

Hôn Nhân Mười Bảy

Contents

Hôn Nhân Mười Bảy	2
1. Chap 1: Đàm Tiểu	2
2. Chap 2: Đi Nhận Con Nuôi	3
3. Chap 3: Đại Thọ Lần Thứ 17	4
4. Chap 4: Chuẩn Bị Nghỉ Mát	6
5. Chap 5: Gặp Bạn Mới	7
6. Chap 6: Tôi Rất Sợ	9
7. Chap 7: Cường Hôn	10
8. Chap 8: Nhật Ký Của Cool Boy	11
9. Chap 9: Ngày Thi Võ	12
10. Chap 10: Bỏ Qua Lần Nữa	13
11. Chap 11: Điện Thoại Cặp	14
12. Chap 12: Hết Hè	15
13. Chap 13: Gặp Người Quen	17
14. Chap 14: Bộ Phim Gây Chia Rẽ	19
15. Chap 15: Thay Đổi Cách Xưng hô	21
16. Chap 16: Ngủ Nhờ	22
17. Chap 17: Tã Hay Kotex	24
18. Chap 18: Hà Diễm, Kê Nguy Hiểm!	26
19. Chap 19: Chan Chan Rất Lạ	28
20. Chap 20: Kỷ Niệm Một Tháng Đi Xe Buýt	29
21. Chap 21: Đừng Lôi Anh Vào	31
22. Chap 22: Theo Dõi	33
23. Chap 23: Xin Phép Cha Mẹ	34
24. Chap 24: Cú Đấm	36
25. Chap 25: Tán	37
26. Chap 26: Gặp Tai Nạn	39
27. Chap 27: Làm Lại Từ Đầu	40
28. Chap 28: Chụp Hình Cưới	41
29. Chap 29: Nhớ	43
30. Chap 30: Đoạn Tình	44
31. Chap 31: Ra Đi	46
32. Chap 32: Nơi Đó Không Có Anh	48
33. Chap 33: Nhập Học Lại	50
34. Chương 34: Gặp Lại Chí Hùng	53
35. Chap 35: Cuộc Gọi Nửa Đêm	54
36. Chap 36: Đánh Hội Đồng	56
37. Chap 37: Làm Náo Loạn	57
38. Chap 38: Chảy Máu	59
39. Chap 39: Niềm Vui Trở Lại	61
40. Chap 40: Thành Phố, Nơi Thuộc Về Tôi	63
41. Chap Cuối: Màn Cầu Hôn Thế Kỷ	64

Hôn Nhân Mười Bảy

Giới thiệu

Chắc hẳn ai cũng cho rằng tình yêu ở tuổi học trò là tình yêu đẹp. Đúng, tình yêu lúc ấy thì đẹp thật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-muoi-bay>

1. Chap 1: Đàm Tiểu

Chap 1: Đàm tiểu

Kể từ ngày quay lại nhà Chan Chan thì tôi bớt phá ngầm hơn trước, dù gì thì dù tôi cũng chẳng thể nào quên được đứa bé, nó là một sự mất mát lớn đối với tôi. Cũng từ ngày đó, tên Chan Chan cũng quan tâm tôi nhiều hơn, anh Dũng Văn cũng không còn bắt bẻ tôi nhiều nữa. Còn chị Hòa Trâm cũng vậy, chị ấy cũng cứ bình bình. Chị Hồng Anh thì khỏi nói, chỉ rất vui vì sắp có thêm hai thành viên mới gia nhập vào gia đình chồng tôi.

Còn hiện tại, tôi đang gục lên gục xuống vì môn Văn. Đề cương thì quá dài, nội dung thì quá nhiều. Không tài nào nhét vào đầu nổi. Con Thúy Nga thật tình tôi phục nó sát đất, vô cùng thoải mái ngồi nặn mụn. Không quan tâm gì xung quanh.

“Bồ nè!” Con Thúy Nga chọc chọc tay vào hông tôi. Nhột chết đi được.

“Nói đi, đừng có chọc chọc kiểu này! Nhột chết!” Tôi quơ tay nó ra, không thể nào chịu nổi nữa.

“Mình tưởng mất trinh rồi thì sẽ không nhột chứ!” Con điên này, hình như nó muốn chết trong giờ Văn thì phải. Hết muốn sống rồi hả con.

“Ai nói với cậu mất trinh thì không biết nhột? Đây là chuyện cậu muốn nói à? Nếu là chuyện này thì cậu im trước khi Min Min đây nổi giận mà cà mặt cậu xuống sàn!” Tôi nhe nanh gườm gườm dọa nó. Thật là quá đáng. Không thể nào quá đáng hơn được nữa.

“Không, không! Mình muốn hỏi bồ là bồ sẽ sống trong đàm tiểu này sao? Không khai ra à?” Nó hỏi, mắt nhìn gườm và tay nặn mụn. Ăn gì lắm mụn.

“Ừm! Dù gì thì một mình tớ thôi, tớ không muốn Chan Chan dính vô vòng rắc rối này. Tớ không muốn cậu ấy là Chí Hùng thứ hai!” Tôi thầm thì nói.

“Hai em kia! Min Min, Thúy Nga, cô vừa nói gì nhắc lại xem!” Cô Mai hét lên. Mắt tinh dữ, tai cũng thính bỏ, nói thế cũng nghe.

“Dạ, cô nói...” Con Thúy Nga lấp lững, “cô nói gì?” Nó hỏi tôi.

“Sao tớ biết cô nói gì!” Tôi cười cười nó trả lời.

“Hai em ra hành lang đứng hết tiết sau!” Cô đuổi thẳng không chút thương xót cho hai đứa trẻ tội nghiệp. Không phản bác, không van xin, tôi với Thúy Nga lồm lũi bước ra hành lang. Mỗi đứa đứng một góc. Tôi dậm dậm chân, cũng tại con Thúy Nga mà giờ nhục nhã vậy nè.

“Bồ ơi! Chan Chan tới, Chan Chan tới!” Tôi nhìn qua đằng kia, trời ơi, cậu ta đang tiến đến gần hơn. Tôi xoay lưng úp mặt vào tường, giờ này có nước dội quần cho đỡ nhục. Tôi cảm thấy tiếng bước đến gần tôi rồi dừng hẳn.

“Ôi, ôi, con kiến này sao bị thế? Nó là con cái hay con đực nhỉ?” Tôi giả ngu nhìn nhìn xuống đất hỏi. Nghe sau lưng có tiếng cười, rồi tiếng bước chân. Ngược mặt nhìn ra, Chan Chan đưa gì đó cho cô Mai. Cậu ta quay ra, tôi lại cúi xuống xem kiến.

“Đằng ấy không cần ngại, đằng này biết đằng ấy bị phạt!” Trời ơi, biết thì im. Làm gì phải “phe” cho bàn dân thiên hạ biết tôi bị phạt. Tôi lặng thinh không trả lời. Quê quá, trả lời gì nữa. Cậu ta rời đi, đứng đây lâu hơn là tôi bực ột phát chiều về mẹ nhìn không ra.

Tan học, tôi đứng tuốt đằng xa xa kia đợi Chan Chan. Lỡ đứng ngay cổng, thím nào nhiều chuyện mà thấy thì tội Chan Chan.

“Đằng ấy làm gì đứng xa thế?” Chan Chan thắng xe cái két bên cạnh tôi. Thót nhanh lên xe, tôi vỗ vỗ vào lưng Chan Chan ra hiệu cho cậu ta chạy. Cậu ta vẫn đậu ở đó.

“Sao không đi?” Tôi hỏi.

“Đằng ấy ôm đằng này thì đằng này mới chạy!” Tôi nhăn mặt, còn ra điều kiện. Nhắm mắt, vòng tay, tôi ôm eo cậu ta. Mặc dù không nhìn thấy nhưng tôi biết cậu ta đang mỉm cười.

Tôi áp mặt vào lưng cậu ta, giờ thì có dám tiếu gì tôi cũng không sợ, chỉ cần Chan Chan luôn bên tôi như thế này là được rồi.

2. Chap 2: Đi Nhận Con Nuôi

Chap 2: Đi nhận con nuôi

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ, nắng vàng. Đây là một buổi sáng sớm trời đẹp đến nỗi không có từ ngữ nào để tả được. Tôi đứng nhịp “dò” ngay trước cổng, không phải đứng đây khiêu chiến với bà dì Mập mà là đứng đây đợi chị Hòa Trâm lấy xe chở tôi, mẹ chồng và chị Hồng Anh đi nhận con nuôi.

Tên Chan Chan rất háo hức muốn đi theo nhưng bị mẹ chồng cự tuyệt, bắt ở nhà trang trí phòng cho hai cháu. Cậu ta làm mặt giận dỗi cả buổi, đến khi ba chồng chuẩn bị xuống một chiều tiễn cậu ta lên lầu thì lúc ấy cậu ta mới vui vẻ đi lên trang trí.

Ngồi trên xe, chị Hồng Anh vô cùng háo hức, mẹ chồng tôi cũng vậy. Nói chung là hai người bọn họ cười nói không ngớt. Chỉ riêng tôi với chị Hòa Trâm là im ru bù rù này giờ.

Chạy đâu đến tận Hóc Môn, ngồi cả buổi, ê mông khỏi tả. Chiếc xe đỗ xích ở một trại trẻ mồ côi. Ngay khi vừa bước xuống xe thì đã có ngay một cô già già bước ra đón chúng tôi. Mẹ với chị Hồng Anh đi làm thủ tục nhận nuôi. Còn tôi với chị Hòa Trâm thì đi chơi với mấy đứa trẻ. Bọn chúng đáng yêu hết sức, có tên Chan Chan ở đây chắc cậu ta mê tít mất rồi.

Xong xuôi, hơn cả buổi trời. Tôi thấy mẹ và chị Hồng Anh đi ra, mỗi người bế một đứa trẻ. Tôi chạy lại nhìn mặt. Quao, đáng yêu quá trời. Nhìn hai cái gò má nó kia, chỉ muốn phạt một phát mà thôi.

Vừa về đến nhà, tên Chan Chan ba chân bốn cẳng cầm đầu lao ra. Tộc độ thật kinh hoàng, lao thẳng về mục tiêu nhưng trật lất.

“Đằng ấy không ẵm em bé à?” Chan Chan hỏi tôi.

“Không, em bé là mẹ và chị Hồng Anh ẵm!” Tôi chỉ chỉ về hướng chị Hồng Anh. Tên Chan Chan nhìn nhìn tôi rồi chạy về hướng chị Hồng Anh.

“Chị dâu, cho em ẵm cháu với! Ôi xinh quá đi mất!” Chan Chan lấy tay vuốt nhẹ hai cái má phúng phịu của đứa nhỏ. “Nó gọi em bằng gì nhỉ? Cậu hay dưỡng?”

“Là chú!” Ba chồng tôi lên tiếng. Ông ấy cứ như ma vậy, ẩn hiện lúc nào chẳng hay. Chan Chan cười xòa.

“Bốn người phụ nữ quyền lực về rồi sao?” Anh Dũng Văn đi ra chộc ghẹo, anh ấy thì lúc nào cũng vậy. Chị Hồng Anh bế đứa nhỏ còn lại cho anh Dũng Văn. Biểu hiện của anh cũng chẳng khác là mấy với Chan Chan, anh em chung dòng máu có khác.

Vào căn phòng mà ba người đàn ông vất vả trang trí, nói thật là mắt thẩm mỹ của ba chồng tôi tệ thật, tên Chan Chan nữa, trang trí không ra thể thống gì cả. Bố cục thì lộn xộn, dây leo gì mà chẳng chặt. Màu sắc ảm đạm kinh khủng, có cho tôi cũng không nằm phòng này đâu. Thế cơ hồ tên Chan Chan tự hào gồm lắm. Cứ như là mới phát hiện ra Châu Mĩ không bằng.

Cả nhà chúng tôi ngồi tại đó, sành soạn mớ đồ trẻ con. Tên Chan Chan còn lấy ướm cả vào người. Trông ngổ tào lắm.

“Nếu đứa bé còn thì giờ đằng ấy cũng sắp sinh rồi!” Chan Chan vừa nghịch phần thơm của em bé vừa nói. Hình như phát hiện mình nói cái gì đó sai sai nên vội nhìn tôi. Cả nhà cũng im lặng theo. “Đằng này xin lỗi, tại đằng này lỡ miệng nói!” Cậu ấy nói. Tôi cười.

“Thôi thôi, bỏ qua chuyện đó đi! Để chị đi làm bánh flan cho cả nhà ăn! Min Min, đi làm bánh với chị không?” Tôi mỉm cười gật đầu đứng lên đi theo. Cả hai chị em loay hoay dưới bếp, công nhận tôi rất khâm phục chị Hồng Anh, chị ấy thật khéo tay. “Chan Chan em ấy thích nhất là bánh flan sô cô la, nếu biết em tự tay làm chắc em ấy vui lắm!” Tôi cũng hi vọng là Chan Chan sẽ thích. Không hiểu sao, đối với tôi, cảm xúc của cậu ấy thật sự quan trọng với mình. Làm làm cả buổi cuối cùng cũng xong. Tôi vừa bê ra bàn thì Chan Chan xuống, cậu ấy xề ngay vào bàn.

“Oa! Là bánh flan sô cô la, chị thật hiểu ý em! Chắc ngon lắm!” Chan Chan cười tít cả mắt.

“Không phải chị làm, Min Min làm đấy!” Chị Hồng Anh trả lời.

“Thật không, là đằng ấy làm sao? Vậy đằng này phải thử mới được!” Tôi gật đầu, mắt trông chờ. Cậu ấy múc một muỗng ăn thử.

“Sao, ngon không?” Ngon không mà mặt Chan Chan nhăn dử.

“Ngon lắm!” Cậu ấy trả lời.

“Thật không?” Tôi nghi ngờ, tay lấy cái muỗng sẵn ăn thử. “Nó còn sống này, ngon gì chứ!” Tôi nói.

“Chỉ là chút xíu mà, đối với đằng này, cái gì đằng ấy làm cũng ngon hết!” Nghe câu này mà lòng tôi vui khó tả. Tôi mỉm cười, cậu ấy nắm lấy bàn tay tôi.

“Hừm, hừm, Chan Chan nhà ta nay biết nịnh vợ nữa ta.” Anh Dũng Văn đi trước, chị Hòa Trâm đi phía sau cười cười. Tôi và Chan Chan đồng loạt rút tay lại. Anh Dũng Văn đi đến kể chị Hồng Anh, múc một muỗng bánh flan cho vào miệng rồi nói “Đối với anh, em làm món gì cũng ngon hết!” Cả nhà cười lên, đây có lẽ là lần vui vẻ nhất trong lịch sử gia đình chồng tôi.

Hậu quả của cái màn lãng mạn giữa tôi và Chan Chan là buổi tối cả hai đứa bị anh Tào Tháo ghé thăm. Đấy, rút ra bài học lần này là lãng mạn chỉ có chết sớm thôi.

3. Chap 3: Đại Thọ Lần Thứ 17

Chap 3: Đại thọ lần thứ 17

Hôm nay, là một ngày ghi dấu ấn lịch sử. Ngày mà mười tám năm trước Min Min tôi chào đời. Nhưng nếu là ở nhà thì ai cũng nhớ ngày này nhưng hiện tại tôi đang ở chồng. Nghĩ đến đây thôi là tâm trạng xuống dốc nặng nề.

Tôi thử dài bước ra thực hiện cái nghi thức “chào cờ”. Nguyên đêm qua tôi có ngủ được xúu nào đâu, giờ thì mệt mỏi vô cùng. Tên Chan Chan cũng chả khác hơn là bao, có khi mặt mày còn phờ phạc hơn tôi nữa.

“Chúng con xin chào cha mẹ!” Cả nhà đồng thanh thực hiện “khẩu hiệu” buổi sáng.

“Chào các con!” Cha mẹ đáp. Thế là xong buổi sáng, chúng tôi cùng ngồi vào bàn ăn. Bữa sáng diễn ra trong im lặng, không ai nói với ai tiếng nào.

Chan Chan đạp xe chở tôi đến trường, chu quy bữa nay tên này cũng không thèm mở miệng nói chuyện. Đúng ra phải nói gì đó để tôi còn khoe nay là sinh nhật mình. Mãi lo suy nghĩ, Chan Chan thắng xe lại, theo đà tôi lao về phía trước, mũi đập vào lưng cậu ta. Định quát lên thì tôi nhận ra đến trường rồi, mà cậu ta đậu ngay cổng trường mới chịu, lẽ ai thấy họ sẽ nói ra nói vào Chan Chan.

“Mình vào lớp trước đây!” Tôi xuống xe, buong một cậu nói rồi bỏ đi về lớp.

“Min Min, à thôi! Không có gì!” Cậu ta định nói gì đó nhưng lại nhớ ra gì đó nên lại mỉm cười, để lộ hai lúm đồng tiền duyên cực.

Không nghĩ thôi, nghĩ là buồn bỏ. Sinh nhật Chan Chan thì cả trường biết. Sinh nhật tôi thì không móng nào biết. Đúng là nhan sắc ở mức trung bình khá thiệt thòi đủ thứ.

“Sao buồn vậy bồ?” Con Thúy Nga cong cái môi chề vẹo của nó lên hỏi tôi.

“Tại buồn nên buồn!” Tôi trả lời.

“Tặng bồ, sinh nhật vui vẻ!” Nó chìa trước mặt tôi một cái móc khóa rất đẹp, tôi nhìn nó mà cảm động rưng rưng nước mắt. Đây là lần đầu tiên con Thúy Nga tặng quà tôi đúng ngày như vậy. Mấy năm trước toàn là lỗi cả tuần mới tặng. “Chan Chan không tặng quà cho bồ à?”

“Tên cool boy đó thì làm gì biết mà tặng” Tôi trả lời ỉu xìu.

Đến chiều ta học, tôi đợi tên cool boy đó cả buổi ở cổng trường. Chết dầm ở đâu sao.

“Min Min, đằng ấy đi xe buýt về trước nha, đằng này phải đi qua đây một chút!” Cậu ta thắng xe trước mặt, nói với tôi một lèo rồi đạp mất hút. Cái thứ gì ác như, giờ này thì xe đâu mà đón, đi bộ vậy.

Tôi lết về nhà trong sự buồn thiu buồn thiu. Nhà có người mà sao tắt đèn tối thui vậy. Tôi cởi giày ra, thay dép đi trong nhà. Đi vào trong nhà, sao nay đường đến công tắt điện xa vậy nhỉ. Nhà rộng hơn bình thường nữa.

“Oa oa oa” Tôi giật thót tim sau tiếng khóc của con nít. Với tay bật đèn, tôi trở mắt nhìn.

“Chúc mừng sinh nhật!” Chị Hòa Trâm, chị Hồng Anh, anh Dũng Văn cùng mẹ chồng chúc mừng tôi. Ôi giời, xúc động quá đi mất. Họ nhớ sinh nhật tôi.

“Cảm ơn mọi người!” Tôi xúc động đến bật khóc. Chị Hòa Trâm lại vuốt tóc tôi.

“Mẹ không biết hôm nay sinh nhật con, nhờ Chan Chan nói mẹ mới biết nên cả nhà đã âm thầm tổ chức!” Mẹ chồng tôi nói.

“Định làm bất ngờ hơn nhưng tự dưng đứa nhỏ nó khóc!” Anh Dũng Văn nói.

“Ừa, sao về nhanh vậy!” Tên Chan Chan ở ngoài đi vào, tay cầm cái bánh kem. Miệng mỉm cười. Cậu ta đặt cái bánh xuống, tôi ôm cậu ta. Lúc đầu cậu ta đứng hình nhưng sau đó vui vẻ đáp trả cái ôm của tôi bằng một cái ôm chắc hơn.

“Cảm ơn cool boy!”

4. Chap 4: Chuẩn Bị Nghỉ Mát

Chap 4: Chuẩn bị nghỉ mát

Sau kì thi căng thẳng, căng lỗ tai chẳng con mắt thì chị Hòa Trâm đưa ra cái ý kiến mà không có ý kiến nào hay hơn trong ngày. Chị đề nghị là cả nhà cùng nhau đi nghỉ mát ở Nha Trang, xem như chúc mừng tôi và Chan Chan vượt qua kì thi an toàn, rồi cũng chúc mừng cả nhà có thêm hai thành viên mới.

Bình thường cha chồng tôi hay phản pháo mấy vụ đàn đúm này nhưng hôm nay ông gật đầu cái rụp. Còn kêu cả nhà chuẩn bị, ông đặt vé rồi đi càng sớm càng tốt. Lạ dễ sợ luôn.

“Đằng ấy thấy lạ không?” Chan Chan khều tôi hỏi.

“Lạ gì?” Tôi hỏi.

“Cha đằng này đời nào tán thành mấy vụ này mà nay đồng ý nhanh dữ!” Vừa nói, cậu ta làm ra cái dáng vẻ suy nghĩ.

“Kệ đi, có đi là được rồi. Lên chuẩn bị đi!” Tôi đặt hai tay lên vai cậu ta rồi đẩy nhanh lên phòng.

Tôi loay hoay mãi cũng chẳng biết chuẩn bị bao nhiêu đồ cho đủ. Không biết nên đem những gì theo tại đó giờ chưa đi biển bao giờ. Chị Hồng Anh vào phòng tôi.

“Em chuẩn bị xong chưa?” Chị hỏi.

“Chưa, em chưa bao giờ đi biển nên không biết nên đem những gì theo nữa.” Tôi ủ ê đáp.

“Em đem theo kem chống nắng, kính râm, khăn, nón rộng vành, mùa này ngoài biển nắng lắm!” Chị Hồng Anh gợi ý. “Em đi mua với chị không? Chị định rủ em đi chung.”

“Dạ, chị đợi em lấy tiền đã.” Tôi chạy lại tủ lấy cái ví đeo chéo chồng vào rồi đi với chị. Vừa ra khỏi cửa thì gặp Chan Chan.

“Đằng ấy đi đâu vậy?” Chan Chan nhìn tôi hỏi.

“Mình với chị Hồng Anh đi mua ít đồ dùng.” Tôi trả lời.

“Chị Hồng Anh đợi chút nhé, em có chuyện muốn nói riêng với Min Min.” Nói rồi cậu ta nắm tay tôi kéo vào phòng, chốt cửa nữa. “Min Min, đằng ấy ra ngoài mua dùm đằng này kem chống nắng cho nam ấy, kem cạo râu, dao cạo luôn, được không?” Chan Chan nhờ vả. Vậy thôi mà làm mặt hình sự kinh.

“Được!” Tôi gật đầu mỉm cười.

“Cảm ơn đằng ấy!” Cậu ta ôm tôi rồi lật đật lấy tiền. Đưa tôi hai tờ năm trăm, tiền ở đâu mà cậu ta có nhiều vậy. “Đằng ấy mua xong đồ cho đằng này rồi muốn mua gì mua, đừng ngại nhé! Đằng ấy đi đi, kéo chị Hồng Anh đợi.” Cậu ta cười để lộ hai lúm đồng tiền.

Tôi đi ra, chị Hồng Anh đang đứng nói chuyện với chị Hòa Trâm. Chị Hòa Trâm nhìn tôi cười.

“Hai em nói gì mà lâu quá vậy?” Chị Hồng Anh hỏi.

“Dạ, Chan Chan gửi em mua đồ.” Tôi trả lời. Chị Hòa Trâm lại cười.

“Thôi, hai em đi đi, để chị chăm hai nhóc kia cho.” Chị Hòa Trâm bảo.

Vào siêu thị, tôi đi lòng vòng mãi không biết mua loại nào cho Chan Chan, ở đây nhiều loại quá. Tôi lấy đại loại mắc tiền nhất. Vậy đi.

Tôi đi lại chỗ chị Hồng Anh, chị đang lựa mấy bộ bikini. Màu sắc thì lòe loẹt mà còn thiếu vải.

“Chị định mua à?” Tôi hỏi.

“Ừ, mua cho em.” Chị trả lời tỉnh bơ.

“Ồ? Em không mặc đâu.” Tôi lắc đầu ngoay ngoay rồi bỏ đi. Tôi đứng lựa mấy loại kem chống nắng và nón rộng vành. Tôi chẳng thích mấy loại bikini đó đâu.

Về nhà tôi vào phòng đưa đồ cho Chan Chan. Vừa đến cửa thì tôi nghe Chan Chan ngêu ngao hát, hát tiếng anh mới chịu.

”Look into your dark blue eyes

I can feel you searching my heart

You’ll find there’s no need to hide

We know that is love” Hát đến đây thì cậu ta im bặt, đang hay mà sao im rồi. Công nhận, cậu ta vừa cool lại còn hát hay nữa chứ. Ai như tôi, chẳng được gì ngoài ăn hại.

“Cạch” Cánh cửa bật mở, theo đà, tôi mất thăng bằng lao thẳng vào trong. “Rầm” Tôi nằm chèm bẹp dưới...không phải đất, rất êm ái. Vật này còn ấm nữa, nó biết thở luôn. Tôi nhìn xuống. Ôi giờ, tôi đang đè Chan Chan. Lật đặt ngồi dậy kéo cậu ta lên. Miệng mỉm cười duyên coi như không có gì hết. Đồ đặc mua lúc nãy đựng trong túi giờ nó vương vãi khắp sàn. Chan Chan ngồi nhìn đồ rồi nhìn tôi.

“Đằng ấy có sao không?” Cậu ta hỏi.

’Kh...không, còn cậu?” Tôi ngập ngừng trả lời.

“Không sao? Gì đây?” Cậu ta cầm lấy cái Diana nằm lăn lóc trên sàn. Tôi nhào tới giật lại.

“Mất nét, đồ của con gái!” Rất may là tên Chan Chan này cũng không tò mò lắm nên trả lại. Cậu ta nhặt những đồ thuộc của mình lên. Tôi đưa tiền thừa cho cậu ta xong thì đi về phòng. Vừa ra khỏi phòng lại thấy chị Hòa Trâm đứng cười. Nay chị ấy có vấn đề gì vậy cả? Tôi đứng ngây ra đó trong khi chị Hòa Trâm đã đi xuống lầu.

5. Chap 5: Gặp Bạn Mới

Chap 5: Gặp bạn mới

Đặt chân tới Nha Trang, chời ôi không khí nó trong lành dễ sợ. Tôi hít lấy hít để vài ngụm không khí. Cha chồng tôi đã đặt phòng sẵn ở khách sạn. Tổng cộng là ba phòng.

“Giờ chia phòng nghỉ nhé!” Cha chồng tôi lên tiếng.

“Con với Min Min chung một phòng.” Tôi há hốc mồm khi nghe tên Chan Chan phán.

“Vây cũng được, dù sao hai đứa cũng là vợ chồng rồi.” Cha chồng tôi không ý kiến gì nhiều, nay ông bị sao vậy nhỉ? “Hòa Trâm, Hồng Anh, hai đứa nhỏ và mẹ tụi nó một phòng, tôi với thằng Dũng Văn chung một phòng. Đây, chìa khóa đây. Cát hành lý rồi xuống đây ăn trưa.” Cha chồng bảo. Mọi người rầm rập làm theo. Chan kéo tôi lên phòng. Căn phòng rất rộng nhưng chỉ có một giường.

“Đằng ấy đưa hành lý đây, đằng cất vào tủ cho. Đằng ấy đi thay đồ đi!” Chan Chan tự nhiên mở hành lý tôi ra rồi khựng lại.

“Gì đây?” Tôi hỏi.

“Đằng ấy mua cả cái này à?” Chan Chan chỉ vào cái vali. Ôi chúa ơi, xin người hãy cứu rỗi linh hồn con. Bộ bikini xanh đọt chuối ai bỏ vô vali tôi vậy. Còn kèm theo cái áo lưới màu đen nữa chứ.

“Không phải...”

“Em nhớ mặc ra biển, chị mua đấy! Hồng Anh.” Chan Chan đọc lên, sốc kinh. Tôi cứ ngỡ chị Hồng Anh từ bỏ ý định rồi chứ.

Tôi và Chan Chan đi xuống nhà hàng, mọi người đã ngồi ở đó sẵn. Không biết nói gì mà ai cũng cười.

“Con chào mọi người!” Tôi và Chan Chan đồng thanh nói rồi kéo ghế ngồi xuống. Một đĩa tôm rang muối được bưng ra, thêm súp hải sản và vài món khác. Cả nhà ngồi ăn rất vui vẻ, bỗng dưng Chan Chan thất thần nhìn ra biển. Tôi tò mò nhìn theo. Cậu ta đang nhìn con nhỏ vận bộ bikini màu đỏ quyến “gũ”. Máu ghen trong tôi nổi lên và đưa tôi đến cái suy nghĩ điên khùng là một hơi vận bộ bikini màu xanh chuối cho cậu ta biết được sự hấp dẫn của Min Min. Cầm nguyên con mực bỏ vô miệng cho bỏ ghét.

Trước khi về phòng, cậu ta còn đi ra biển nữa. Chi vậy? Làm quen với gái à? Tôi đứng chằm chằm nhìn theo.

“Lên thay bộ kia rồi xuống giành lại Chan Chan!” Chị Hồng Anh nói nhỏ vào tai tôi. Đúng, tôi tức tốc phi lên phòng thay bộ bikini xanh chuối đó vào. Xoa tóc ra, tô một ít son ôi nó hồng hào. Thêm một ít mascara nữa. Được rồi, đẹp hoàn hảo. Da trắng, chân dài, eo thon,... Đủ để trai mê.

Tôi tự hào hiên ngang đi ra biển. Đúng như tôi đoán, cậu ta đang nói chuyện uống nước dừa với con nhỏ đó ở cái dù đằng kia. Mặt con đó bày đặt e thẹn đồ. Nhìn phát cáu. Tôi cố tình chạy ra biển, ý là làm cho người ta chú ý. Như dự đoán, tên Chan Chan nhìn ra, tên này dễ bị thu hút bởi màu sắc, màu càng sặc sỡ thì càng dễ xiu lòng.

“Min Min!” Cậu ta chạy ra biển kéo tôi vào. “Nắng lắm,vào đây át!” Cậu ta kéo tôi vào cái dù đó. Nhìn mặt con nhỏ đó tôi lại nhớ đến cái bà Trần Châu. Ghét. “Giới thiệu với Hà Diễm đây là Min Min, Min Min đây là Hà Diễm.” Con đó nhìn tôi cười, đưa tay ra bắt.

“Chào Min Min, này giờ mình có nghe Chan Chan nói về bạn. Bạn thật may mắn khi có Chan Chan là anh trai.” Tôi liếc nhìn tay con đó rồi nhìn mặt.

“Chào. Chan Chan em về phòng trước!” Tôi đứng lên bỏ đi về phòng. Là anh trai sao, cậu đàn muốn gì đây Chan Chan. Đã trót diễn thì tôi không muốn làm cậu mất mặt. Tôi sẽ diễn theo.

Về phòng, tôi lẩn đùng ra giường. Tên cool boy, cậu vác mặt về đây thì tôi cho cậu chết. Lăn qua, lăn lại tôi thiếp đi lúc nào không hay. Chẳng biết bao lâu tôi nghe tiếng xả nước trong phòng tắm. Lờ mờ tỉnh dậy, tên Chan Chan bước ra nhìn tôi mỉm cười. Cười nổi vào. Tôi xóc xóc lại mở mền gối rồi hậm hực nói:

“Cậu hay quá nhỉ? Em gái à? Sao cậu không bảo mình là vợ sắp cưới của cậu? Hả?” Tôi hỏi.

“Đằng ấy nên hiểu, nếu ở cái tuổi này mà nói có vợ sắp cưới thì thật tình... Đằng này luôn để đằng ấy đi bên cạnh mình, nói là bạn cũng không được, bạn gái thì càng không. Đi du lịch gia đình thì làm sao dắt bạn gái theo.” Tên cool boy nói hay thật.

“Nguy biện!” Tôi đứng lên đi ra khỏi phòng. Hết vụ bà Trần Châu rồi đến vụ này, cậu thử sức chịu đựng của tôi chắc. Tôi cũng biết ghen đấy, hai con mắt của cậu đang phạm một tội lớn trong quan hệ yêu đương. Hai con mắt cậu đang ngoại tình.

Đi ra hồ bơi của khách sạn, tôi ngồi ngay mép thềm hồ bơi, hai chân cho xuống hồ chọc nước. Đá qua rồi đá lại, cũng vui.

“Ầm” một lực đẩy từ sau lưng và lực hút của hồ bơi làm tôi lao đầu mất kiểm soát xuống làn nước xanh trong veo có thể chứa đầy chất amoniac. Định ngoi lên được là chữi đứa nào chơi mất dạy nữa thì “đùng”, cái này không phải tôi té. Một lực tiếp nước cực kì hoành tráng, người ta rơi xuống nước thì âm thanh huy hoàng dễ sợ, còn tôi sao cái âm thanh nào nề.

Có một tên thiếu năng đang ngụp lặn trong cái hỗn hợp nước này. Không ai khác, tên cool boy nhà tôi. Cậu ta ngoi lên nhìn tôi mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền sâu hoắm. Cậu ta có biết là hai cái lúm đồng tiền của cậu ta cứ như thôi miên tôi vậy. Cứ giống như nó đang bảo “hay ngắm tôi đi, xem tôi có duyên không nào!” Lắc đầu xua đi mở suy nghĩ ảo tưởng, tôi cố gắng làm ra vẻ lạnh lùng với Chan Chan.

“Đằng ấy đừng giận, hết ngày hôm nay là cô bạn đó về rồi! Nhá nhá! Cho đằng này xin lỗi mà!” Cậu ta hồn nhiên té nước nhẹ nhẹ vào mặt tôi. “Nhá nha nha!”

“Ừ” tôi ừ đại cho xong chuyện.

“Đằng ấy mặc bikini đẹp lắm!” Tên mất nết, sao lại khen trắng trợn như thế. Ngại quá tôi chẳng biết làm sao, chỉ đành té hồn hợp nước đó vô mặt cậu ta để cậu ta khỏi nhìn thấy hai gò má ửng đỏ của tôi. Thế là trận té nước diễn ra kịch liệt suốt ba mươi phút cùng những tiếng cười của hạnh phúc.

6. Chap 6: Tôi Rất Sợ

Chap 6: Tôi rất sợ

Mười một giờ đêm, gió biển hiu hiu, thật là dễ chịu để con người ta chìm vào giấc mộng thế mà có một tên đã phá hoại lịch trình lên sân của tôi. Chan Chan đi đâu từ hồi chín giờ, đến ngủ tôi cũng không dám khóa cửa, khóa thì làm sao mà cậu ta vô.

“Đằng ấy, dậy, dậy, nhanh nhanh!” Cậu ta xóc chăn gối lên, cứ như bằng mọi giá phải lôi tôi dậy cho bằng được.

“Chuyện...gì?” Tôi ngáy ngủ, mắt nhắm, mắt mở hỏi.

“Đi theo đằng này, có cái này hay lắm!” Cái gì hay đến nỗi phải phá cả giấc ngủ của Min Min tôi đây chứ. Tôi đi theo cậu ta, chẳng biết đi đâu. Đến khi cậu ta dừng lại tôi mới phát hiện mình đang đứng trên một con tàu, không phải, là ca nô loại lớn. Gió biển lùa vào mát rượi. Mà đêm hôm khuya khoắc lôi nhau lên đây làm gì? Ngắm trăng à?

“Sao ra đây?” Tôi nhìn cậu ta hỏi. Ở đây không những có chúng tôi mà còn rất nhiều người khác.

“Đi câu mực.” Cậu ta đưa tôi một cái cuộn dây, đây gọi là dây câu mực.

“Câu mực? Thật sao?” Tôi hỏi lại bằng giọng ngạc nhiên.

“Thật, đằng này lừa đằng ấy đằng này đi bằng đâu!” Cậu ta trả lời chắc như đinh đóng cột. Tôi mỉm cười. Thích thật, được đi câu mực với người mình yêu thì chẳng có gì tuyệt vời hơn.

Chiếc ca nô chạy chậm chậm ra giữa biển rồi đỗ xích lại, mọi người bắt đầu thả dây câu. Tôi và Chan Chan cũng vậy. Cả hai chúng tôi bên nhau vui vẻ, cùng trêu nhau đủ thứ chuyện.

“Chan Chan, mình câu được con mực to quá xá nè!” Tôi khều khều cậu ta.

“Đó đâu phải mực, bạch tuột ý!” Chan Chan đáp.

“Mực mà!” Tôi đáp.

“Đằng ấy ngốc như sứa vậy.” Hử? Sứa sao? Liên quan gì chứ. Tên này đôi lúc dở hay sao mà nói gì chả hiểu.

Đến gần ba giờ sáng ca nô tấp vào bờ, tôi cùng Chan Chan xách số mực vào nhà hàng để cho họ chế biến làm món ăn khuya. Trong khi chờ đợi, tôi và cậu ta cùng nhau chơi game trong laptop, cùng nhau nghe một bản nhạc, lời bài hát khá buồn.

“Chiều hôm nay, thoáng nghe tin anh, người ta nói anh đang hạnh phúc lắm! Thật không anh? Có vui hơn nhiều...” đây không phải lần đầu tôi nghe bài này nhưng lúc này, tôi rất sợ, không biết tôi sợ gì nữa nhưng tôi thật sự rất sợ. Tôi bấm stop, Chan Chan cũng không nói gì. Tôi tựa người vào ghế, day day thái dương, có lẽ tôi suy nghĩ quá nhiều rồi. Chan Chan nhẹ nhàng trùm cái áo khoác lên người tôi, tôi nhìn cậu ta.

“Đằng ấy khát không? Đằng này đi lấy nước cho!” Chan Chan xoay đi, tôi nắm tay cậu ta lại.

“Đừng đi. Ở lại đi!” Tôi nắm chặt tay cậu ta, tôi sợ mình buông ra thì tôi sẽ bị lạc mất cậu ta, tôi đã yêu cậu ta rất sâu đậm rồi. Tôi sợ cậu ta sẽ biến mất trong đám đông. Tôi rất sợ. Linh cảm cho tôi biết điều đó.

7. Chap 7: Cường Hôn

Chap 7: Cường hôn

Sau khi đi nghỉ mát về thì Chan Chan lại lao đầu vào luyện võ cho kì đấu giải thành phố sắp tới. Ngày nào cũng đi từ lúc ba bốn giờ chiều đến tận tám chín giờ tối mới về. Cậu ta về mấy giờ thì mấy giờ đó tôi mới có thể yên tâm đi ngủ.

Hôm nay tên cool boy hỏi tôi đi theo không, miễn bàn cãi, tôi gật đầu đồng ý ngay. Chỗ Chan Chan học và luyện võ là một sân vận động bị bỏ, có cả các khán đài để ngồi xem nhưng nó bám rất nhiều bụi. Ở đây có rất nhiều bạn cỡ tuổi tôi và Chan Chan, có người đến luyện tập cũng có người chỉ đến xem như tôi.

Tôi ngồi ở đây xem Chan Chan đấu võ, khi mặc giáp và đeo găng vào thì dường như Chan Chan không còn là tên cool boy đầu óc hột é tôi quen nữa. Cậu ta hung hãn như một con thú dữ. Phòng thủ rồi tấn công, những đòn quyền rất chắc. Chỉ trong vòng ba phút cậu ta đã ăn trọn năm điểm.

“Đằng ấy giúp đằng này tháo giáp ra đi!” Chan Chan đi đến trước mặt tôi rồi xoay lưng lại. Tôi nhẹ nhàng tháo bộ giáp ra rồi đưa cậu ta. Chan Chan cầm lấy xong quăng qua một bên ngồi xuống. Tôi lấy khăn giấy ướt đưa cho cậu lau mồ hôi.

“Mệt không?” Tôi hỏi, nhẹ nhàng lau mồ hôi phụ cậu ta.

“Mệt lắm nhưng có đằng ấy chăm sóc nên đằng này hết mệt rồi.” Tên cool boy cười khì khì, bỗng cậu ta kéo tôi lại gần rồi hồn nhiên tỉnh bơ dựa vào vai tôi.

“Người ta nhìn kìa Chan Chan!” Tôi khe khẽ nói và đẩy nhẹ đầu cậu ta ra.

“Kệ người ta!” Chan Chan nhắm mắt mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền duyên lắm.

“Chan Chan!” Bỗng tiếng gọi với âm lượng sang sảng phát lên làm tôi lẫn Chan Chan giật nảy mình. Chan Chan ngồi dậy nhìn dáo dác với gương mặt baby ngây thơ “vô số” tội. “Ra đấu tiếp Chan Chan!” Ông thầy đi đến trước mặt Chan Chan. Cậu ta thì ngệt mặt ra nhìn ông như chả hiểu ông nói chi mô.

“Sao? Em mới đấu xong mà?” Chan Chan trả lời lại.

“Ra nhanh, thầy không có vợ nên thầy không thích sự thân mật của những đôi nam nữ ở đây. Tôi truyền võ cho các em rồi truyền luôn duyên nợ hay sao mà nam võ sinh nào ở lớp này cũng có bạn gái cả! Haiz...” Ông thầy ổng nói một lèo mà ai ai cũng trở mặt nhìn ổng, sốc bỏ.

“Ý là thầy ghen tị?” Tên cool boy này thông minh gồm, còn hỏi lại nữa chứ.

“Ra nhanh!” Ông thầy quát, lật đặt cậu ta ôm giáp và găng chạy ra sàn đấu. Còn nhìn tôi đá lông nheo nữa chứ. Tôi mỉm cười.

Sau hơn cả chục lần ra sân thì cuối cùng cũng được nghỉ. Tôi chỉ chờ giây phút này của Chan Chan. Ngồi chờ phê thiết. Cậu ta thay áo võ bằng cái áo thun bình thường rồi nắm tay tôi đi về. Lúc chiều giang chi Hòa Trâm đến đây nên giờ cả hai lằng mằng nắm tay nhau đi về.

“Đi ăn sủi cảo không?” Chan Chan hỏi.

“Đi, mà ở đâu?” Tôi hỏi lại.

“Theo đằng này!” Chan Chan kéo tôi đi. Xe sủi cảo cách đó cũng không xa, tôi và Chan Chan dứt cho nhau ăn. Sủi cảo nó nóng nóng như tình yêu của tôi trao cho Chan Chan vậy, lúc nào cũng nóng như vậy. Mãi

mãi không bao giờ nguội. Đang ăn thì Chan Chan kéo tôi lại, hôn nhẹ lên môi tôi. Cảm giác tê dại tới tận da đầu. Tôi đứng hình hẳn. Đây là lần thứ hai tôi bị cậu ta cưỡng hôn giữa đường.

8. Chap 8: Nhật Ký Của Cool Boy

Chap 8: Nhật ký của cool boy

Hôm nay được sự cho phép của chị Hồng Anh và Chan Chan nên tôi đã xâm nhập vào được lãnh địa bí mật của “chồng” thân yêu. Ôi giới ạ, vẻ ngoài bóng bẩy, cool boy như thế đấy chứ cái phòng hơn cả cái chuồng heo. Bẩn tởm. Quần áo, giày dép vứt lung tung, mền gối thì chẳng chịu xếp lại. Dọn phòng cho tên heo này phải lên cả một cái chiến lược quy mô lớn đấy.

Đầu tiên là gom quần áo bẩn của cậu ta cho vào rổ, sau là thay chăn ga giường, nhớ lúc trước phòng của cậu ta gọn lắm mà. Học thói bày bày ở đâu về hành xác tôi vậy. Trong lúc dọn dẹp đồ tôi vô tình nhặt được một thứ cực kì thú vị bị cậu ta quăng ở một xó phòng. Đó là cuốn nhật ký. Lật trang đầu, dòng chữ nắn nót rất đẹp, cậu ta viết nhật ký từ đầu năm nay.

Thời gian viết không đều đặn lắm, có khi một hai ngày, có khi một tuần mới viết một lần.

“Hôm nay số xui bỏ. Đi ngang nhà nhỏ Min Min mình thăm mền, tưởng được nghe giọng nhỏ từ trong nhà vọng ra như mọi khi, ai dè được nhỏ tặng nguyên xô nước lau nhà. Nước gì kinh, hôi rình. Nhỏ coi vậy dữ như chần, còn phập vào tay một phát, không biết có bị dính nọc không đây.” Tôi bật cười trước những dòng nhật ký ngô nghê của một thằng nhóc mười bảy tuổi.

Nghe có tiếng bước chân, tôi lật đặt giấu cuốn nhật ký vào giỏ quần áo dơ rồi làm bộ chúi chúi quét quét.

“Em xong chưa? Chị đem xuống luôn cho!” Chị Hồng Anh lộ đầu vào hỏi.

“Dạ, xong em sẽ đem xuống. Chị cứ đỡ hai bé ngủ đi, em tự làm được mà!” Tôi cười cười đáp. Chị Hồng Anh vui vẻ gạt đầu rồi đi. Ề ạch khiến giỏ đồ xuống, đi ngang phòng tôi quăng cuốn nhật ký của Chan Chan vào phòng rồi chốt cửa cẩn thận lại, kéo ai đó phát hiện thì khốn cho thân tôi.

Giặt rồi phơi xong, tôi nhanh chóng chạy về phòng đọc nhật ký của cool boy.

“Sốc chưa, đêm qua tôi đã qua đêm với Min Min, nắn thật, bây giờ tôi lo lắm. Lỡ Min Min mang thai thì sao đây. Đúng ra hôm qua không nên nhận lời mời của Thúy Nga...”

“Hôm nay Min Min dùng que thử thai, may quá, nhỏ không có thai...”

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa phòng vang lên, tôi nhét cuốn sổ đó xuống gối nằm. Để dành tối đọc tiếp. Mở cửa ra, thì ra là chị Hồng Anh.

“Có gì không chị?” Tôi hỏi.

“Em đi siêu thị mua đồ để dành không? Chan Chan cũng sắp tới kì đầu vô rồi, mua ít đồ nấu bồi dưỡng em ấy!” Chị Hồng Anh hỏi tôi. Tôi gạt đầu đồng ý ngay.

Hiện giờ tôi đang loay hoay trong bếp nấu súp. Món này tưởng dễ chứ khó kinh. Súp vừa nấu xong thì Chan Chan cũng vừa về.

“Chan...” tôi vừa định gọi cậu ta thì nhận ra cậu ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó rất vui vẻ. Cậu ta bỏ đi một mạch lên phòng chẳng hề để ý đến tôi. Tôi lặng người đứng nhìn bóng cậu ta mất hút ở lối rẽ cầu thang mà trong lòng bỗng dâng niềm chua xót. Đây có lẽ là một báo hiệu xấu cho tình cảm giữa tôi và Chan Chan. Lắc đầu xua đi những ý nghĩ điên rồ, cậu ta chỉ nói chuyện với bạn thôi và cậu ta không...thấy mình mà thôi.

9. Chap 9: Ngày Thi Võ

Chap 9: Ngày thi võ

Hôm nay tôi được phân phó đi theo Chan Chan để chăm sóc cậu ta. Chan Chan đi rất sớm, nơi thi cũng xa nên chị Hòa Trâm tình nguyện đưa cậu ta đi thi. Lên xe mà tôi vẫn còn kiểm tra xem đồ đạc còn thiếu gì không. Tên Chan Chan thì vô tư lăn ra ngủ, thật không còn gì để nói.

“Min Min, em có biết mấy giờ thi xong không?” Chị Hòa Trâm hỏi tôi.

“Dạ. Em cũng không biết nữa, chừng nào xong thì em gọi điện thoại cho chị.” Tôi đáp.

“Ừm vậy cũng được!”

Nơi thi đấu này nhộn nhịp kinh khủng, nam nữ đều có. Chan Chan nắm tay tôi đi vào.

“Đằng ấy đi theo đằng này, kéo lạc!” Cậu ta vừa nói vừa cười. “Đằng ấy ngồi ở đây nha, thi xong đằng này sẽ ra đây!” Chan Chan chỉ cho tôi ngồi xuống một chỗ ngồi ưu tiên. Tôi gật đầu, thật tình đây là lần đầu tiên tôi đi xem thi đấu trực tiếp thể này.

Chan Chan đi đến chỗ huấn luyện viên để điểm danh và tập dợt lại. Tôi ngồi đây thật sự chẳng biết làm gì, chỉ biết ngồi nhìn cậu ta tập. Bỗng tôi thấy một bóng người quen thuộc lướt qua, không phải cô chị Trần Châu nhưng rất quen, cứ như tôi gặp người đó ở đâu rồi vậy. Bóng người đó rất nhanh lẹ vào đám đông và mất hút.

Lượt đầu tiên, Chan Chan ra sàn với đai AK (đai màu đỏ). Đây chỉ là vòng loại nhưng Chan Chan phải thắng thì mới vào được vòng tiếp theo. Tôi ngồi đây hồi hộp dùm, rất nhanh, cậu ta đã ăn hai điểm, đủ điểm vào vòng trong. Tôi thở phào, tên cool boy này giỏi thật.

Cầm chai nước cùng cái khăn chuẩn bị sẵn định đưa cho cậu ta nhưng tôi khựng lại khi có một người khác thay tôi làm công việc đó. Cô gái đó rất quen, còn vận cả võ phục. Là cô gái tôi gặp ở Nha Trang.

“Ầm” tôi cảm thấy cả cơ thể mình cứ như rơi vào vực thẳm. Chan Chan vui vẻ ngồi bên cô gái đó mà chẳng hề nhớ đến tôi. Gục mặt xuống, tự an ủi bản thân rằng chẳng có chuyện gì có thể khiến tôi và Chan Chan buông tay nhau lần nữa.

Sau hơn sáu vòng đấu thì Chan Chan xuất sắc nhận huy chương vàng nhưng niềm vui đó cậu ta không chia sẻ cùng tôi mà lại chạy đến ôm chầm cô bạn đó. Tôi cảm thấy tủi thân ghê gớm, cứ như mình là kẻ vô hình hoặc dư thừa ở đây.

Tôi ngồi ở cái ghế đó chờ đợi, chờ đợi đến khi... Chan Chan lãng quên tôi. Cậu ta biến mất hẳn trong đám đông. Không lẽ Chan Chan đã bỏ quên tôi ở đây sao? Tôi cảm thấy sợ và hụt hẫng vô cùng.

Tôi đứng lên chạy ra khỏi nhà thi đấu, ngó đông, ngó tây, không thấy bóng dáng Chan Chan đâu cả. Cầm điện thoại bấm gọi cho cậu ta nhưng phát hiện ra điện thoại cậu ta đang nằm trong túi của mình. Thở dài tuyệt vọng.

Cứ đứng đó ngây ngốc, mọi người thưa thớt dần, trời cũng ngã sang chiều, nắng rán vàng chảy dài trên khắp con đường ngoài kia. Thật sự tôi cũng chẳng hiểu mình đứng ngây ngốc ra đây làm gì trong khi giờ này cậu ta đã đi đến phương trời nào rồi.

10. Chap 10: Bỏ Qua Lần Nữa

Chap 10: Bỏ qua lần nữa

Tôi ngồi tại nhà, đã tám giờ mà Chan Chan vẫn chưa về, đi đâu mà vui đến nỗi không còn nhớ đường về luôn vậy. Đứng lên rồi ngồi xuống đây là lần thứ n rồi, lòng tôi lo lắng vô cùng. Tôi đi ra thêm ngồi xuống, gió hiu hiu lạnh lạnh thổi vào người, tôi hắt hơi vài cái. Cảm thấy không ổn nữa nên đành đi vào nhà đợi tiếp. Chị Hồng Anh dỗ hai em bé ngủ xong cũng đi xuống nhà, chị ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Sao trông em lo lắng quá vậy? Chan Chan đã mười bảy tuổi rồi, nó cũng có võ lại là con trai, em đâu cần lo đến đứng ngồi không yên thế này?” Chị nhẹ nhàng vỗ vai tôi, không lo sao được, điện thoại thì không đem theo, nhớ có chuyện gì thì sao? Tôi thở dài, cũng chẳng biết từ khi nào mà tôi lại lo lắng thái hóa mọi chuyện lên như lúc này. Tiếng mở cửa vang lên, tôi nhanh chóng chạy ra, Chan Chan đi vào. Cậu ta nhìn tôi mỉm cười, mọi lo lắng trong tôi giờ thì như trút bỏ và chuyển sang tức giận.

Tôi giận lắm, giận vì cậu dám bỏ tôi một mình ở nhà thi đấu rộng lớn như vậy. Tôi mím môi quay lưng đi vào nhà, bỏ thẳng lên phòng. Đóng cửa lại, tôi ngồi lên giường mà gặm nhấm nỗi tức giận này.

“Đằng này vào được không?” Cậu ta gõ cửa, nói vọng vào trong. “Đằng ấy giận đằng này sao? Đằng này vào được không?” Tiếng cậu ta lại vang lên.

“Không, mình ngủ rồi!” Tôi trả lời, lúc này tôi không muốn thấy cái bản mặt cool boy đó chút nào. Sao mà thấy ghét thế không biết. “Cạch” cửa phòng tôi hé mở, cậu ta ló đầu vào, tôi giật nảy mình. Cứ như ma vậy. Đẩy cửa cậu ta bước vào luôn, vô cùng tự nhiên ngồi xuống kế bên tôi.

“Đằng này biết đằng ấy chưa ngủ mà, đằng ấy giận đằng này sao?” Sao cậu ta lại hỏi cái câu hỏi mà đúng ra chính cậu ta là người biết rõ câu trả lời nhất.

“Phải, rất giận!” Tôi trả lời.

“Nhưng đằng này đã làm gì khiến đằng ấy giận?” Ồ hay, hỏi nghe ngon quá nhỉ? Làm gì thì tự biết tại sao lại hỏi tôi.

“Cậu không biết thật à?” Tôi hỏi, cậu ta gật đầu. “Cậu đã bỏ mình một mình ở nhà thi đấu, mình rất lo cho cậu đó Chan Chan, tại sao đi không nói, điện thoại lại cũng chẳng đem theo, nhớ xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?” Tôi tức giận nói, mắt bỗng dưng nhòe đi, chẳng biết tại sao dạo gần đây tôi dễ khóc đến vậy nữa, tí chuyện cũng khóc. Chan Chan đưa tay lau nước mắt tôi.

“Đằng này xin lỗi, cô bạn kia nói sẽ lại nói với đằng ấy mà. Không có sao?” Cậu ta nói, tại sao không tự mình lại nói mà phải nhờ người khác cơ chứ?

“Không, mà ai?”

“Hà Diễm.” Cái tên như sét đánh ngang tai tôi. Hà Diễm, thật sự tôi chẳng dám tin vào điều cậu ta đang nói. Bộ ngay lúc này mặt tôi đơ lăm hay sao mà cậu ta đưa tay quơ quơ trước mặt tôi vậy. Tôi chụp lấy bàn tay Chan Chan, nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

“Hà Diễm? Cô gái chúng ta gặp ở biển?” Tôi hỏi, mong sao cậu ta nói không phải. Tôi không có cảm tình với cô bạn đó chút nào. Tôi cảm thấy cô bạn đó sẽ là người phá hoại mối quan hệ mà tôi cùng Chan Chan đang cố xây dựng mỗi ngày.

“Ừ, đúng rồi! Đằng ấy...không thích Hà Diễm à?” Chan Chan gật đầu rồi nghiêng đầu như cố nhìn vào mắt tôi. Tôi thì thờ người ra, chẳng hiểu sao tôi thấy tuyệt vọng kinh khủng. Cảm giác này cứ như cái ngày tôi biết con mình đã không còn sống nữa vậy. Tôi buông tay Chan Chan ra, ngược lại thì cậu ta nắm lấy tay tôi. “Đằng này xin lỗi vì đã làm đằng ấy buồn và lo lắng, đằng này hứa sẽ không có lần sau nữa đâu. Tha lỗi nhé!” Vừa nói, cậu ta vừa trưng ra bộ mặt cún con đáng thương khiến tôi động lòng.

“Ừm, lần sau đừng như vậy nữa!” Tôi khẽ đáp. Cậu ta ôm lấy tôi, lắc qua lắc lại rồi còn cười tít cả mắt. Tôi cũng cố mỉm cười nhưng trong lòng lại có cảm giác bất an vô cùng. Có lẽ tôi lo lắng thái hóa rồi, sẽ không có gì đâu.

Hôm sau, tôi xin chị Hồng Anh ra ngoài một lát. Không nói rõ đi đâu cả vì tôi không muốn khi Chan Chan thức dậy lại chạy đi tìm tôi hoặc réo tôi về. Nói chung là tôi đến rủ con Thúy Nga đi xem bói. Muốn xem một quẻ coi tương lai ra sao, có hạn thì giải luôn. Lúc này tôi tin dị đoan kinh khủng.

Đợi con Thúy Nga đánh má tô son mà mất hơn cả tiếng. Nó make up xong nhìn chaweng thua gì mấy bà đồng bóng.

“Đi thôi bỏ!” Nó cong cong cái môi chề vể lên, đỏ chét, nhìn mà hết muốn ăn thịt bò. Nó đưa tôi tới một cái “hang ổ” gì đó nhìn kinh lắm. Mới bước vào là đã ngợp khói nhang, sống trong này hoài sao chịu nổi. Không sớm thì muộn cũng bị ung thư mũi vì hít quá nhiều hương trầm.

Bà thầy bói phán nghe kinh lắm, câu nào trúng phóc câu nấy. Mặt bà nhăn nhó lại khi xem chỉ tay của tôi, tôi cũng nhăn theo bà.

“Có gì sao cô?” Tôi nhẹ hỏi, trong lòng hơi bất ổn. “Con gặp vận sao?” Mong là không.

“Nữ không có gặp vận, con đường tương lai rất sáng nhưng cũng rất mật mù.” Là sao? Tôi ngêch mặt ra nhìn bà, sáng mà mật mù là ý gì? Sáng thì làm sao mật mù được, tôi dốt văn mà còn chơi chữ, thật tình bà thầy bói.

“Sáng mà mật mù có nghĩa là sao?” Con Thúy Nga lên tiếng hỏi, chắc nó cũng giống tôi, chẳng hiểu bà đang nói cái chi mô tê ráo.

“Tiền tài danh vọng rất là sáng, nữ này đang làm dâu ột gia đình khá giả, cuộc đời sung sướng nhưng về tình duyên thì rất mật mù. Có cái gì đó sắp phá hỏng tình duyên của nữ, ta thì không biết được. Cố gắng giữ chồng thật cẩn thận, đừng để kẻ thứ ba có đất diễn.” Lời bà thầy bói phán ra như dao đâm vào tim tôi, chính xác, điều bà nói là điều tôi lo sợ. Tôi cảm thấy không an toàn khi Chan Chan cứ gặp Hà Diễm. Không lẽ, kẻ thứ ba bà ta nói chính là Hà Diễm?

Tôi cùng con Thúy Nga đi bộ dọc theo con đường để trở về. Từ lúc coi bói xong lòng tôi nặng hơn trước. Cầm thanh phô mai que trên tay mà tôi cũng chẳng buồn ăn. Cứ thấy trong miệng đắng chát.

“Kẻ thứ ba không lẽ là bà chị Trần Châu?” Con Thúy Nga hỏi tôi, tôi thở dài chán nản.

“Không phải đâu!” Tôi nói.

Tôi tạm biệt nó ở ngã rẽ đường, đi một mình về nhà, chán thật. Vừa bước vào nhà tôi thấy Chan Chan đang nói chuyện điện thoại với ai đó rất vui, thấy tôi thì liền cúp máy. Đó là biểu hiện của những kẻ đang ngoại tình sao?

11. Chap 11: Điện Thoại Cặp

Chap 11: Điện thoại cặp

Không biết cha chồng tôi “lụm” đâu ra hai cái điện thoại Asus đôi đẹp khủng khiếp, nhìn là thấy mê liến. Tên Chan Chan cứ ngẩn ngía mãi cái điện thoại mà không dám hỏi cái gì vì sợ mở miệng ra ổng bực một phát là đi đời. Tôi cũng tò mò lắm nhưng phận dâu con chẳng dám hỏi nhiều.

Ăn tối, rửa chén, tắm rửa xong hết thì tôi mới lên phòng khách ngồi cùng gia đình. Chan Chan thì đang chọc hai đứa nhỏ, anh Dũng Văn thì đọc tài liệu gì đó với chị Hòa Trâm, chị Hồng Anh đang nói chuyện cùng với mẹ, chỉ còn tôi với ba chồng là rỗi việc, ngồi nhìn tí vi.

“Min Min!” Bỗng dưng cha chồng gọi tên tôi, đừng có nói là bắt tôi ra đèn thờ ngủ tiếp nha, tháng trước tôi mới ngủ ở ngoài đó rồi. Tháng này là tới Chan Chan chứ. Tôi lo sợ nhìn cha chồng. Ông nhìn tôi cứ như rằng phát hiện tôi mang thai lần nữa hay sao ý. “Cha cho con cái này!” Cha chồng đưa tôi một cái hộp, trong đó là đựng một trong hai cái điện thoại mà ông đem về lúc chiều.

“Con không dám nhận đâu!” Tôi xua tay lắc đầu, làm màu ấy. Nhìn là mê muốn chết rồi.

“Con nhận đi, cha cho con, từ ngày con về đây làm dâu, gia đình chẳng cho con được thứ gì, đây coi như là món quà sinh nhật muộn.” Cha chồng nhẹ nhàng nói, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời làm dâu của tôi mà tôi thấy ông nhẹ nhàng nói chuyện như vậy.

“Cha, của con đâu?” Chan Chan ham hố nhảy vào hỏi. Cha chồng đành mặt lại nhìn cậu ta, ngay lập tức Chan Chan liền quay phắt đi hương khác khi biết nếu còn hỏi nữa thì giông bão sẽ nổi lên.

“Đây, cái này của con.” Cha chồng đưa hộp điện thoại còn lại cho cậu ta. Chan Chan hớn hở cầm lấy rồi nhanh nhanh chóng chóng mở ra.

Chiếc điện thoại Asus Zenfone 5 trông thật bảnh. Cái của Chan Chan là màu đen còn của tôi là màu trắng. Chiếc ốp lưng của tôi có in hình mỏ neo còn của Chan Chan thì in hình vòng bánh xe của con tàu. Tôi và Chan Chan nhìn nhau cười tí mắt, cả hai cùng nhau chụp chung tấm hình để làm ảnh nền cho điện thoại. Cả nhà thì lắc đầu cười đôi “vợ chồng trẻ con” này.

“Cha, hình này có ý nghĩa gì?” Chan Chan lật hai cái hình in trên ốp lưng hỏi cha. Lần này cha không đành mặt lại như mọi lần mà vui vẻ giải thích.

“Cái của con có hình bánh xe tàu này có nghĩa con là con trai, con sẽ đi chu du khắp nơi trong thiên hạ. Còn của Min Min là hình mỏ neo, có khi nào con thấy con tàu nào mà không có neo chưa? Mỏ neo luôn bên cạnh con tàu, giúp con tàu có chỗ đỗ bình yên. Cũng giống như hai đứa, cha muốn hai đứa luôn yêu thương nhau, luôn bên cạnh nhau cho dù có khó khăn gì. Cha muốn Min Min sẽ là nơi con quay về sau mỗi lần chu du thiên hạ.” Ồ, thì ra cha chồng có suy nghĩ sâu xa đến vậy.

Chan Chan nhẹ nắm tay tôi nhìn tôi mỉm cười. Tôi cũng cười, lòng thầm nhủ mong Chan Chan sẽ nhớ những gì cha nói.

Tôi đứng trên sân thượng, hít thở chút không khí cuối hạ. Cái không khí lạnh lạnh của đầu thu nhưng hơi oi của cuối mùa hạ khiến tâm trạng con người ta trở nên bức bối. Chan Chan ở đầu xuất hiện, cậu ta ôm tôi từ phía sau. Không hiểu từ khi nào mà tên cool boy lại có những hành động lãng mạn như thế.

Không nhúc nhích, không phản kháng, tôi cứ đứng yên vậy cho Chan Chan ôm, hơi thở cậu ta nhẹ nhàng phả vào hõm vai tôi. Tay Chan Chan đan vào tay tôi, nhắm mắt lại, cố tận hưởng giây phút cool boy còn bên cạnh mình.

“Đằng ấy đang suy nghĩ gì vậy?” Chan Chan hỏi nho nhỏ vào tai tôi.

“Không nghĩ gì cả, chỉ nghĩ rằng...cậu và mình sẽ được như thế này trong bao lâu thôi.” Tôi trả lời phức tạp thật, không nghĩ gì mà chỉ nghĩ rằng. Không biết Chan Chan có hiểu tôi nói gì hay không nữa. Tay cậu ta siết chặt eo tôi lại.

“Sẽ mãi mãi.” Cậu ta trả lời, lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng dịu dàng với tôi. Đây thật sự là một sự dịu dàng khó cưỡng. Tôi mỉm cười.

“Cậu đừng nói mãi mãi, mình sẽ tin cả đời đấy!” Tôi khẽ nói, Chan Chan chỉ cười rất nhẹ. Vòng tay cậu ta sao ấm quá, nhớ sau này tôi không còn được cậu ta ôm nữa thì sao đây? Chắc sẽ lạnh lắm.

12. Chap 12: Hết Hè

Chap 12: Hết hè

Mới ngày nào tôi cùng Chan Chan háo hức chuẩn bị cho kì nghỉ hè thì nay tôi và cậu ta đang “háo hức” chuẩn bị “vũ khí” để lao vào “cuộc chiến với các thầy cô phần mười hai”. Chan Chan bao bì tập khéo lắm, con trai mà mấy cái nữ công gia chánh giỏi vô cùng. Tôi không biết làm mấy việc này, đó giờ đi học mẹ bao tập riết quen rồi, may thay về nhà chồng có Chan Chan.

Tôi ngồi ngắm tên cool boy ấy bao hết tập rồi đến bao sách, nói thật sao ông trời cho cậu ta nhan sắc đẹp quá trời vậy. Tôi mãi ngắm mà quên mất việc của mình là phải viết tên vào giấy nhãn.

“Đằng ấy nghĩ gì mà ngồi đực ra đó thế? Sao chưa viết cuốn nào hết vậy?” Chan Chan cầm mấy quyển tập lên coi rồi bỏ xuống nhìn tôi. Tôi thì chỉ cười khi khi và cầm đầu xuống viết. “Đằng ấy nghĩ gì vậy?” Chan Chan gần hỏi.

“Nghĩ là tại sao cậu lại đẹp trai đến vậy.” Tôi nói thẳng, nghĩ sao thì nói vậy, là người một nhà cả mà. Lần này thì lại đến Chan Chan cười “thẹn thùng”. Nhìn mặt cậu ta đỏ lên vì ngại mà trông mất cười quá.

“Không nói nữa, đằng ấy viết nhanh đi rồi ngủ sớm mai đi học.” Nghe là biết cậu ta đánh trống lảng sang chuyện khác. Tôi chỉ gật đầu cười cười. Chẳng may hay trời xui đất khiến nữa mà khiến tên Chan Chan cầm cái gối của tôi lên. Nếu bình thường thì chẳng có gì nhưng nơi đó là tôi giấu cuốn nhật kí của cậu ta. “Ừa, đây là nhật kí của đằng này mà?” Chan Chan cầm lên.

“Ừm, thì của cậu, ai nói của mình đâu!” Giả vờ ngây thơ để thoát tội nhưng ánh mắt Chan Chan nhìn tôi sắc lẹm khiến cho tôi đôi phần bất an. Cẩn cẩn môi dưới, vờ khum xuống viết tiếp.

“Sao nó lại ở trong phòng đằng ấy?” Cậu ta có cần tra hỏi tôi như lấy khẩu cung không vậy. Bị hỏi trúng đề tài rồi, tôi cuống lên ra mặt. Tay nắm lấy vạt áo vò vò nhẹ.

“À, là hôm bữa, lúc mình dọn dẹp phòng cậu thì vô tình làm ướt, nên lụm về hong khô xong quên trả.” Bịa đại một lý do, cũng chẳng có ai làm chứng cho vụ này, tôi có nói xạo cậu ta cũng chẳng biết được.

“Đằng ấy đọc chưa?” Chan Chan hỏi.

“Hả?” Tôi ngơ mặt ra.

“Đằng này hỏi đằng ấy đọc trang nào chưa?” Mặt Chan Chan lúc này căng lăm, nói chưa thì ai mà tin, giữ nay hơn cả tuần rồi. Nói đọc rồi thì mình cũng chết, đây là xâm phạm quyền riêng tư của người khác một cách bất hợp pháp.

“Rồi, vài trang đầu!” Tôi gật đầu, lí nhí trả lời và chờ đợi cơn thịnh nộ từ cậu ta nhưng ba mươi giây đầu trôi qua, biển vẫn êm trời vẫn lặng. Chắc là tức quá nên không thốt nên lời đây mà. Ba mươi giây sau trôi, vẫn không có động tĩnh gì, tôi ngược mặt lên, cậu ta đang ngồi đó cười rất tươi. Phải, nụ cười cực kì tươi.

“Thôi, ngủ đi! Đằng này về phòng đây!” Chan Chan xoa đầu tôi rồi đứng lên đi về phòng, tôi thì ngơ ra sao cậu ta không la mình về việc đó nhỉ, còn thái độ xoa đầu là sao?

“Nè, ai cho cậu xoa đầu mình chứ? Nhưng tại sao không la mình về việc mình đọc nhật kí của cậu chứ?” Tôi hỏi với, Chan Chan khựng lại khi định đóng cửa phòng. Cậu ta nghiêng đầu nhìn tôi. Sao mặt lạnh thế không biết.

“Bởi vì...vợ chỉ là con nít!” Cạch, cửa phòng đóng lại, con nít sao? Tôi chỉ sinh sau cậu ta tầm một tháng chứ mấy mà bảo tôi con nít là thế nào. Tôi bất giác mỉm cười, đây là cảm giác hạnh phúc sao? Cậu ấy luôn xem tôi là con nít và mọi chuyện tôi làm đều như con nít.

Hôm sau Chan Chan và tôi được quá gian anh Dũng Văn đến trường, trưa nay chị Hồng Anh sẽ đón. Lúc tôi bước xuống xe cùng Chan Chan thì có mấy trăm con mắt đổ vào tôi. Chắc rằng không phải vì tôi đẹp mà là vì Chan Chan là cool boy là good boy còn tôi là bad girl nhưng không hẳn bad girl, nhan sắc lại không có kí lô nào trong mắt tụi nó thế mà lại đi chung với cool boy của khối, quả là chuyện lạ có thật.

Chan Chan thì chẳng bận tâm gì về ánh mắt tụi đó, cậu ta “hồn nhiên” nắm tay tôi đi thẳng vào trường, băng qua một “rừng” mắt điều hâu. Thế nào chiều hôm nay sẽ có vài cái scandal về tôi trên facebook, thế là tôi lại nổi một lần nữa.

“Chan Chan, cậu buông tay mình ra đi, người ta dòm ngó dị nghị ấy!” Tôi khẽ nói nhỏ vào tai Chan Chan. Cậu ta vâng lời góm, bảo buông là buông liền hà. Buông tay tôi ra, cậu ta lại một lần nữa “hồn nhiên” khoác eo tôi đi vào. Lần này thì tôi sượng đỏ mặt và chịu thua cậu ta rồi.

“Kệ thiên hạ, đảng này không quan tâm. Họ biết Chan Chan đây là của Min Min là được rồi!” Chan Chan vừa nói vừa cười. “Hình như có gì đó sai sai!” Đúng rồi, tôi cũng thấy có gì đó sai sai trong câu nói. “Phải là Min Min là của Chan Chan, ừm vậy mới đúng.” Cậu ta gật đầu trước ya kiến tự mình đưa ra một cách khoái chí.

Chúng tôi tạm chia tay nhau tại lối rẽ vì Chan Chan học 12B1 còn tôi học 12B10, nói chung là giữ nguyên lớp cũ. Bước vào lớp thì tôi đã nghe ngay những lời xì xầm bàn tán về việc tôi đến trường chung với Chan Chan rồi. Con Thúy Nga vẫn vậy, vẫn cặp môi chế vểnh hăng say nặn mụn.

Tôi đặt cặp ngồi xuống bên cạnh Thúy Nga, nó vẫn nặn mụn. Tôi nhìn nó, nó vẫn vô tư nặn mụn. Tôi móc cái điện thoại mới ra, mọi hành động của nó dừng lại, dán chặt hai con mắt vào con điện thoại bóng loáng.

“Quao! Bỏ mới mua hả?” Nó cầm lấy hỏi, lật qua lật lại rồi nó nhào vào quy trình test máy của tôi.

“Không phải, là cha chồng mình tặng, quà sinh nhật ấy.” Tôi mỉm cười hạnh phúc và tự hào trả lời. Mới học mười hai mà có cha chồng tặng quà sinh nhật thì hơn cả khối hot girl ở trường, lấy gì không tự hào. Mà cha chồng lại là cha của tên cool boy khối nữa chứ. Tôi cười đắc chí.

“Thế Chan Chan có không?” Thúy Nga hỏi.

“Có, màu đen!” Tôi gật đầu đáp. Hai con mắt của Thúy Nga sáng rõ lên. Chuyện gì vậy nhỉ? Điện thoại mới của tôi với Chan Chan thì liên quan gì nó mà nó vui dữ vậy?

“Điện thoại cặp nha! Khao mình đi, hai cậu luôn ý! Khao mình với anh Quang đi!” Con Thúy Nga chọc chọc vào người tôi, à, thì ra mấu chốt của vấn đề là nằm ở đây. Tôi chưa đồng ý cũng chưa từ chối thì một thằng trong lớp đến vỗ vai tôi.

“Min Min, có người tìm bạn!” Nó nhìn tôi bằng cặp mắt chế giễu, sao vậy nhỉ?

“Ai tìm?” Tôi hỏi. Nó bỏ đi luôn, con Thúy Nga chế môi ra, tôi đứng lên đi ra xem ai tìm mình. Lạ thần linh, là Chan Chan đang đứng ngoài hành lang.

“Cậu tìm mình hả Chan Chan?” Tôi hỏi. Tên cool boy mỉm cười mặc cho những cô gái khác đang xủ lên xủ xuống.

“Ừm! Lúc nãy quên đưa cái này cho đảng ấy, nè!” Cậu ta đưa tôi một cái bình giữ nóng bằng nhôm loại nhỏ. Tôi cũng cầm lấy.

“Gì vậy?” Tôi hỏi.

“Trà sữa nóng. Chị Hồng Anh làm đó!” Chan Chan lại cười, tôi cũng cười. “Đảng này về lớp đây, tan học đứng đây đợi đảng này đi chung!” Chan Chan vừa dặn vừa bẹo má tôi. Không hiểu sao lúc này tôi thích kinh mấy cái hành động này. Chan Chan quay lưng đi, tôi chụp lấy cánh tay cậu ta lại. Chan Chan quay lại nhìn tôi.

“À, ờ, Thúy Nga nó biết mình với cậu có điện thoại cặp, nó kêu tui mình khao nó, à ờ, cậu thấy sao?” Tôi ấp ung hỏi. Chan Chan không nói gì, chỉ cười cười rồi đi về lớp. Vậy là ý gì nhỉ? Tôi đứng đó nhìn theo bóng lưng Chan Chan đang mất dần ở nơi cuối hành lang.

13. Chap 13: Gặp Người Quen

Chap 13: Gặp người quen

Đến giờ tan học, tôi đứng tựa lưng vào vách tường đợi Chan Chan, con trai gì đâu sao lè mè quá vậy không biết. Con Thúy Nga thì bỏ đi trước vì người tình của nó gọi. Bạn bè tốt là thế đấy.

Chan Chan đi lững thững lại, rất hồn nhiên và tự tin. Tay bỏ túi quần, tay nắm quai đeo balo, nón đội lệch sang một bên, balo chỉ đeo một vai. Kết lại là sao Chan Chan cool dữ.

Chan Chan đi đến, không nói không rằng nắm lấy tay tôi mà bước đi. Tôi hơi ngại vì nhan sắc của mình không được tương đồng với Chan Chan cho lắm. Thôi kệ, Chan Chan đã không bận tâm về điều đó thì sao tôi phải bận tâm.

Đi ra quán chè mọi khi, chúng tôi bốn người gọi món mọi khi. Tôi chè chuối, gỏi khô bò, bánh tráng trộn, Chan Chan thì bánh flan, chè đậu đen, hoành thánh chiên, Thúy Nga là súp cua, chè đậu xanh, gỏi đu đủ, bò bía ngọt, anh Quang ăn “ít” nhất trong đám, chỉ có chè khoai môn, chè thập cẩm, kem xôi, gỏi khô bò, rau câu ngũ sắc, rau má đậu xanh,...

“Nay Chan Chan trùng số sao?” Thúy Nga hỏi, Chan Chan thì cười.

“Ừ, mới trùng số độc đắc!” Cậu ta đáp.

“Đã nha, chừng nào hai bồ mới đám cưới đây? Dù gì thì Min Min cũng về nhà đó làm dâu rồi mà!” Thúy Nga đã đụng đến cái vấn đề mà tôi luôn mong muốn, danh chính ngôn thuận là vợ của Chan Chan, là con dâu nhà Chan Chan được mọi người công nhận. Tôi im lặng trước vấn đề này.

“Cuối năm học lớp mười hai!” Chan Chan trả lời chắc như đinh đóng cột. Tôi nhìn cậu ta, Thúy Nga, anh Quang cũng nhìn cậu ta.

“Thật sao?” Tôi hỏi lại cứ như không tin vào những gì mình đang nghe.

“Thật, đằng ấy không muốn làm vợ của đằng này à?” Chan Chan hỏi ngược lại tôi với đôi mắt buồn buồn.

“Có chứ sao không, rất muốn là đằng khác!” Tôi đánh yêu vào ngực cậu ta. Bỗng nước mắt chảy ra, xúc động quá chẳng. Chỉ cần đợi hết năm học này thì tôi danh chính ngôn thuận mang danh hiệu vợ của cool boy rồi.

Ba người còn lại bật cười trước hành động trẻ con của tôi. Tôi cũng cười theo, vừa ăn vừa nói vô cùng vui vẻ.

“Tin tin” tiếng còi xe hơi vang lên sau lưng, tôi quay sang, thì ra là chị Hòa Trâm đến đón chúng tôi đây mà. Tôi cùng Chan Chan tạm biệt Thúy Nga và anh rồi đứng lên rời đi.

“Ê...” Con Thúy Nga nó kêu một cái làm tôi với Chan Chan khựng lại ngay. “Trả tiền đi hai cưng!” Chan Chan gãi gãi đầu.

“Ừ nhĩ! Đằng này quên mất! Tính tiền cô ơi!” Chan Chan vừa thanh toán vừa cười.

“Quên hay nhĩ?” Thúy Nga lên tiếng trêu chọc. Chan Chan mỉm cười rồi quay lưng đi, bỗng nhiên cậu ta va vào một cô gái đi đường làm cho cô gái đó té xuống.

“Ồ, bạn không s...” Chan Chan khựng lại, tôi đứng ngay xe nhìn. Giật mình, đó là cảm giác đầu tiên khi tôi thấy mặt cô gái đó. Cô gái đó không phải là Hà Diễm sao? Trái Đất này tròn quá nhĩ.

Chan Chan kéo cô bạn đó đứng lên, nhìn bộ đồng phục thì biết ngay không phải trường tôi, trường tôi nữ sinh mặc quần tây, còn cô bạn này mặc váy caro. Tôi ghét váy.

“Không sao! Chúng ta lại gặp lại rồi! Có duyên thật.” Cô bạn đó nói chuyện nhẹ nhàng như tiếng chim hót. Làm màu sao, tôi không ưa loại người màu mè như vậy.

“Chan Chan!” Tôi đứng đây gọi tên cậu ta. Chan Chan ngoái qua tôi, cô bạn đó cũng ngoái theo. Lịch sự cô bạn váy caro gật đầu chào tôi, không lẽ tôi không chào lại. “Về thôi, em đau bụng!” Nói xong tôi chui tọt vào xe. Chan Chan cũng nhanh chóng lên xe. Đóng cửa lại, cậu ta nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

“Đằng ấy đau bụng à?” Chan Chan hỏi.

“Không, chỉ không muốn thấy cậu đứng nói chuyện với váy caro.” Chan Chan bật cười trước lí do không thể nào trẻ con hơn nữa của tôi. Chị Hòa Trâm cũng cười. Vui lắm hay sao mà cười cơ chứ. Tôi đang ghen đấy.

“Được, sẽ không nói!” Chan Chan nắm tay tôi buông một câu chắc nịch. Tôi bĩu môi, chẳng biết nên tin hay không nữa.

14. Chap 14: Bộ Phim Gây Chia Rẽ

Chap 14: Bộ phim gây chia rẽ

Tối hôm nay, tôi và Chan Chan đã có một trận đại chiến giữa hai vợ chồng. À đơn giản chỉ là vì cái bộ phim Cô dâu 8 tuổi thôi đấy. Chan Chan thì đòi coi Naruto hay Sakura gì đó, tôi thì muốn coi phim, thể là cả hai đại chiến. Vũ khí là những chiếc gối sofa và những đồ vật xung quanh nhưng không mang tính sát thương cao.

“Đằng này muốn coi hoạt hình, ngày mai đăng ấy lên mạng coi lại!” Chan Chan nói như hét vào mặt tôi.

“Không, mình muốn coi Cô dâu 8 tuổi, ngày mai cậu lên mạng coi lại đi.” Tôi cũng hét vào mặt cậu ta. Rồi cả hai nhào vô đập nhau bằng gối. Chan Chan đề tôi xuống ghế, tư thế này có gì đó sai sai thì phải.

“Hai đứa thôi ẹ xem nào, nào Hồng Anh mang bánh ra đi con.” Chị Hồng Anh đem đĩa bánh da lợn đặt xuống. Tôi và Chan Chan có thù rồi nên lườm nhau kinh lắm. Mẹ chồng thì nhân cơ hội chụp lấy cái điều khiển ti vi chuyển kênh HTV9 xem Vầng Trăng Cổ Nhạc.

Lần này thì khỏi coi Naruto hay Cô dâu gì nữa rồi. Giờ có ngon thì nhào vô đập mẹ chồng mà dành điều khiển. Chan Chan đứng lên bỏ về phòng, tôi ngồi ăn hai cái da lợn rồi cũng về phòng nốt luôn.

Tên cool boy này thật quá đáng, có bộ phim mà cũng giành với tôi cho bằng được. Tôi âm ức một hồi, bỗng dưng mắt tôi chạm vào cái ti vi dán tường. Trời ạ, trong phòng mỗi người có ti vi mà, đi giành chi ệt.

Hôm sau Chan Chan chở tôi đến trường bằng con chiến mã của mình. Cậu ta hận tôi vụ đêm qua hay sao mà cứ lạng qua lách lại như trả thù. Tôi sợ đến mức phải ôm chặt lấy eo cậu ta. Tôi tựa mặt vào lưng cậu ta, tiếng thở đều đều của cậu ta vang lên, lúc này tim tôi nó đập rộn ràng đến kì lạ.

“Chan Chan!” Tôi gọi tên cậu ấy.

“Gì?” Cậu ta hỏi với giọng lạnh tanh. Gì vậy? Giận à?

“Nè, giận à?” Tôi vỗ vào eo Chan Chan. “Vây thôi cũng giận sao? Cậu quá đáng nha!” Tôi nói lấy cậu ta. Chan Chan cũng không nói gì cả. “Giận thiệt sao?”

“Không có giận, đằng này không phải đàn ông có trái tim đàn bà đâu.” Chan Chan nói.

“Thật không?”

“Không tin sao?” Chan Chan đan những ngón tay cậu ta vào bàn tay tôi, Chan Chan siết chặt tay tôi lại, tôi tựa vào Chan Chan, khẽ nghe tiếng cười thầm của Chan Chan.

“Két” xe thắng xe lại ngay cổng trường. Tiếc vậy, mới đó đã đến trường rồi sao. Cái giây phút được ở bên người mình yêu sao mà trôi nhanh quá vậy. Tôi tiếc nuối xuống xe, Chan Chan bỗng kéo tay tôi lại, nhẹ nhàng cúi xuống hôn vào má tôi. Ngạc nhiên, tôi sững người, thật không thể nào ngờ được Chan Chan lại làm cái hành động tẻ nhạt này ngay cổng trường.

Khỏi nói, toàn bộ học sinh đứng đó thì ồ lên, bác bảo vệ thì trở mắt nhìn. Chan Chan cười cười rồi đạp xe tuốt vào bãi gửi xe. Bỏ mình tôi đứng đó, ôi ôi ngại chết. Tôi ôm cặp chạy một mạch về lớp học.

Vừa chui đầu vô lớp thì nghe liền những lời bàn tán xôn xao về tôi. Nào là đứa móc mà chòi mâm son, nào là đĩa đeo chân hạc,... Tôi mặc kệ, muốn nói gì nói, họ chỉ thấy những gì tôi đang có chứ chẳng biết tôi đã phải trải qua những gì cả.

“Nè, bỗng cung đây mới thấy hai Khanh hôn hít nhau trước cổng trường. Khai đi! Phải không?” Con Thúy Nga đi vòng vòng tôi, tay thì vịn vào vai tôi mà gõ từng nhịp.

“Thì đúng như những gì cậu thấy. Cần thêm gì nữa không?” Tôi trả lời rồi kéo tay nó ra và đi về chỗ ngồi. Nó te te chạy theo.

“Hai cậu thật lãng mạn!”

“Lãng xẹt thì có!” Tôi bấu môi nói. Nói là nói vậy thôi chứ tôi cực kì thích những hành động thân mật ấy. Càng ngày trong mắt tôi Chan Chan càng là một người chồng hoàn hảo. Tôi mỉm cười, hai má bỗng nóng ran lên.

Đêm nay tôi rút kinh nghiệm đêm qua, ăn uống dọn dẹp xong hết thì chui vô phòng xem phim, khỏi giành giật ti vi với cool boy ình bị mất hình tượng nữa.

“Cốc...cốc...cốc”

“Vào đi!” Tôi nói vọng ra, ti vi đang giới thiệu rồi, không rảnh đứng lên mở cửa. Chan Chan ló đầu vô, nhìn quanh nhìn quắt rồi bước vào đóng cửa lại, cẩn thận khóa trái cửa luôn. Gì vậy? Đừng nói mẹ giành ti vi rồi ti vi trên phòng cậu ta hư rồi nha. Vô đây giành với tôi à? Đừng có mơ.

Chan Chan còn bê cả một cái mâm nữa chứ, trên đó có hai ly sữa, một cái đĩa gì đó, do ngồi nên không thấy rõ. Đặt cái mâm lên đầu giường thì Chan Chan nhảy tọt lên giường ngồi kế tôi.

“Gì đây? Vô đây làm chi?” Tôi hỏi. Chan Chan chỉ cười khì khì, có âm mưu gì đây?

“Vào đây coi phim với đấng ấy!” Chan Chan nói mà tôi nghe sốc dễ sợ, coi phim với tôi.

“Phim gì?” Nào tôi không thông nổi với tên cool boy ba trợn này rồi. Mới hôm qua còn sống chết với tôi mà, sao giờ lại vô đây coi phim chung.

“Cô dâu gì ý, quên rồi! Ừ, phim này này!” Chan Chan chỉ vào ti vi. Tôi thở không nổi nữa rồi, hiện tại tôi đang sốc ở cấp độ max.

“Tại sao lại coi chung? Không phải hôm qua sống chết với mình vì Naruto gì đó sao?” Tôi hỏi lại.

“Đằng này nghe truyền thuyết, à không, lũ con gái chung lớp bảo là nếu hai người yêu nhau mà cùng nhau xem hết bộ phim này thì sẽ mãi mãi hạnh phúc trọn đời bên nhau.” Chan Chan nói ra vẻ thông thái lắm. Tôi gật đầu, kệ, sao cũng được. Đừng giành ti vi với tôi là được.

Bộ phim kéo dài tới mười giờ, Chan Chan ngồi coi chứ cái màu là quả chè chuối lắm rồi. Cậu ta vương vai, uống hết ly sữa rồi “hồn nhiên, tự tin” lăn đùng ra giường tôi mà ngủ. Hết phim, tôi tắt ti vi rồi đến phần xử cậu ta.

“Nè, về phòng mà ngủ! Chật lắm!” Tôi đẩy đẩy Chan Chan. Cậu ta thì nhắm mắt ngủ từ đời kiếp nào rồi. “Nè!” Tôi chọc léc cậu ta.

“Thôi nào! Giường hai người mà. Đằng này ngủ đây cũng có sao đâu, đằng này không có làm gì đằng ấy đâu. Hôm nay tỉnh mà, đâu có say!” Chan Chan nắm lấy tay tôi kéo mạnh một cái, tôi mất thăng bằng nằm gọn vào lòng cậu ta. “Đằng này chỉ ôm đằng ấy ngủ thôi! Không làm gì đâu!” Chan Chan lặp lại một lần nữa.

“Thật không?” Tôi hỏi lại.

“Thật, mà có làm gì cũng chẳng sao, chúng ta được người lớn công nhận là vợ chồng rồi còn gì. Chỉ còn nhà nước công nhận nữa là xong.” Tên này nói nghe hay nhỉ. “Không tin à?”

“Không phải không tin!” Tôi ngồi dậy, Chan Chan nằm ngửa gối tay ra sau đầu mở mắt nhìn tôi. “Không phải là mình không tin nhưng hôm nay mình...có chuyện khó nói.” Tôi ấp úng, không biết tên này hiểu không nữa.

“Là chuyện gì?” Chan Chan hỏi.

“Chuyện đó đó.” Tôi hoàn toàn dám khẳng định tên này không hiểu cái chi mô gì cả.

“Chuyện đó đó là chuyện gì? Nói rõ ra xem!” Chan Chan nói bằng giọng mất kiên nhẫn.

“Thì là đến tháng đó!” Tôi nói vậy rồi, ngu lắm mới không hiểu. Nếu không hiểu thì có lẽ cậu ta bỏ qua giai đoạn lớp tám rồi hay sao ý.

“Nguyệt san à?” Chan Chan nói trắng ra. Tôi cầm cái gối nhỏ chọi vào mặt tên đó.

“Có cần nói trắng ra không chứ?” Tôi hét lên.

“Nè, đừng ấy thô bạo quá nha!” Chan Chan lụm cái gối rút dưới đất lên.

“Xin lỗi, mình hơi mất bình tĩnh!” Tôi gục mặt lí nhí.

“Thôi, ngủ đi, đừng này không làm gì đâu!” Chan Chan nằm xuống. “Sao chưa chịu ngủ nữa?”

“Cậu không sợ bẩn à?” Tôi hỏi, tôi nhớ rằng con trai rất ghét con gái khi vào những ngày này mà.

“Không, tắt đèn đó!” Chan Chan tắt đèn cái búp. Cậu ta kéo tay tôi, một lần nữa tôi nằm gọn trong vòng tay to lớn đó. “Đừng này không phải cảm thú, không làm gì đừng đó đâu. Có làm gì thì đừng này cũng muốn đừng ấy tự nguyện! Ngủ đi!” Chan Chan nói. Tôi im lặng, không ghian quanh tôi cũng im lặng. Giờ thì chỉ còn hơi thở và tiếng tim đập của cả hai. Tôi áp sát mặt mình vào ngực Chan Chan, nằm cạnh cậu ta, tôi thấy thật an toàn.

15. Chap 15: Thay Đổi Cách Xưng Hô

Chap 15: Thay đổi cách xưng hô

Hôm sau, mới năm giờ thì Chan Chan đã lục đục dậy. Lúc này tôi mới nhớ rằng, căn nhà này có nghi lễ “chào cờ” mỗi sáng. Chan Chan nhẹ rút tay ra, tôi cũng giật mình theo.

“Đừng này làm đừng ấy giật mình à?” Chan Chan nhỏ nhẹ hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, dụi mắt, Chan Chan thì mỉm cười. “Thôi chuẩn bị đi ra chào cha mẹ nữa!” Chan Chan kéo tôi ngồi dậy, đêm qua mới kéo nằm xuống giờ thì kéo ngồi dậy. Tên này thiệt tình.

“Chan Chan” tôi vòng tay ôm eo Chan Chan, mặt áp sát vào lưng cậu ta. Hơi thở của Chan Chan đều đều. Cậu ta nắm lấy tay tôi nhẹ nhàng gỡ ra.

“Ngoan, vệ sinh cá nhân đi!” Chan Chan cười hiền rồi đứng lên đi ra khỏi phòng. Tôi tiếc nuối cảm giác được nằm trong vòng của Chan Chan. Đánh răng, rửa mặt xong thì cũng đã đến giờ thực hiện nghi lễ “chào cờ”.

Bốn người chúng tôi dàn hàng ngang, có bốn người thôi là tại vì hai em bé còn nhỏ quá nên được miễn. Lớn lên thì nó cũng sẽ ra đèn thờ và làm các nghi thức tương tự như chúng tôi bây giờ, đến lúc đó nó sẽ biết được rằng kiếp trước nó không có tu nên mới vô cái gia đình này làm con làm cháu. Mới nghĩ thôi mà tôi thấy tội nghiệp hai đứa nó ghê.

“Chúng con kính chào cha mẹ buổi sáng!” Bốn người đồng thanh chào mừng Thái Thượng Hoàng và Hoàng Thái Hậu. Cả hai người vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh đến khi ngồi vào bàn. Không biết từ khi nào mà lại lòi ra cái vụ báo cáo tình hình buổi sáng nữa chứ.

“Hong Anh, con nói xem, mọi việc hôm nay thế nào?” Hên là hỏi vậy chứ mà hỏi thời tiết hôm nay thế nào thì tôi cá chị Hong Anh đập đầu xuống bàn tự tử ngay tức khắc.

“Dạ, mọi chuyện vẫn ổn ạ! Con có chuyện muốn nói và mong mọi người cho phép. Chuyện có liên quan đến Min Min và Chan Chan!” Chị Hong Anh nói, tôi và Chan Chan giật mình nhìn nhau, chuyện gì nhỉ.

“Sao có em dính vô nữa vậy?” Chan Chan lên tiếng phân bua.

“Con có im cho chị con nói không?” Cha chồng tôi quát, Chan Chan im bặt.

“Lúc sáng, khi con từ phòng hai đứa nhỏ có đi ngang phòng em Chan Chan thì thấy phòng em ấy không khóa cửa mà để đèn rất sáng, sợ có chuyện nên con nhìn thử, chăn giường của em ấy rất ngay ngắn, không phải ngay do xếp mà ngay như chưa có người nằm. Lúc đóng cửa phòng em Chan Chan lại thì con thấy

Chan Chan bước ra từ phòng của Min Min.” Chị Hồng Anh nói đến đó, cả nhà lia mắt nhìn tôi với Chan Chan. Tôi lấy chân khều cậu ta, giờ đến lúc phân bua này.

Chan Chan nhìn tôi, tôi nhăn mặt lại. Chan Chan chỉ cười cười.

“Không như mọi người nghĩ đâu!” Chan Chan nói.

“Mọi người nghĩ gì?” Cha chồng tôi lên tiếng. Rồi xong, cool boy đã bị dồn vào thế bí. Không biết mặt cậu ta có đủ dày để nói trắng ra không đây.

“Con chỉ qua phòng Min Min ngủ, chỉ có ngủ. Đơn giản là ngủ. Không có làm gì bậy bạ cả, không tin mọi người cứ vào phòng kiểm chứng.” Chan Chan nói, nhưng tôi biết rằng, câu trả lời này chưa đúng ý cả nhà. Chan Chan ngưng một chút rồi nói tiếp. “Hôm qua Min Min đến tháng!”

“Nhưng hôm qua em vào phòng Min Min cũng vì chuyện đó?” Anh Dũng Văn hỏi một câu khiến tôi đứng hình toàn tập. Chan Chan nhẹ gật đầu. Trời ơi, không lẽ bọn con trai suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện đó.

“Thôi, con đi học đây!” Chan Chan đứng lên kéo tay tôi, tôi cũng lật đật đứng lên.

“Cha muốn hai đứa đổi cách xưng hô.” Lời cha chồng tuyên ra như thiên lôi giáng búa. Tôi cùng Chan Chan khựng lại. Rất nhanh cậu ta lại kéo tôi đi tiếp, qua nay ngày gì mà tôi bị lôi kéo miết vậy không biết.

“Chan Chan!” Tôi khẽ gọi tên cậu ta.

“Đằng ấy nói đi!”

“Cậu nghĩ sao về lời đề nghị của cha?” Tôi hỏi, mong nhận được cậu trả lời từ chính miệng Chan Chan.

“Không nghĩ gì cả.” Không nghĩ gì cả là sao chứ?

“Chan Chan, mình muốn tan học ghé nhà ba mẹ mình, mình nhớ ba mẹ với hai thằng em lắm.” Tôi khẽ nói.

“Ừm” thế là kết thúc câu chuyện, tôi và Chan Chan cùng nhau im lặng. Tôi lại vòng tay ôm eo cậu ta. Hình như đây là một thói quen không thể bỏ.

16. Chap 16: Ngủ Nhờ

Chap 16: Ngủ nhờ

Buổi chiều, Chan Chan lại chở tôi trên con ngựa sắt của cậu ấy, coi vậy chứ lãng mạn lắm. Nắng nè, gió nè, chút bụi của thành phố, tiếng xe cộ, tạo nên một bức tranh giờ tan tầm tuyệt đẹp.

Tôi vòng tay ôm Chan Chan, áp mặt vào lưng, hình như cậu ta đang hát gì đó. Tôi không nghe rõ lời cho lắm.

“Chan Chan, cậu hát gì thế?” Tôi vỗ vỗ vào eo cậu ta.

“Không có hát” rõ ràng là có mà, chính tai tôi nghe đây này, không lẽ dạo này tôi lãng đến vậy ta? Tôi xì một cái rõ dài. Chan Chan thì đậu xe lại trước một hàng trái cây, chi vậy? Dạo này cool boy hành động cứ như rồ, thích làm gì thì làm.

“Sao dừng lại?” Tôi hỏi.

“Không lẽ về nhà ba mẹ vợ đi tay không à?” Chan Chan nói, tôi đã hiểu ý cậu ta nên nhanh chóng xuống xe. Cả hai cẩn thận lựa từng trái từng trái. Mua hơn ba trăm mấy, tên này nhiều tiền gói. Tôi nản nhất là cậu ta lại mua dưa hấu và đu đủ, loại này ôm một chết đi được. Cam và táo thì cậu ta cho vào giỏ xe, thế là gọn gàng lên đường về nhà tôi.

Đến nhà, nếu như đi về một mình thì cái cửa này có lẽ sẽ bị xúc bản lề mất rồi. Tại vì đi với Chan Chan nên tôi dịu dàng, nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Cậu ta đẩy xe vào sân, tôi thì ở đi khép cửa, nói chung ra dáng thiếu nữ lắm.

Về đến đây cậu ta mới ga lăng, xách hết toàn bộ trái cây, làm màu cho ba mẹ tôi xem à? Bước vào nhà tôi thấy nó thiếu thiếu cái gì đó, hình như là thiếu cái chợ Bà Chiểu. Tôi lôi Chan Chan xuống bếp luôn, cậu ta rất vâng lời, te te đi theo tôi. Thì ra cả nhà đang rúc vô đây.

“Ái chà chà, ngọn gió độc á lộn ngọn gió mát nào đưa hai anh chị đến đây?” Thăng Huy Hoàng lên tiếng trước vì trong nhà nó là người thấy tôi và Chan Chan đầu tiên. Đồng loạt tất cả mọi người quay lại nhìn tôi.

“Con chào cả nhà!” Chan Chan lễ phép cúi chào mọi người, ba tôi cũng không còn ác cảm với Chan Chan như trước nữa. “Con có mua ít trái cây, mong ba mẹ nhận lấy.” Chan Chan đặt mấy túi trái cây lên bàn.

“Con gái của ba mẹ đã về rồi này, không mừng sao?” Tôi hỏi khi thấy mọi người chỉ cười với Chan Chan.

“Ủa chị Min Min! Anh Chan Chan!” Giọng quen quen mà là lạ vang lên, tôi nhìn Chan Chan, Chan Chan nhìn tôi rồi bắt đầu tìm kiếm chủ nhân của giọng nói. Một cô bé bê đĩa bánh thơm phức đặt lên bàn, tươi cười với chúng tôi. Là Thu Cúc, lâu lắm mới gặp lại con bé, dạo này xinh hẳn ra.

“Thu Cúc, là em sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi, con bé đeo cặp mắt kính to, kiểu đầu búp bê làm tôi nhận không ra.

“Là con bé Thu Cúc đó, nè sao đứng đó hoài, hai đứa lại đây ngồi đi!” Cha tôi kêu, hình như Chan Chan chỉ đợi giây phút này, vừa nhận được lệnh liền xà vô chỗ ngồi. Tôi thì nhẹ nhàng kéo ghế ngồi kế Chan Chan, Thu Cúc ngồi đối diện tôi, cha mẹ thì ngồi ở đầu bàn. “Quang Vinh, đi rót nước cho anh chị đi!” Cha sai thằng Vinh, nó vui vẻ đứng lên ngay.

Chúng tôi cùng nhau trò chuyện vui vẻ. Thời gian trôi nhanh cực, mới đây trời đã sắp tối.

“Thôi cha mẹ, con với Chan Chan xin phép về, trễ rồi! Con sợ cả nhà lo!” Tôi xin phép đi về. Chan Chan kéo tay tôi lại.

“Lâu lâu mới về nhà đằng ấy mà, cứ ở đây chơi đi. Đằng này về một mình là được rồi!” Chan Chan nói.

“Thôi, lỡ trễ rồi, hai đứa ở lại đi, để mẹ gọi xin nhà bên, vậy ha!” Mẹ tôi đề nghị.

“Đúng rồi, anh chị ở lại đi.” Quang Vinh năn nỉ. Chan Chan gật đầu ngay, tên này có nghi vấn.

Sau khi tắm rửa ăn cơm xong thì tôi mới phát hiện ra một điều, nhà tôi không còn dư phòng. Chan Chan phải làm sao đây? Tôi đi ra sân định hỏi cha thì thấy Chan Chan cùng cha đang đánh cờ, mắc cười hơn nữa là Chan Chan mặc đồ của thằng Huy Hoàng, cách phối hợp quần áo của cậu ta vô cùng lõe lẹt.

Thấy vậy tôi cũng không làm phiền họ, đi vào nhà tôi gặp mẹ.

“Mẹ, nhà mình đâu còn phòng đâu. Chan Chan ngủ đâu?” Tôi hỏi nhỏ nhỏ.

“Ngủ chung với chị chứ đâu!” Thăng Huy Hoàng đang ăn lên tiếng. Tôi lườm nó, ngủ chung là sao?

“Đằng ấy nè, đằng này đi ngủ nha!” Chan Chan đi từ ngoài vào, mỉm cười với mẹ rồi đi thẳng lên lầu. Đi đâu thế, biết ngủ phòng nào rồi à? Cha tôi đi vào nhìn tôi, tôi nhìn ông.

“Chan Chan ngủ phòng nào vậy cha?” Tôi hỏi.

“Phòng con!” Hả? Sao cha lại sắp cho ngủ phòng tôi chứ? Không lẽ hai nhà liên minh sao? Hay là ý đồ của Chan Chan? Tôi bỏ đi lên phòng, Chan Chan chưa ngủ. Cậu ta đứng xem những khung ảnh lúc nhỏ của tôi.

Chan Chan hình như không biết tôi vào, cậu ta vẫn vô tư vừa xem vừa cười. Mắc cười lắm hay sao chứ? Tôi đi lại giật phất khung ảnh cất vào hộc bàn. Cậu ta nhìn tôi mỉm cười, tôi khoanh tay và tựa người vào cạnh bàn.

“Min Min, chúng ta đổi cách xưng hô nha!” Chan Chan nói, tôi hơi bất ngờ về lời đề nghị này. “Nhé vợ?” Chan Chan đưa tay lên má tôi, hơi thở cậu ta cực gần. Tôi cảm thấy hai má nóng bừng bừng. Bối rồi trước tình cảnh này, tôi gật đầu luôn. “Ngoan lắm!” Nói rồi Chan Chan cúi xuống hôn tôi, không phải một nụ hôn nhẹ nhàng như trước mà là sự cuồng nhiệt.

Tay Chan Chan siết chặt eo khiến cả người tôi dựa sát vào cơ thể của cậu. Hai tay tôi ngăn trước ngực Chan Chan. Lúc đầu tôi còn bối rối nhưng rất nhanh đã hòa vào nụ hôn đó. Ướt át, ngọt ngào. Chan Chan hôn như rút hết sinh khí ra khỏi người tôi. Tôi nhẹ đẩy Chan Chan ra.

“Phòng em...không có khóa trái được. Lỡ ai vào thì sao?” Tôi hỏi, Chan Chan chỉ cười, nụ cười này không phải của một cool boy tôi quen mà là của một tên đào hoa, sát gái. “Vớ lại, em vẫn chưa hết!” Tôi nhẹ nói thỏ thẻ, trời ơi, từ lúc nào mà tôi có cái chất giọng lãng lợ thế này chứ. Tôi phát sợ tôi rồi đấy.

“Anh đâu có nói là sẽ làm gì em, tắt đèn ngủ thôi!” Chan Chan vuốt má tôi và với tay tắt đèn. Giường của tôi là giường một người nên chật lắm, Chan Chan hi sinh nằm dưới đất. Tôi cũng biết mình thức bao lâu và Chan Chan đã ngủ chưa nữa.

“Chan Chan!” Tôi khẽ gọi tên cậu ta, im lặng, hình như là ngủ rồi.

“Chuyện gì?” Cậu ta hỏi lại với giọng rất trầm.

“Anh lạnh không? Lên đây nằm chung đi!” Tôi ngồi dậy nhích qua một bên, Chan Chan nhìn tôi.

“Em ngủ đi, anh nằm vậy được rồi!” Chan Chan xoay người ôm lấy cái gối ôm. Tôi trèo xuống giường, nằm xuống bên cạnh Chan Chan, vòng tay ôm eo cậu ta, tôi cảm nhận được cái hết hồn của cậu ta.

“Xuống đây làm gì?” Cậu ta hỏi.

“Ngủ chứ làm gì! Anh không lên thì em xuống, đã là vợ chồng thì không để một ai chịu khổ cả. Có lạnh cùng lạnh nhưng...được ôm anh thế này em sẽ không còn lạnh nữa!” Tôi cười khi khi.

“Em thật cứng đầu, được rồi, thế cùng lạnh!” Chan Chan xoay người qua ôm lấy tôi, tôi mỉm cười hạnh phúc.

“Chan Chan nè, anh có biết, được anh ôm thế này...đối với em chỉ là một giấc mơ không? Nếu đây là giấc mơ, mãi mãi em không muốn tỉnh lại!” Tôi khẽ nói, Chan Chan siết chặt vai tôi cho tôi biết rằng đây không phải giấc mơ.

“Ngủ đi!” Chan Chan nói, tôi chìm vào giấc mộng trong vòng tay của cậu ta.

17. Chap 17: Tã Hay Kotex

Chap 17: Tã hay Kotex

”Là vì em hạnh phúc khi có anh bên cạnh em.

Một nụ hôn thật khẽ lên đôi mắt khi buồn.

Những điều em thầm giấu trong trái tim đã lâu thật lâu.

Dù ngày mai sao thì vẫn chỉ yêu người thôi.

Dẫu chỉ là giấc mơ em xin mơ hoài.

Cuối con đường nắng lên chờ anh đến.

Đến khi nào trên thế gian mặt trời ngừng sáng lối em đi về.

Ánh mắt này đôi tay này mãi thuộc về nhau.” Từ lúc thức dậy tôi cứ ngêu nga ngêu ngao cái bài hát này. Không hiểu sao tôi thấy bài này hát lúc này là hợp tình hợp lý nhất. Đứng xếp có hai bộ đồng phục của tôi và Chan Chan mà tôi hát bài hơn chục lần, có lẽ nó ngắn quá.

“Hát gì thế?” Chan Chan từ đầu ôm tôi từ phía sau, cậu ta tựa chiếc cằm của mình lên hõm vai tôi. Hôn nhẹ lên má tôi.

“Hát gì đâu!” Tôi lắc đầu trả lời và tiếp tục xếp đồ.

“Không, anh nghe rõ ràng là em hát, em hát gì nhỉ? À, là vì em hạnh phúc khi có anh bên cạnh em gì đó! Phải không?” Chan Chan hỏi tiếp, nghe rồi hỏi chi nữa vậy trời. Tôi im lặng mỉm cười. “Em có nói không?” Chan Chan bắt đầu chọc léc tôi, tôi né người qua thì cũng trúng, không né cũng trúng.

“Không nói!” Tôi ngang tăn lắc đầu trả lời. Chan Chan nhìn tôi mỉm cười nham hiểm.

“Được, không nói thì anh sẽ hôn em cho đến chết!” Chan Chan kéo tôi lại gần cậu ta, vừa mới cúi người xuống thì cửa phòng bật mở kèm theo tiếng la thất thanh của thằng Quang Vinh. Tôi và Chan Chan đơ hẳn ra, mặt Chan Chan lúc này cực kì buồn cười.

“Em...không có thấy gì hết! Aaaaaaaa...” Thằng Quang Vinh bỏ chạy một mạch. Không thấy gì sao la kinh vậy. Chan Chan nhìn ra cửa rồi nhìn tôi, tôi bậm môi đẩy Chan Chan ra.

“Em nói rồi, phòng em không có khóa trái được mà!” Tôi ôm hai bộ đồng phục bỏ vào cái túi mẹ chuẩn bị.

“Nguy hiểm thật!” Chan Chan đi lại nắm chốt cửa xoay qua xoay lại.

“Thôi, xuống ăn sáng rồi còn về nữa! Về trễ là cha dép bay karate đấy.” Tôi đi ra khỏi phòng và cũng không quên kéo tay Chan Chan.

“Nói anh nghe em hát gì đi!” Chan Chan kéo tay tôi lại, vẽ mặt cún con vô cùng.

“Em hát là vì em hạnh phúc khi có anh bên cạnh em đó! Biết chưa cool boy!” Tôi ngắt cái mũi của cậu ta. Chan Chan mỉm cười gật đầu.

Vừa xuống nhà thì tôi nghe tiếng tra hỏi của thằng Hoàng.

“Thấy gì hả?” Thằng Hoàng lắc lắc tay thằng Vinh. Thằng Vinh thì liên tục lắc đầu.

“Không thấy gì hết, không có thấy gì hết!” Thằng Vinh liên tục lặp đi lặp lại câu đó, còn thằng Hoàng thì cứ hỏi thấy gì, nhất định nó phải tìm ra câu trả lời thỏa đáng hay sao ý.

“Con chào cả nhà!” Chan Chan lên tiếng chào mọi người cũng như chủ ý bảo hai tên quỷ sứ đó im lặng lại. Chan Chan làm mặt nghiêm nhìn thằng Vinh, nó gật đầu liên hồi, thằng Hoàng thì tức xì khói.

“Chị hai xinh đẹp, hai anh chị làm gì mà thằng Vinh nó la dữ vậy?” Thằng Hoàng chuyển sang nịnh hót tôi, tưởng chị đây sẽ nói à?

“Chị xếp đồ, anh Chan Chan thì bán khỏa thân, nó thấy nên la.” Tôi trả lời, thằng Vinh bụm miệng cười, thằng Hoàng ngồi đơ đơ ra.

“Trên hay dưới?” Trời, sao tôi có thằng em mất nét dữ vậy trời?

“Trên!” Tôi trả lời. Chan Chan bây giờ cái mặt không thua gì con bò. Chẳng hiểu tôi nói gì cả.

“Thôi, ăn đi, ăn đi để hai anh chị còn về nhà nữa, thằng Vinh với thằng Hoàng lo ăn đi! Chan Chan, Min Min, hai đứa cũng ăn đi, về trễ thì bên thông gia lo lắng đấy!” Cha tôi nói, tôi cùng Chan Chan gật đầu nhưng không đứa nào cầm đũa cả. “Sao còn chưa ăn?” Cha tôi nghiêm mặt hỏi.

“Dạ, cha mẹ ăn thì tụi con mới dám ăn ạ!” Chan Chan lễ phép nói. Tôi bĩu môi, ở nhà thì bốc hốt như điên, ở đây thì làm màu ghê gớm. Cha tôi thì cười khà khà khoái chí.

“Được được, ta sẽ ăn!” Cha tôi cầm đũa lên. “Bà cũng ăn cho tụi nó ăn!” Cha tôi bảo mẹ tôi, mẹ tôi cười hiền rồi cũng nhanh chóng ăn. Cả nhà chúng tôi có một buổi sáng vô cùng vui vẻ.

Lúc chạy khỏi nhà một chút thì điện thoại tôi reo, là chị Hồng Anh gọi.

“Hai đứa về chưa?” Nghe giọng chị có vẻ gấp gáp lắm.

“Dạ, tụi em đang trên đường về, nhà có chuyện gì sao chị?” Tôi hỏi.

“Không, không có chuyện gì cả. Chỉ là chị nhờ hai đứa ghé siêu thị mua dùm chị ít đồ thôi, chị gửi tin nhắn cho nhé!” Chị nói.

“Dạ!” Chị Hồng Anh kết thúc cuộc gọi, chưa đầy năm phút tôi nhận được một tin nhắn dài như số Táo Quân. Nào là tã, là sữa, là khăn giấy, khăn nhỏ,...

“Gi vậy?” Chan Chan hỏi tôi.

“Anh ghé siêu thị đi, chị Hồng Anh nhờ em mua đồ dùm chị!” Tôi nói, Chan Chan nhanh chóng tấp vào siêu thị gần trên đường về. Chan Chan xem nguyên danh sách mà mắt muốn hoa lên. Cậu ta vào gửi xe và đi vào cùng tôi. Cả hai đi lòng vòng cả buổi để kiểm mấy thứ chị Hồng Anh dặn.

“Chan Chan, anh đi mua tã đi. Mấy thứ còn lại em tìm cho!” Tôi kêu Chan Chan, cậu ta gật đầu đồng ý ngay. Chưa đầy năm phút thì cậu ta quay lại, đúng là có võ chạy nhanh thật. Chan Chan ôm ba bịch tã cho vào giỏ. Tôi mỉm cười rồi nhìn vào giỏ. Trời ơi, tôi muốn hét lên tại chỗ ghé nơi. “Anh nói cái này là tã à?” Tôi cầm cái bịch đó lên hỏi cậu ta.

“Không lẽ ý em cái này là ”thứ kia” đó hả? Sao anh thấy nó ghi an toàn về đêm nè! Chống tràn nữa.” Chan Chan chỉ vào cái dòng chữ in trên đó. “Mà ”cái kia” anh nhớ nó nhỏ hơn mà!” Còn có vệt đó nữa chứ.

“Nhỏ lớn gì? Anh không xem quảng cáo à? Cái này là dành cho con gái, nó là để xài ban đêm. Thật là, em không còn gì để nói.” Tôi lắc đầu bó tay với cool boy thật, đẹp trai mà sao làm gì cũng không chút suy nghĩ gì hết.

“Để anh đi lấy cái khác. Em đem về xài luôn đi!” Chan Chan xụ mặt quay lưng đi.

“Thôi, để em đi chung anh!” Tôi nắm tay cậu ta, nhét cái giỏ đồ vào tay cậu ta rồi mỉm cười, Chan Chan cũng cười. Ước gì, những thứ này được mua cho con chúng tôi.

18. Chap 18: Hà Diễm, Kẻ Ngụy Hiểm!

Chap 18: Hà Diễm, kẻ nguy hiểm!

Hôm nay, tôi và Chan Chan đã lên kế hoạch cho buổi chiều lãng mạn. Nói cho đúng thì chúng tôi ít đi chơi hơn mấy cặp tình nhân khác, hôm nay đi sở dĩ là kỉ niệm tròn một năm tôi và Chan Chan bắt đầu làm phiên cuộc sống của nhau.

Trước khi vào lớp, Chan Chan dặn dò tôi rất kĩ. Bảo là đừng cho Thúy Nga biết, tôi biết là Chan Chan sợ Thúy Nga đến cỡ nào mà. Tôi còn sợ nó ấy chứ.

Trong giờ Văn, đầu óc tôi lại miên man suy nghĩ cho buổi chiều đầy nắng đầy gió ấy. Và rồi, tôi lại ra hành lang đứng vì tội không tập trung vào bài giảng. Hình như mấy ông thầy bà cô rất thích cho học sinh ra hành lang ngắm cảnh trường. Mới tiết một tôi đã ra đây, còn tiết hai nữa., đứng yên chịu sao nổi.

Tôi bắt đầu lang thang trên các dãy hành lang lớp học, lớp nào cũng râm rang tiếng giảng bài của giáo viên, nghe mà buồn ngủ không chịu nổi. Vô tình tôi đi ngang lớp 12B1-lớp của Chan Chan. Tôi sẽ không khựng lại lâu đâu nhưng có một thứ khiến tôi phải đứng đó nhìn. Chan-Chan-đang-ngủ-gật, đó giờ tôi cứ nghĩ tên cool boy này “nết na” lắm chứ, ai dè...cũng như ai.

Tôi bụm miệng cười rồi bỏ đi tuốt, mắc công bà cô ở lớp Chan Chan lôi tôi về lớp hành hình nữa. Dạo mấy vòng trường thì cuối cùng tôi trốn ra sau nhà thi đấu cùng với vài bịch bánh “sì nách”. Ngồi đây ngắm trời, ăn bánh thì tuyệt khỏi nói, miễn là đừng bị giám thị bắt là được.

Tan học buổi chiều, Thúy Nga có hẹn với anh Quang nên hai người đó đi trước, còn tôi thì đứng chờ Chan Chan ở cổng. Chán, tên này chết toi ở bãi giữ xe à? Làm gì mà lâu thế không biết nữa. Nhắm chừng mười phút tính từ lúc tan học thì tôi mới thấy bản mặt cool boy lò dò dắt con ngựa sắt đi ra.

“Lên xe, đi thôi!” Chan Chan nhìn tôi hất mặt ra yên sau. Tôi gật đầu leo lên, vòng tay ôm Chan Chan. Mới chạy được một đoạn thì Chan Chan tấp vào lề.

“Gì vậy? Xe hư à?” Tôi hỏi, Chan Chan lắc đầu. “Chứ gì vậy?”

“Em thấy người ngồi ở vỉa hè không? Hình như là Hà Diễm!” Hà Diễm thì kệ Hà Diễm, liên quan gì tới tôi chứ? “Hình như bạn ấy gặp chuyện gì đó, để anh lại hỏi thăm xem sao.” Tôi biết bản tính cool boy lương thiện, hay giúp người nhưng cứ reo giắt lòng tốt ở khắp mọi nơi thì thật sự tôi không thích cho lắm. Biết sao được, tôi cũng có lí do nào để ngăn cậu ta lại. Chan Chan đạp thêm vài vòng thì đến trước mặt Hà Diễm. Chẳng biết nhỏ đó bị gì mà khóc quá trời.

“Đằng ấy bị gì vậy?” Chan Chan hỏi, Hà Diễm ngược mắt lên nhìn rồi lao vào ôm Chan Chan. Tôi định la lên nhưng bất thành linh không biết nên la chữ gì cho phù hợp. Chan Chan hình như rất hiểu chuyện, cậu ta nhanh chóng tháo tay Hà Diễm ra. Ừ, cương khôn đẩy, để ôm luôn thì tối nay về nhà biết tay chị.

“Mình bị bọn nam sinh trường khác trấn lột, bọn chúng lấy hết tiền rồi còn đánh mình bị thương nữa.” Giời ạ, có thể thôi cũng khóc, làm tưởng chuyện gì bự lắm.

“Thôi được rồi, nhà đằng ấy xa không? Để đằng này đưa đằng ấy về. Tay chân bị chảy máu hết rồi!” Ồ, thế còn buổi hẹn, tôi mở to mắt nhìn Chan Chan. “Min Min, em qua đằng kia đợi đi, anh đưa Hà Diễm về rồi quay lại liền. Buổi hẹn sẽ không bị hủy, anh hứa.” Chan Chan nói với tôi, rồi tôi nói gì bây giờ. Người ta làm việc tốt không lẽ cấm. Tôi đành gật đầu. Nhìn Hà Diễm ngồi sau Chan Chan mà lòng tôi bất an dễ sợ, cứ sợ rằng một ngày nào đó thì người ngồi sau Chan Chan không còn là tôi nữa. Tôi sợ mình không thể cùng Chan Chan nắm tay nhau đi hết con đường này.

Ngồi ở quán trà sữa đó hơn một tiếng thì Chan Chan quay lại, cậu ta đi vô kéo ghế ngồi đối diện tôi. Mồ hôi nhễ nhại, tôi lấy tờ khăn giấy ướt trong cặp đưa cho cậu ta. Chan Chan vui vẻ nhận lấy lau lấy lau để. Cậu ta “hồn nhiên” cầm ly trà sữa của tôi lên hút một cái rột, hết sạch.

Chan Chan tính tiền rồi bắt đầu cuộc hẹn của chúng tôi, mong lần này không có ai cản trở nữa. Chúng tôi im lặng, thật sự lúc này tôi không biết nên nói gì nữa. Vòng tay lên ôm eo Chan Chan.

“Em có biết nhà của Hà Diễm như thế nào không?” Bỗng dưng Chan Chan mở miệng, lại còn đề cập đến Hà Diễm. Tôi im lặng, nhẹ rút tay về nhưng Chan Chan đã nhanh hơn tôi, cậu ta vịn tay tôi lại. “Nhà của Hà Diễm chỉ là một cái nhà tranh thôi, cha Hà Diễm mất sớm, mẹ của Hà Diễm phải một mình làm nuôi Hà Diễm và hai đứa em của bạn đó nữa.” Thế à? Thế thì liên quan gì tới. Tôi không khinh nhưng thật sự tôi không thích Hà Diễm, nhỏ đó là mối nguy hiểm cho chuyện tình của tôi với Chan Chan. “Sao em im lặng quá vậy?” Chan Chan hỏi, kéo tôi ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn kia.

“Hả? À, không có gì. Anh nói đi, em đang nghe mà!” Tôi trả lời. Chan Chan cũng không nói nữa, cậu ta đan những ngón tay của cậu ta vào bàn tay tôi, mong là cậu đừng bao giờ nắm tay người con gái khác.

Buổi hẹn hò của chúng tôi kết thúc lúc tám giờ, xem phim, ăn tối, đi dạo ngoài đường,...thế là xong ngày kỉ niệm.

Tôi bấm số của con Thúy Nga, hiện tại tôi muốn tâm sự với nó rằng tôi đang rất bất an, tôi nên làm gì lúc này.

“Thúy Nga hả?” Tôi hỏi.

“Ừm, có gì không bồ?” Thúy Nga hỏi lại tôi, tôi hít một hơi rồi mới bắt đầu câu chuyện của mình.

“...” Tôi kể lại toàn bộ sự việc lúc chiều, con Thúy Nga im lặng hồi lâu mới lên tiếng.

“Bồ nên quan sát kĩ Chan Chan, đừng để Chan Chan thấy ở bên Hà Diễm thoải mái hơn ở bên bồ, mình nghi Hà Diễm đó có ý đồ với Chan Chan, làm gì vô tình cứ xuất hiện hoài vậy chứ? Bồ thấy đúng không? Trường của nhỏ đó học tan trước tụi mình một tiếng đồng hồ, một tiếng đó cho nhà nó xa lắm cũng mò được về tới nhà, có sao lại bị trăn lột ngay trường mình, mà lúc đó mới có năm giờ chiều, gặp là giờ tan tầm, quân ăn cướp nào gan thế chứ?” Con Thúy Nga đưa ra một loạt giả thiết, tôi nửa thấy có lí, nửa thấy vô lí.

“Thế còn những vết thương trên tay chân?” Tôi hỏi con Thúy Nga, điểm vô lí là nằm ở đó, không tội vạ gì mà nhỏ đó tự làm bị thương mình cả.

“Hóa trang!” Con Thúy Nga đưa ra hai từ khiến tôi tin hoàn toàn đó là một vở kịch. “Mà bồ nói đi biển cũng gặp nó sao? Nghèo thế thì tiền đâu đi biển?” Con Thúy Nga nói với chất giọng khinh người thấy rõ, nhưng nó nói đúng.

“Chan Chan cũng có nói với mình là chuyến đi biển đó nó được đi với trường, học sinh giỏi gì đó, mình không rõ.” Tôi cũng không rõ về vụ này cho lắm, điểm nghi vẫn nằm ở đó, lúc chiều Chan Chan nói mà tôi không để ý, giờ con Thúy Nga nói thì mới thấy lạ.

“Mình không tin đâu, mà nói chung đừng để ý quá nhiều đến nhỏ đó, chú ý đến Chan Chan thì hơn. Đừng để mất trâu mới làm chuồng, thôi nha, ngủ đi! Bye!” Con Thúy Nga cúp máy, tôi thở dài. Không biết rồi tương lai của tôi có như quả bóng hên hay không?

19. Chap 19: Chan Chan Rất Lạ

Chap 19: Chan Chan rất lạ

Tôi đi ngang phòng Chan Chan, cửa phòng không đóng, tôi ghé tai vào dò thám tình hình. Đã mười một giờ đêm sao còn chưa ngủ nữa. Cậu ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó, mỉm cười rất vui.

“Ừm, được rồi!” Chan Chan nói rồi mỉm cười rất nhẹ.

“...”

“Ừm, đừng này nhớ rồi! Vậy thôi!” Chan Chan cúp máy và tắt đèn, cậu ta vẫn không hay là cửa vẫn chưa khóa. Tôi nhẹ đóng cửa lại cho cậu ta. Lòng bỗng thấy bất an, cậu ta xưng cậu ta có nghĩa là đang nói chuyện với con gái. Mà con gái thì cái tên duy nhất hiện lên trong đầu tôi lúc này là Hà Diễm.

Hôm sau, tôi thức dậy sớm để chuẩn bị đồ ăn sáng với chị Hồng Anh nhưng ma xui quỷ khiến chị Hồng Anh lại nhờ tôi trông em bé dùm. Ngồi nhìn hai đứa nó ngủ mà bỗng dưng tôi thấy nhớ con mình da diết. Nếu không mất nó thì giờ đây chắc nó cũng tròn một tháng rồi.

“Cạch” tôi nghe tiếng cửa phòng mở, hình như là phòng Chan Chan, tôi ló đầu ra nhìn, là cậu ta thật. Lại còn chải chuốt bóng bẩy nữa chứ. Tôi thở dài, lục phủ ngũ tạng cứ như có lửa đốt, cái cảm giác bất an khó chịu trong lòng.

Đang ăn sáng thì Chan Chan nói với tôi.

“Em đi học bằng xe buýt nhé! Anh đi đây một chút, sẽ không đưa em được.” Chan Chan nói vậy thì tôi từ chối bằng cách nào bây giờ. Không đồng ý à? Tôi đâu có ích kỉ như vậy. Tôi nhẹ gật đầu. Chan Chan mỉm cười, cậu ta đẩy ghế đứng lên, cúi xuống hôn lên môi tôi rồi thưa cha mẹ đi học.

“Lãng mạn quá!” Chị Hòa Trâm lên tiếng, nếu bình thường thì tôi sẽ thẹn thùng cười nhưng hôm nay, tôi cảm thấy sợ. Nụ hôn đó không giống như trước, không có sự yêu thương, chỉ là nụ hôn của sự miễn cưỡng. Lòng tôi bỗng thấy lạnh.

Tôi ngồi vào bàn học với tâm trạng náo nức. Con Thúy Nga vỗ vỗ vào vai tôi, động viên khích lệ tinh thần à?

“Hôm nay Chan Chan không đưa bồ đến trường à?” Thúy Nga hỏi trúng tim đen tôi luôn.

“Đâu...đâu có, Chan Chan vẫn đưa mình đến trường như bình thường mà. Chỉ là mình ghé chỗ kia mua đồ nên Chan Chan đi trước thôi!” Tôi trả lời, nghe là biết hư cấu rồi. Con Thúy Nga tặc lưỡi lắc đầu.

“Bồ đừng có xạo, mua gì mà cậu ta đến trước mười phút? Mình thấy rõ ràng là bồ chẳng mua gì cả!” Thúy Nga lại một lần nữa đâm trúng tim đen tôi. Giật mình, tay run là hiện tượng của những người bị nói trúng tim đen và tôi cũng thế.

“Chỉ là...chỉ là...là cậu ấy bận chút việc thôi. Gần thi rồi mà, nên chắc cậu ấy đi lấy tài liệu thôi. Không có gì đâu!” Tôi nói. Con Thúy Nga lắc đầu, hình như tôi nặng lắm rồi hay sao ấy. Và tôi biết, những gì tôi nói với Thúy Nga này giờ chỉ là đang dối lòng.

Chiều tan học, Chan Chan cũng bảo tôi đi xe buýt về, cậu ta đi học nhóm với bạn nên sẽ về hơi trễ. Tôi gật đầu đồng ý, nói chung cậu ta luôn ép tôi vào tình thế đã rồi. Không đồng ý cũng không được. Chuyến cuối cùng từ trường về nhà tôi đã hết từ lúc bốn giờ rưỡi rồi. Bây giờ chỉ còn cách đi bộ về, tôi đi dọc theo vỉa hè, tay cầm ly nước mía và hai thanh phô mai que, mắt nhìn trời như con dỏ. Con đường này quen nhưng không có Chan Chan thì hóa ra nó rất lạ.

Do nghi ngờ cậu ta nên tôi đã quyết định làm một chuyện tày trời mà cái chuyện này làm thì người đau khổ chỉ có tôi thôi đó là đột nhập facebook của cậu ta. Phần tin nhắn không hề có gì lạ, những cái còn lại cũng chỉ là những thông báo tào lao như mời chơi pirate kings hay tin tin adventure. Tôi chán nản “out” ra. Thất bại, tôi chẳng moi được gì từ cái face quái quỷ đó cả.

Lúc chuẩn bị ra khỏi phòng cậu ta thì tôi vô tình nhìn thấy quyển nhật kí. Nhanh chóng tôi bắt đầu lật đến trang cậu ta đang viết dở. Những dòng tâm tư ngổ ngàng, chẳng có gì đặc biệt. Tôi cất quyển nhật kí lại vào chỗ cũ.

Tôi vừa mở cửa phòng cậu ta bước ra thì cậu ta đẩy cửa bước vào. Tôi giật mình nhìn cậu ta, cậu ta cũng nhìn tôi. Bốn mắt nhìn nhau quên cả trần trời.

20. Chap 20: Kỷ Niệm Một Tháng Đi Xe Buýt

Chap 20: Kỷ niệm một tháng đi xe buýt

“Em vào phòng anh làm gì?” Chan Chan hỏi tôi. Làm gì nhỉ? Tôi chẳng biết vào đây làm gì nữa. Tôi gãi gãi đầu rồi phịa đại.

“Em...vào mượn máy tính anh!” Tôi chỉ chỉ vào cái laptop của cậu ta, nói chuyện có ma mới tin. Tôi thầm mong cậu ta tin.

“Thế à? Em vào được chưa?” Chan Chan hỏi, tôi định trả lời rồi nhưng chợt nhớ là máy tính Chan Chan có cài pass nên lắc đầu.

“Chưa, thôi em về phòng đây.” Tôi đi ra, hú hồn, cha mẹ ơi!

“Thế em không mượn nữa à?” Chan Chan kéo tay tôi lại.

“Không, con Thúy Nga gửi cho em rồi.” Kiểm trong đó có gì đâu, mượn chi nữa, thiệt tình. Tôi quay lưng đi về phòng, chán dễ sợ.

“Mà máy tính em đâu?” Chan Chan hỏi khiến tôi khựng lại, đây là nỗi lòng chôn giấu của tôi bấy lâu nay. Tôi không quay lại chỉ đứng vậy trả lời.

“Em không có máy!” Nghẹn ngào dễ sợ.

Hôm nay là tròn một tháng tôi đi học bằng xe buýt, không biết có nên tổ chức lễ kỉ niệm không nhỉ? Đang ngồi miên man suy nghĩ xem chiều nay nên tổ chức ăn mừng ở đâu thì con Thúy Nga hỗn hển chạy như Tào Tháo đuổi vào lớp.

“Min...Min...mình...vừa...” Nó vừa thở vừa nói, tôi nghiêng đầu nhìn nó rồi đưa ly nước cho nó tu luôn.

“Thấy gì?” Tôi bình thản ngồi xếp mấy cái ống hút thành hình trái tim, tôi sẽ xếp một ngàn trái tim rồi tặng cho Chan Chan vào sinh nhật mười tám của cậu ta.

“Chan Chan...chờ...chờ một đứa con gái khác. Là...là...Hà Diễm!” Con Thúy Nga nói, tôi vẫn bình thản ngồi xếp.

“Ý bồ là Chan Chan ngoại tình đó hử?”

“Ừm! Sao bồ bình thản quá vậy?” Nó hỏi.

“Có gì đâu phải hốt hoảng, chỉ là ngoại...ngoại...ngoại...bồ vừa nói Chan Chan chờ Hà Diễm?” Lúc này đầu óc tôi mới hoạt động, trời ơi, Hà Diễm. “Không, chắc bồ nhìn nhầm rồi, không phải Chan Chan đâu, mình tin Chan Chan không làm việc có lỗi vậy đâu!” Tôi lắc đầu lia lịa, cố gắng cho lời nói của Thúy Nga là giả, là con Thúy Nga nhìn nhầm. Chỉ là nhìn nhầm thôi.

“Không tin thì chiều đi!” Con Thúy Nga buông một câu, tay tôi cũng buông thông theo. Tâm trạng tôi rơi xuống cùng cực, muốn nhặt cũng nhặt không nổi.

Tôi cùng Thúy Nga trốn tiết cuối để đi đến trường của Hà Diễm, cả hai cứ như ninja ngồi rình rập người ta. Nhỏ Hà Diễm đã tan trường, nó đứng ngay cổng. Chúng tôi phải đợi đúng một tiếng đồng hồ, công nhận nhỏ này kiên nhẫn dễ sợ, tôi đợi mười lăm phút thôi là thấy nản rồi chứ đừng nói một tiếng.

“Kìa, Chan Chan kìa!” Thúy Nga chỉ về phía kia, đúng là Chan Chan thật. Cậu ta thắng cái kết lại ngay cổng trường đó, Hà Diễm tiến đến ôm Chan Chan, cậu ta cũng ôm lại. Có vài người bạn nữ vây quanh trầm trồ gì đó, tôi cũng chẳng biết Hà Diễm nói gì nữa rồi nhỏ đó tự nhiên leo lên xe, nhẹ đưa tay ôm eo Chan Chan.

“Chạy ra bắt tại trận đi Min Min!” Con Thúy Nga đẩy tôi, mà lúc này đôi chân tôi không còn là của tôi nữa, mềm nhũn ra, tôi không thể đứng dậy nổi nữa. Chan Chan đạp lướt qua tôi, bóng cậu ta khuất dần ở ngã tư đông nghịt.

“Nếu hồi ức còn có thể bị mai một đi, rất có thể mối tình đã qua kia cũng rất tầm thường trong biển người mênh mông đó.” Trích Anh có thích nước Mỹ không.

Nước mắt tôi lã lã thành hai hàng, không phải chính cậu ta đã nói yên sau đó chỉ dành cho tôi, bàn tay cậu ta chỉ nắm mình tay tôi thôi sao? Không phải cậu đã hứa dù trời có sập xuống cậu cũng chỉ...yêu mình tôi thôi sao? Tại sao cậu lại làm như vậy chứ Chan Chan.

Ngay từ đầu tôi đã biết cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài mà, tôi đã tin cậu giờ thì tôi được gì? Thất vọng tràn trề sao? Tim tôi đau thắt lại, con Thúy Nga kéo tôi đứng lên đi về. Hai đứa đón xe buýt quay về trường rồi đi bộ về nhà.

“Bồ về trước đi Thúy Nga!” Tôi bảo Thúy Nga về trước, lúc này tôi muốn có khoảng không gian riêng. Gió hong khô nước mắt tôi rồi, nó không còn rơi nữa mà thay vào đó là nụ cười lạnh ngắt.

“Bồ ổn không?” Thúy Nga hỏi tôi, tôi nhẹ gạt đầu, nó nắm tay tôi “xin lỗi, đúng ra mình không nên bảo bồ đi bắt đôi gian phu dâm phụ đó.”

“Bồ về đi, mình về đến nhà mình sẽ gọi cho bồ!” Tôi nở nụ cười cho nó an tâm rồi đi về. Sau khi thấy nó đã đi xa thì tôi mới bắt đầu khóc. Tôi ngồi ở cái trạm xe buýt mà khóc, khóc cho thỏa nỗi lòng. Tôi không giận Chan Chan, tôi chỉ trách tôi không đủ khả năng để giữ Chan Chan bên mình.

Trời sập tối, tôi đã ngồi ở đây mà tưởng nhớ lại những kỉ niệm với Chan Chan, càng nhớ thì lòng càng đau. Tôi cảm thấy khó thở vô cùng, cứ như tim tôi đã ngừng đập từ lúc chiều. Tôi lết xác về nhà, vừa đẩy cửa vào thì bắt gặp bản mặt chăm chăm của Chan Chan ngay cổng. Có lẽ cậu ta rất giận, có niềm vui mới thì quan tâm tôi chỉ nữa, tôi có là gì của cậu đâu chứ.

“Em đi đâu giờ này mới về, tan học từ lúc năm giờ rồi, bình thường em đi bộ có chậm lắm thì cũng năm giờ rưỡi là về rồi, em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Là tám giờ tối rồi đó! Em có biết cả nhà lo lắng cho em lắm không?” Cả nhà thì lo lắng nhưng cậu có không Chan Chan?

“Anh có lo cho em không?” Tôi hỏi.

“Có, hỏi điên khùng gì không biết. Em có biết con gái đi đêm rất nguy hiểm không? Chẳng hạn gặp bọn xấu em phải làm sao? Lỡ nó làm hay cướp gì thì sao?” Chan Chan thật sự hình như rất giận.

“Em còn gì...để mất nữa đâu mà sợ!” Đúng, tôi còn gì để mất nữa đâu. Cái quan trọng nhất đời con gái thì bị Chan Chan cướp, cái thứ quan trọng nhất ở hiện tại thì đã thuộc về Hà Diễm.

“Em nói gì vậy? Thôi, về bình an là tốt rồi, vào nhà thôi!” Cậu ta nắm tay tôi lôi vào, tôi nhìn bàn tay cậu ta, không biết cậu ta còn hứa hẹn những điều tốt đẹp như vậy với bao nhiêu người con gái khác nữa. “Cả nhà, Min Min về rồi!” Chan Chan hét lên, chị Hòa Trâm đến nắm tay tôi.

“Em không sao chứ?” Chị Hòa Trâm hỏi.

“Không sao ạ!” Tôi nhỏ tiếng nói.

“Mà em đi đâu giờ này mới về?” Lần này là chị Hồng Anh hỏi.

“Em bị ngắt giữa đường, may mà có Thúy Nga.” Tôi cố gắng mỉm cười để trả lời tất cả những câu hỏi của mọi người, bây giờ tôi mới sắp ngắt đây này.

“Nhưng sao anh gọi em không nghe điện thoại?” Chan Chan hỏi.

“Thằng ngu, ngắt thì sao nghe điện thoại! Cũng tại mày đẩy Chan Chan, sao mày lại để cho Min Min đi bộ về?” Cha chồng tôi nghiêm mặt hỏi, mặt Chan Chan thì như đít nhái, xanh lè ấy.

“Tại con có việc riêng chứ bộ!” Việc riêng? Việc phải đưa đón người khác sao?

“Con lên phòng trước đây!” Tôi xin phép cả nhà lên phòng, đi đến giữa cầu thang thì đầu óc tôi quay cuồng lên, ráng giữ vững lắm mới không ngã quỵ tại đó.

Vào phòng, tôi nằm lên giường mà khóc. Ngày tròn một tháng tôi đi xe buýt thì tôi cũng phát hiện ra được lí do sao mình phải đi xe buýt. Nực cười, chỗ đó đúng ra là của tôi thể mà tôi lại bị hất phăng ra, thay vào đó là một-con-nhỏ-mặc-váy. Nước mắt tôi trào ra ướt gối.

“Cốc...cốc” gõ cho có lệ hay sao ấy? Chan Chan cũng tự mở cửa đi vào, tay còn cầm hộp gì rất bụi. Chan Chan ngồi xuống, tôi lau sạch nước mắt nhìn cậu ta, Chan Chan chìa ra cái hộp.

“Tặng em đây!” Tôi cầm lấy rồi để xuống giường. “Mở đi!” Tôi mở ra, bom hẹn giờ sao? Mà là bom hẹn giờ thì tên cool boy bị ngốc. Một cái laptop màu hồng nằm chễm chệ trong hộp. Chan Chan mỉm cười: “thích không?”

“Thích!”

“Anh nghĩ nó quan trọng với em nên...”

“Đối với em không có thứ gì trên đời quan trọng bằng anh!” Tôi ôm cậu ta, vừa nói nước mắt vừa rơi.

21. Chap 21: Đường Lôi Anh Vào

Chap 21: Đường lôi anh vào rắc rối

Khuya lắm rồi, thời gian cứ như ngưng đọng, tôi không ngủ được vì trong lòng cứ nao nao. Trần trọc mãi tôi quyết định lên sân thượng. Chan Chan cũng ở trên đó, không phải ngắm sao ngắm trăng mà lạ cậu ta đang nói chuyện điện thoại. Tôi nép sát người vào vách tường gần đó, vênh tai mà nghe ngóng tình hình.

“Ừm, ngày mai không được! Chủ nhật đi ha!” Chủ nhật? Chủ nhật làm gì chứ? Bỗng tôi vô tình đánh rơi cái chai, Chan Chan liền cúp máy, tôi thì loay hoay dựng mấy cái chai lên, hình như biết là tôi nên cậu ta giả vờ ngắm trời. Tôi cũng giả điên đi lại. Như mọi lần, tôi vòng tay ôm eo cậu ta, mặt áp vào lưng, hương sữa tắm Romano bủa vây lấy tôi, hình như tôi đã nghiện mùi hương này.

Cậu ta nắm lấy bàn tay tôi, không phải siết chặt mà là gỡ ra, cậu ta quay người đối mặt với tôi. Hơi bất ngờ trước hành động này nhưng vẫn cố bình tĩnh mỉm cười nhìn cậu ta. Chan Chan nhẹ vuốt tóc tôi.

“Ngủ đi, khuya rồi!” Chan Chan bước qua người tôi, tôi thì chết lặng ở đó. Chan Chan đã thực sự thay đổi, cậu ta ở bên tôi nhưng tâm trí không còn nghĩ về tôi như trước, cái laptop lúc chiều hình như là một lời xin lỗi. Xin lỗi vì đã phản bội tôi. Tôi mỉm cười, chị Hồng Anh nói đàn ông chỉ bị cảm nắng nhất thời thôi, miễn có về nhà vào mỗi tối là được rồi. Đúng, Chan Chan chỉ bị cảm nắng thôi.

Hôm sau, Chan Chan đưa tôi đi học như bình thường nhưng tôi biết đây là một sự ép buộc, cậu ta không còn hỏi tôi thích đi đường nào, muốn mua gì không. Tất cả không còn nữa. Tôi lặng lẽ ngồi sau, nhìn tấm lưng vững chãi ấy. Lưng cậu ta từng là một nơi mà tôi muốn ôm hay không thì tùy, thế mà giờ đây...tôi không thể.

Đến cổng trường, cậu ta bỏ tôi xuống rồi đi gửi xe luôn, không còn những nụ hôn tạm biệt như lúc trước nữa. Những nụ hôn, những cái nắm tay tôi từng cho là phiền phức thì giờ đây tôi muốn cũng không được. Ôm cặp lặng lẽ bước vào lớp, bỏ lại sau lưng những lời xì xầm, bàn tán của thiên hạ.

Chỉ vậy thôi mà trường lại rộ lên tin đồn tôi và Chan Chan rạn nứt. Và lí do rạn nứt là Chan Chan biết tôi không còn nguyên. À, tôi không còn nguyên là tại cậu ta chứ tại tôi chẳng. Rồi cả trường lại lùm xùm lên vụ mang thai của tôi lúc trước và muốn biết cha đứa trẻ là ai.

Bọn chúng suy luận kinh gớm, chúng dựa vào cái hôm mà anh Quang thừa nhận là cha đứa bé rồi Chan Chan lao ra đánh anh Quang méo mồm, rồi tôi tát Chan Chan méo mặt. Cứ thế mà suy ra, suy tới suy lui hai người bọn chúng tình nghi nhất là Chan Chan và anh Quang. Ngon thì đến gặp tôi mà hỏi, đoán chi ệt.

Buổi chiều, Chan Chan chở tôi về, tôi lại im lặng như lúc sáng, hàng ngày chúng tôi có hàng tá việc để gây nhau thế mà hôm nay đến một chữ cũng không có để nói.

“Min Min, em nghe tin đồn ở trường rồi chứ!” Chan Chan bỗng lên tiếng.

“Vâng, em biết mình phải làm gì mà!” Tôi trả lời, mong rằng cậu ta sẽ nói em đừng lo, có anh ở đây.

“Em đừng để anh dính vào mớ rắc rối đó!” Tôi ngạc nhiên hết sức nhưng rồi cũng nhẹ cười, nụ cười của sự thất vọng. Chan Chan đã thay đổi thật rồi. Tôi nhẹ đưa tay quệt đi giọt nước mắt đang rơi xuống.

“Chủ nhật tuần này có phim mới ra rạp, chúng ta đi coi nhé!” Tôi nắm lấy vạt áo Chan Chan nhẹ kéo.

“Chủ nhật hả? Anh bận rồi, anh qua nhà bạn học nhóm, chiều thứ hai nhé? Được không?” Tôi biết ngay mà, đúng là cậu ta có hẹn trước rồi, vậy là hôm qua tôi không nghe lầm.

“Được!” Lòng tôi bỗng dưng thấy đau nhói. Hình như giờ đây, trong Chan Chan, tôi không còn quan trọng với cậu ta nữa. Đã có một người con gái khác, có lẽ dịu dàng hơn tôi, đẹp hơn tôi ở bên cậu ta nhưng tôi chắc rằng sẽ không có người con gái thứ hai nào yêu cậu ta hơn tôi. “Anh có biết, anh quan trọng đối với em lắm không? Anh giống như là không khí, là ánh mặt trời của cuộc đời em. Con người không thể sống thiếu không khí và ánh mặt trời cũng như em không thể sống thiếu anh!” Tôi khẽ nói, Chan Chan không trả lời gì cả. Xe đậu lại trước nhà, tôi bước xuống xe đi vào, Chan Chan còn phải đi tập võ nên không thể vào cùng tôi. Lúc quay lưng đi thì Chan Chan kéo tay tôi lại.

“Em đừng xem anh là không khí của em, không có gì là vĩnh cửu đâu em. Hãy xem anh như một nhánh cây ngọn cỏ bên đường, vì anh không muốn nếu lỡ một ngày anh không còn đi bên em nữa thì em sẽ không thể sống nổi, cũng như...con người không thể sống thiếu không khí. Em nhé?”

22. Chap 22: Theo Dõi

Chap 22: Theo dõi

“Thúy Nga, chủ nhật này...ok không?” Tôi nói chuyện với con Thúy Nga về vụ theo dõi Chan Chan và tình nhân bí mật. Tôi thấy nó do dự giữ lắm, hình như không muốn giúp.

“Nhưng bồ chắc là bồ muốn theo dõi không? Mình sợ bồ lại sốc như hôm bữa thì mệt!” Con Thúy Nga một phần lo lắng cho tôi, tôi biết chứ, sốc là hiện tượng không thể tránh khỏi khi phát hiện chồng mình ngoại tình. À, chồng sắp cưới mới đúng.

“Không sao, mình muốn biết xem tình hình giữa mình và Chan Chan có thể cứu vãn nữa không để có gì dừng lại mọi chuyện trước khi quá trễ! Mình không muốn kết hôn với một người mà người đó không yêu mình!” Tôi nói, con Thúy Nga thở dài.

“Thôi được, mai mấy giờ?”

“Tám giờ sáng!”

Bảy giờ tôi đã ra khỏi cửa với lí do phải qua nhà Thúy Nga để cùng nhau ôn tập, nghe tôi ham học thì cha mẹ chồng vui lắm đồng ý cho tôi đi ngay. Ra khỏi cổng tôi leo lên chiếc taxi đang đợi sẵn, con Thúy Nga như ninja, nó đưa cặp mắt kính. Tôi ngồi đợi khoảng hai mươi phút thì Chan Chan đi ra, cậu ta không đi xe đạp mà là đi taxi, may thay cậu ta không để ý đến chiếc taxi này.

“Chú ơi, bám theo chiếc taxi đó!” Cậu ta đi đến một khu dân cư rất lạ, tôi đảo mắt nhìn, không lẽ đây là nơi mà tình nhân bí mật của Chan Chan sinh sống? Đoán không sai, cậu ta có hẹn với Hà Diễm, nhỏ bước ra với bộ váy hồng, lại là váy. Tôi-ghét-váy.

Chạy được một đoạn thì chúng tôi mất dấu do bị chặn đèn đỏ. Haiz, con Thúy Nga thở dài chán nản. Tôi moi điện thoại ra, điện thoại Chan Chan và tôi có thiết bị định vị, tôi đã lén cài đặt chế độ đó vào lúc sạc pin điện thoại dùm Chan Chan để phòng hờ trường hợp này. Mìn Mìn tôi quả là người nhìn xa trông rộng.

Đầu tiên là hai người họ đi ăn, rồi đi shopping, sau đó là đến Đầm Sen. Tôi chán ghét mấy trò đu quay đứng này nọ thế mà tôi phải ngồi trong đó hai vòng để chụp ảnh của cặp tình nhân kia. Quả là đôi gian phu dâm phụ này thật sự không biết trời cao đất dày là gì mà.

Đến chiều thì ăn chiều rồi xem phim. Phim gì dở tệ thế mà tôi phải tốn tiền vào xem hai người đó diễn trò tình ái. Bộ phim mới ra rạp đây, tôi quyết rồi, thứ hai sẽ không đi xem cái gì với Chan Chan cả, uống tiền. Nhỏ Hà Diễm rất tỉnh và đẹp gái khi hồn nhiên dựa vào vai Chan Chan, tức lắm nhưng tôi phải kềm chế, làm âm lên lúc này không phải là chuyện tốt. Phải trả thù bằng những đòn hiểm độc, phải khiến cho họ sống không bằng chết, tỉnh không bằng xỉu luôn. Người phụ nữ thông minh sẽ không bao giờ khiến chồng mình mất mặt trước mọi người.

Sau khi tình tình ái ái xong thì hai người bọn họ mới chịu về. Ừ, về lẹ đi, tôi mệt rồi. Nhưng tôi không ngờ Chan Chan lại có thể hôn nhỏ đó một cách đắm đuối như vậy, nụ hôn luyến tiếc của những cặp tình nhân. Cả ngày không sao nhưng lúc này tim tôi lại nhức nhối, tôi muốn tiến đến và vào mặt cho Chan Chan nổ đom đóm luôn nhưng vì kế hoạch lên sẵn, tôi không thể.

“Cho xe chạy đi chú!” Con Thúy Nga lên tiếng, chiếc xe quay đầu chạy về phía đường lớn. “Mình biết bồ sẽ không ổn đâu!” Nó vỗ nhẹ vai tôi, thật, tôi không ổn đâu.

Lúc trên đường về tôi ghé vào tiệm chụp hình gần nhà để rửa mấy bức hình chụp được, tôi quá mệt mỏi nên không thể ngồi đợi lấy liền nên hẹn sẽ lấy vào ngày mai. Đi về nhà trong tình trạng thất thần, trước mắt tôi hình như là màu đen. Màu đen của sự hi vọng, hi vọng có chút ánh sáng để tôi có niềm tin mà bước tiếp.

Tắm rửa xong xuôi thì tôi nằm dài ra giường, mệt mỏi quá rồi, đầu tôi nhức lên khi những hình ảnh lúc chiều chợt ùa về. Tôi mong sao đây chỉ là một cơn ác mộng, tôi mong sao khi tỉnh dậy Chan Chan sẽ lại ở bên cạnh tôi.

“Em nghĩ gì vậy?” Chan Chan vào phòng tôi lúc nào thế? Cậu ta một tay chống đầu nhìn tôi. “Em nghĩ gì mà anh vào phòng chẳng hay vậy?”

“Có...có nghĩ gì đâu!” Tôi gượng cười trả lời, tôi không hiểu sao Chan Chan lại có thể diễn đạt hai vai thế, có bao giờ cậu ta nghĩ đến những cảm xúc của những cô gái xung quanh cậu ta chưa? Cậu ta có còn là con người không vậy, sao không có một chút liêm sỉ.

Chan Chan nắm lấy tay tôi, cậu ta khê khàng cuối xuống hôn tôi, nụ hôn cháy bỏng đốt lên ngọn lửa khao khát trong tôi. Lúc này đây tôi muốn chiếm hữu cậu ta mãi mãi, suốt cuộc đời này tôi muốn cậu ta là của tôi. Khi toàn bộ hệ thần kinh tôi tê liệt thì thần kinh trí nhớ hoạt động, những hình ảnh lúc chiều lại hiện lên trong tôi.

Tôi dùng toàn bộ sức lực và ý thức còn lại để đẩy cậu ta ra, Chan Chan có lẽ hơi bất ngờ về hành động này của tôi, cậu ta bị tôi đẩy ngã sang một bên, mắt mở to nhìn tôi.

Tôi thì chạy vào nhà vệ sinh nôn tháo nôn mửa, không phải bao tử có vấn đề hay là ăn không tiêu mà là tôi cảm thấy ghê tởm. Cậu ta vừa hôn Hà Diễm lúc chiều, giờ đây xem chút nữa tôi và cậu ta lại quan hệ.

“Anh xin lỗi, anh đã làm em sợ!” Chan Chan kéo tôi đứng lên, nước mắt tôi chảy ra, không phải tôi sợ mà tôi ghê tởm cậu ta đẩy Chan Chan.

“Anh đừng chạm vào em khi bên ngoài đã có người sẵn sàng thỏa mãn anh!” Tôi đẩy Chan Chan ra, mới đi được vài bước thì đầu óc tôi quay cuồng, bóng đêm kéo lại và sau đó, hình như sau đó tôi không nhớ gì nữa.

23. Chap 23: Xin Phép Cha Mẹ

Chap 23: Xin phép cha mẹ

Đêm qua có lẽ do đi ngoài đường, ra vào máy lạnh liên tục nên hôm nay tôi ngã bệnh luôn rồi, đầu thì nhức, mũi thì cứ chảy như suối, nói chung là không khỏe nhưng vẫn phải ráng thực hiện nghi lễ buổi sáng và đi học. Cha mẹ chồng biết tôi không khỏe, bảo tôi nghỉ nhưng hôm nay có bài kiểm tra đại số một tiết, ngu sao kiểm lại một mình.

Cả nhà ăn cháo trong một không khí nặng nề, lâu lâu Chan Chan lại nhìn tôi. Bộ tôi lạ lắm hay là tôi giống sinh vật từ cổ chí kim vậy?

“Cha mẹ, con muốn xin phép hai người một chuyện!” Cả nhà đều khựng lại, tôi cũng khựng lại theo. Chan Chan hít một hơi sâu rồi nói: “Con có một người bạn, gia đình bạn đó có xảy ra chút chuyện, mẹ bạn đó phải đi làm ăn xa, chỉ còn mình bạn đó ở nhà, con muốn xin cha mẹ cho bạn đó qua nhà chúng ta sống một thời gian.”

“Bạn con là ai? Tên gì?” Mẹ chồng tôi hỏi, tôi vô tư ngồi ăn cháo chẳng lo lắng gì nhiều.

“Hà Diễm!” keng, cái muỗng tôi đang cầm trong tay rơi xuống đất, cả nhà nhìn tôi. Tôi gật đầu xin lỗi rồi đứng lên xin phép đi học trước. Chị Hòa Trâm cũng đứng lên luôn.

“Min Min, để chị đưa em đến trường!” Chị Hòa Trâm cười nhìn tôi, tôi nhẹ gật đầu, trời đất xung quanh tôi quay cuồng. Đến mức đó rồi sao? Thân nhau đến vậy sao, tôi tựa người vào vách tường, nếu không có vách tường này thì có lẽ tôi gục ngã mất rồi.

Chị Hòa Trâm chở tôi đến trường trong không khí vô cùng im lặng, chị không nói gì, tôi cũng chẳng có gì để nói. Tôi suy nghĩ đến tương lai, sắp có trận chiến nổ ra tại nhà Chan Chan rồi.

“Cái gì? Bỏ nói thật hở?” Thúy Nga hét lên, toàn bộ ánh mắt xung quanh đổ dồn vào phía chúng tôi. Tôi nhẹ gật đầu thay cho câu trả lời, con Thúy Nga cũng ngồi xuống, vỗ vỗ vai tôi. “Đến lúc bỏ phải cho nó thấy quyền lực của bỏ rồi đó!” Quyền lực quý quá gì chứ.

Đến chiều, tan học tôi không về nhà liền mà tôi đi lang man khắp nơi như một con dỏ. Ừ, đi một mình, tôi nên dần tập quen với việc phải đi một mình thôi. Tôi đặt chân xuống lòng đường để băng qua thì có một cánh tay kéo tôi lại. Theo phản ứng tôi bật ngửa ra sau, có một vòng tay đỡ tôi nhìn. Mắt chạm mắt, một anh chàng rất đẹp, mắt anh ta vẫn nhìn về hướng dòng xe tấp nập kia.

“Em không sao chứ?” Anh ta đỡ tôi đứng lên rồi hỏi, giọng nói trầm ấm kèm theo nụ cười rất duyên, chiếc răng khểnh càng tôn thêm nụ cười quyến rũ ấy. Tôi lấy lại phong độ nhanh chóng.

“Em không sao, cảm ơn anh!” Tôi cúi đầu cảm ơn, anh ta lại mỉm cười, nhẹ đưa tay xoa đầu tôi rồi bỏ đi. Tôi quen anh ta sao? “Anh tên gì thế?” Tôi hỏi với theo.

“Có duyên sẽ gặp lại, cô bé ạ!” Quả là một anh chàng thú vị, tôi bật cười, có chồng rồi mà tôi vẫn mê trai. Tôi dạo bước về nhà khi trời đã chuyển màu, khi mặt trời đã nhường lại quyền lực của mặt trăng. Những cơn gió gần đông thổi vào tóc tôi, tạo nên một cảm giác...lạnh gáy khó tả.

Tôi đẩy cửa vào nhà, đèn ngoài miếu đã được bật, cái ánh sáng đỏ đỏ lé loi mờ ảo càng làm cho con đường vào nhà thêm huyền bí.

“Chào cả nhà, con xin lỗi đã về trễ do...” Tôi khựng lại khi thấy Hà Diễm bưng đĩa trái cây từ dưới bếp lên, ở đầu chui vô nhà tôi mà tự tiện quá vậy.

“Min Min, đây là Hà Diễm, bạn của Chan Chan, nghe thằng Chan Chan kể sự tình của con bé nên mẹ thấy cũng tội, cho con bé về đây ở vài ngày. Con có ý kiến gì không?” Mẹ chồng hỏi tôi, ý kiến ý cò gì nữa.

“Sao ạ?” Tôi nhìn về phía mẹ chồng bằng đôi mắt ngờ nghệch. “À, không, con không có ý kiến gì cả!” Tôi mỉm cười lấy lệ chứ lòng tôi lúc này đang đau thắt lên.

“Cô quên nói với con, đây là Min Min, con dâu út của cô!” Mẹ chồng tôi hôn hờ kéo tay tôi lại: “Mặc dù bằng tuổi con nhưng nó làm dâu nhà cô gần một năm rồi, nó khéo lắm!” Lần thứ hai mẹ chồng tặng bók tôi lên, cảm giác sướng rơn trong lòng.

“À, vậy là Chan Chan còn có anh em song sinh sao? Đây là vợ của cậu út sao? Cậu ấy đâu sao nãy giờ con không thấy mặt?” Hà Diễm hồn nhiên hỏi, tôi muốn tán cho nó một bạt tay ghê nời.

“Min Min là vợ Chan Chan đó em, Chan Chan không nói cho em biết sao?” Xoảng, Hà Diễm đánh rơi cái đĩa trong tay. Ngạc nhiên chứ gì, tôi mỉm cười mĩa mai, giả vờ đứng lên.

“Sao bạn bất cẩn quá vậy? Mình làm dâu nhà này gần một năm trời mà không dám làm vỡ cái đĩa nào còn bạn...chỉ là tình nhân thôi mà dám làm càn ở đây à?” Tôi nghiêng rắng nói từng chữ, mặt cô ta tái mét đi. Tôi nhẹ vỗ vai rồi đi lên lầu, cuộc chiến giữa cơm và phở bắt đầu.

Vừa đi lên đến phòng thì tôi gặp Chan Chan, cậu ta chuẩn bị xuống nhà, thấy tôi, cậu ta mỉm cười, tôi cũng cười lại. Hà Diễm ở đâu cũng vừa lên đến, tôi chụp tay Chan Chan đè cậu ta vào tường, cố nhón chân lên hôn vào môi cậu ta, ghé tồm lăm nhưng phải làm cho con Hà Diễm sáng mắt ra, nhà này là của tôi, ở đây không có đất diễn cho tiểu tam như cô ta.

Nụ hôn đó lúc đầu còn chậm nhưng lúc sau thì nhanh hơn, Chan Chan nắm vai tôi xoay ngược tình thế, tôi bị cậu ta ép vào tường, nụ hôn cháy bỏng thiêu đốt mọi lý trí. Tôi liếc mắt nhìn biểu cảm trên mặt Hà Diễm, nhìn cô ta xem, thật là tội nghiệp.

“Hừm hừm” Bỗng có tiếng hắng giọng, tôi nhanh chóng đẩy Chan Chan ra, tôi cùng cậu ta đồng loạt nhìn về phía cầu thang. Là chị Hồng Anh và chị Hòa Trâm, hai người bọn họ khúc khích cười. Chị Hòa Trâm rắng kèm nén rồi bước đến nói với tôi.

“Em à, bất ngờ Hà Diễm đến nên chúng ta chưa kịp dọn phòng, tạm thời Hà Diễm sẽ dùng chung phòng em nhé!” Chị Hòa Trâm nói thế thì tôi từ chối làm sao bây giờ.

“Vâng!” Tôi gật đầu mỉm cười. Chị Hòa Trâm rất hài lòng, hai người bọn họ đi xuống lầu. Tôi đợi hai người bọn họ đi khuất, tôi bắt đầu diễn màn tình cảm ướt át. Khoác tay lên cổ Chan Chan, mắt thì lia về Hà Diễm.

“Anh nghe chị Hòa Trâm nói gì chưa? Em phải ngủ chung với Hà Diễm đấy, em không thích ngủ với người lạ đâu. Với lại em không thích san sẻ phòng mình cho ai, chỉ bằng...em qua phòng anh ngủ, để cô ấy ngủ một mình cho thoải mái!” Tôi nũng nịu với Chan Chan, cậu ta cũng ôm eo tôi mỉm cười.

“Được, cứ tùy vào em!” Chan Chan vuốt đầu tôi. “Em dọn đồ đi, anh phụ em!” Chan Chan nắm tay tôi đi vào phòng tôi chuyển hành lý, tôi cười nhếch mép với Hà Diễm, nghe đồn cô thua tôi rồi đấy.

24. Chap 24: Cú Đấm

Chap 24: Cú đấm

Sáng hôm nay là ngày nghỉ, mặt trời mới hừng đông thì tôi không thấy Chan Chan đâu cả, kể cả Hà Diễm. Hai người bọn họ quả là không biết sợ Min Min này mà. Chải đầu, buộc tóc tôi chăm hằm bước xuống nhà. Thấy chị Hồng Anh đang cho hai bé ăn bột tôi liền cảm thấy có chút hưng thú nên lao vào cái trò đút bột đó.

“Em với Hà Diễm có mâu thuẫn gì sao?” Chị Hồng Anh bất ngờ hỏi, ôi có mâu thuẫn gì đâu, chỉ là không ưa nhau thôi. Nhìn cái kiểu cách ăn vận là không ưa nổi rồi, vậy xoe lõe loẹt.

“Dạ, không có, không có mâu thuẫn gì cả!” Tôi mỉm cười, chị Hồng Anh cũng cười. Tôi nghe có tiếng nói ngoài sân, hóa ra hai người bọn họ đã về. Chan Chan vừa bước vào đụng mặt tôi nên khựng lại liền, tôi liếc mắt nhìn Hà Diễm, cô ta tự nhiên mỉm cười duyên. Cái mặt như chuối chiên mà làm duyên làm dáng, cái mặt như miếng bánh trắng mà làm dáng làm duyên. Thật là bực bỏ xừ.

“Min Min à, mình với Chan Chan mới đi ăn sáng về, nghĩ cậu chưa ăn gì nên mình đã kêu Chan Chan mua một phần về cho cậu, chỗ này bán cũng ngon lắm!” Cô ta đưa một cái hộp ra, hộp gì thế, mặc dù rất thắc mắc là gì nhưng vẫn phải giữ sĩ diện, giữ hình tượng trước cô ta.

“Vậy à? Ngon lắm sao? Ngon lắm thì cô ăn hết đi, tôi không đói! Mới sáng sớm...” Tôi quàng ánh nhìn bực bội về phía cô ta, bỏ đi một mạch lên lầu. Bày đặt rơi nước mắt nữa à? Tôi chưa tán cô là hên rồi, ở đó mà nước mắt cá sấu.

Không thể nào ở nhà được nữa, tôi quyết định đi ra ngoài. Căn nhà này từ ngày có cô ả đặt chân vào thì tôi không thể nào thở nổi, cô ta lấy mất một phần không khí của tôi.

“Em đi đâu đấy?” Chan Chan ở ngoài bước vào, tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt tức giận. Tôi phải kiềm chế, không được để cơn nóng giận chế ngự mình. Hít sâu thở ra.

“Em đi đâu là việc của em, anh không phải quản. Em không quản anh thì anh cũng chẳng cần quản em!” Tôi trả lời rồi đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

“Từ khi nào em không còn tôn trọng anh vậy?” Chan Chan hỏi, tôi khựng người lại, nhẹ cười.

“Từ khi anh không còn tôn trọng em!” Tôi trả lời rồi bước đi. Muốn người khác tôn trọng mình thì trước tiên mình phải tôn trọng người khác đã. Xã hội này công bằng lắm, có qua thì mới có lại.

Tôi cũng chả biết nên đi đâu nữa, không rủ Thúy Nga nên giờ có một mình. Chán nản nên đành ghé vào quán trà sữa uống nước vậy. Ngồi lặng ngắm những bức tranh được treo trên tường mà tôi nghĩ về viễn

cảnh xa xôi. Tôi ước gì tôi được cùng Chan Chan nắm tay nhau dạo trên những thảo nguyên bạt ngàn nắng gió, chắc là thích lắm.

“Anh ngồi đây được không?” Một giọng nói lịch thiệp vang lên, kéo tôi trở về hiện tại. Trước mặt tôi là một anh chàng sinh viên rất điển trai, hình như tôi gặp anh ta ở đâu đó rồi thì phải. À, đúng rồi, nhớ rồi.

“Được, anh ngồi đi!” Tôi nhẹ cười, mắt tiếp tục nhìn về phía những bức tranh.

“Không ngờ chúng ta lại có duyên với nhau như vậy! Gặp nhau nữa rồi!” Anh ta nói rồi lại cười, tôi cũng cười. “Anh tên Vũ, em tên gì?”

“Min Min” Tôi đáp, anh ta gật gù.

“Nghe nói bạn trai em là cool boy phải không?” Tôi hơi giật mình khi anh ta biết về Chan Chan. “Em họ anh học chung trường em!” Thấy tôi im lặng nên anh nói tiếp, hóa ra là vậy.

“Phải!” Tôi nhẹ đáp. Anh ta lại cười, hình như bị đùa hơi nhập.

Chúng tôi ngồi trong quán nói chuyện rất lâu, anh kể cho tôi nghe rất nhiều thứ, tôi cũng kể về Chan Chan cho anh nghe. Mới quen thôi mà tôi và anh nói chuyện rất thân thiết, thân đến nỗi cứ ngỡ như quen lâu lắm rồi. Anh dẫn tôi đi ăn, đi dạo lòng vòng, đi đến những khi vui chơi, ở đó, tôi được cười, được nói thỏa thích, không có phiền muộn, không có lo lắng. Mọi thứ thật đẹp.

“Thế nào? Cả ngày mệt chưa? Giờ về nhé!” Anh hỏi, tôi gật đầu mỉm cười, miệng hút cái rột rồi quăng ly nước mía vào “mỏ con chim cánh cụt”.

Chúng tôi đi xe buýt, anh đưa tôi về đến tận nhà. Vừa đến trước cổng là tôi gặp ngay Chan Chan cùng con nhỏ vấy xoe hoa. Cảm giác bực bội lại ùa về. Chan Chan khoanh tay nhìn tôi cứ như tội phạm.

“Ai đây?” Chan Chan hỏi tôi.

“Ai thì liên quan gì đến anh?” Tôi hỏi ngược lại.

“Không liên quan, lúc nào cũng không liên quan. Em hay thật, đi cả ngày trời, thì ra là đi với người này. Mèo mỡ gà đồng.” Chan Chan khinh bỉ nhìn anh Vũ.

“Cậu nói ai mèo mỡ gà đồng?” Anh Vũ hỏi Chan Chan. Cậu ta sấn lại thế là có một trận ẩu đả xảy ra. Tôi nhảy vào can ngăn thế là ăn luôn một cú đấm của Chan Chan. Ngất xỉu. Thế là hết phim.

Lúc tỉnh dậy thì Chan Chan đang ngồi nhìn tôi, trán hơi lạnh lạnh, tôi sờ lên, thì ra là cái khăn, tôi cầm lấy cái khăn quăng vào mặt cậu ta. Chan Chan nhanh chóng chụp được cái khăn. Tôi ngồi dậy liếc cậu ta. Cái mặt đau bỏ luôn.

“Anh quá đáng lắm! Anh không biết gì thì đừng có nói, chưa gì hết lại sỗ sàng đánh người ta. Em mà giống anh thì mặt của Hà Diễm bị nát lâu rồi!” Tôi tuân một trận tức giận, Chan Chan há hốc mồm nhìn tôi. Tôi muốn tìm trái chanh mà quăng vô miệng cậu ta ghê nơi. Xốc xốc cái mền tôi nằm xuống, Chan Chan đứng lên đi ra ngoài. Lúc này tôi muốn làm tâm ngữ giả để tôi biết được trong đầu Chan Chan thật sự đang nghĩ cái gì.

25. Chap 25: Tán

Chap 25: Tán

Tôi vẫn rất ư là hận cú đấm của Chan Chan, đánh gì mà đau quá trời quá đất luôn hà. Ngắm nghía mình trong gương, thế này thì làm sao ra ngoài gặp thiên hạ đây. Ôi không! Nhan sắc của tôi.

Chan Chan mở cửa phòng đi vào, tay cầm quả trứng gà nhìn nhìn tôi. Nhìn gì mà nhìn chứ, tôi thành ra thế này là tại cậu chứ ai mà nhìn. Cậu ta ngồi xuống giường, nhẹ lấy tay nâng mặt tôi lên, tôi cố né tránh nhưng không được. Cậu ta cầm quả trứng gà nhẹ lăn lên, ôi chu cha nó nóng.

“Anh xin lỗi, do nóng giận nên anh không ngờ em lại lao vào lúc đó!” Chan Chan khẽ nói, tôi mà nóng giận như cậu ta thì Hà Diễm đã trọc đầu từ ngày mới đặt chân vào nhà rồi.

“Mình có pha trà sữa nóng cho cậu đây, chị Hồng Anh nói cậu rất thích nên mình cố tình học và làm cho cậu uống, đây lần đầu tiên mình làm nên có gì cậu bỏ qua cho!” Hà Diễm đưa ly trà sữa nghi ngút khói đến trước mặt tôi. Tôi liếc một cái, thấy không thuận mắt nhưng lại thuận tay nên giờ tay hất ly trà sữa vào người của cô ả. Điều gì xảy ra thì mọi người biết rồi đó, cô ả la chí chóc lên. “Ồi, nóng, nóng chết tôi rồi!” Thật không may khi trà sữa lại đổ vào ngực cô ta, cho cô đi giải phẫu luôn.

“Nóng chết thế sao còn chưa chết? Sống chi vậy, tôi chướng mắt cô lắm rồi!” Tôi chụp lấy quả trứng gà trong tay Chan Chan mà quăng luôn vào người cô ả. “Lần sau vào phòng người khác thì làm ơn gõ cửa, qua mặt tôi thế là đủ rồi!” Tôi buông một câu thẳng thừng, thật là chướng mắt.

Chan Chan đứng lên đi lại chỗ Hà Diễm, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô ả. Mắt không quên nhìn về tôi.

“Em quá đáng rồi đấy Min Min!” Chan Chan nói với tôi, Hà Diễm thì thút thít khóc.

“Phải, em quá đáng vậy đó! Quá đáng cũng chẳng bằng hai người!” Tôi nói lại, xưa giờ Min Min này sống không biết chữ “nhịn” viết như thế nào cả.

“Ý em là gì đây? Em có biết trà sữa rất nóng không? Sao lại hất tung như thế? Em có biết làm vậy sẽ có án mạng không hả?” Chan Chan hét vào mặt tôi bằng sự tức giận.

“Vậy anh có biết cú đâm giáng trời của anh khiến em suýt mất mạng không hả? Muốn làm gì thì đi ra ngoài đi!” Tôi cầm nguyên cái gối quăng vào người bọn họ, thật là không chịu nổi, bực hết sức, không xem tôi ra gì mà.

Lúc tôi đang loay hoay ở dưới bếp thì “xoảng” tiếng đồ vỡ vang lên, hình như phát ra từ phòng tôi. Tức tốc tôi chạy lên để xem lí do, vừa mở cửa vào thì một đồng hồ điện nằm trên sàn, khung hình của tôi cùng với Chan Chan, tất cả đều vỡ tung. Đặc biệt là cái lọ thủy tinh chứa gần một ngàn trái tim được tôi xếp bằng ống hút cũng vỡ tan tành. Thủ phạm không ai khác, là cô ả.

Tôi lia ánh mắt tức giận về cô ta, cô ta thì tỏ ra như không có chuyện gì cả. Tôi sấn đến bóp cổ cô ả. Cô ả lại la ý ới lên, Chan Chan cùng chị Hồng Anh và Hòa Trâm chạy lên, Chan Chan nhảy vào can nhưng không thành.

“Con tiện tì ngu xuẩn nhà người, cô nghĩ cô là ai mà cô dám làm vậy hả? Cô thật sự không biết trời cao đất dày mà. Hôm nay tôi sẽ dạy cho cô biết cách ăn ở.” Tôi giơ tay lên, Chan Chan chụp tay tôi lại, vô tình thuận tay tôi tẩn vào mặt cậu ta một phát, nhân cơ hội tôi tẩn vào mặt cô ả một cái nổ đom đóm.

“Min Min, em dừng lại đi! Chỉ là vài khung ảnh, nó không có ý nghĩa gì nên em đâu cần làm vậy? Nếu em muốn anh sẽ mua lại cho em những khung ảnh khác! Em dừng lại hành động của mình đi!” Chan Chan kéo tay tôi ra khỏi người Hà Diễm. Tôi dừng lại ngay câu nói không có ý nghĩa gì của cậu ta.

“Với anh thì nó không có ý nghĩa gì nhưng với em thì có. Phải, bây giờ có những thứ khác có ý nghĩa hơn những kỉ niệm này, anh thay đổi rồi!” Nước mắt tôi rơi lã chã trên mặt, tôi quay ngoắt qua bên Hà Diễm, đưa tay quệt những giọt nước mắt đang rơi mỉm cười giấu cợt: “Đối với Chan Chan, những thứ đó không quan trọng, nhưng với tôi thì...” chát, âm thanh chát chúa vang lên, tôi tẩn vào mặt cô ả: “Nó quan trọng đấy!”

Nói xong thì tôi quay lưng bỏ đi, tôi bỏ lại sau lưng những nỗi ê chề thất vọng. Chan Chan, anh không biết đâu, những khung ảnh đó là những kỉ niệm của chúng ta, khung ảnh đã tan thì tình cảm của chúng ta cũng chẳng còn bền chặt.

26. Chap 26: Gặp Tai Nạn

Chap 26: Gặp tai nạn

Tôi lang thang trên con phố đông người, dòng người tấp nập nhộn nhịp bước đi, chẳng ai rảnh mà quan tâm đến một con nhỏ mười bảy tuổi thất tình như tôi. Đi vậy thôi chứ thật tình cũng chẳng biết đi đâu, dạo quanh hơn mười con phố, ghé vô gần chục quầy hàng mà vẫn chẳng muốn về. Cảm giác căn nhà đó ngột ngạt kinh khủng, về đến là thiếu oxy.

Bước chân tôi mỗi một, tôi ngồi xuống ven đường, nhìn những cặp yêu nhau chở nhau bằng chiếc xe đạp mà lòng tôi co thắt. Chan Chan cũng từng...chở tôi như thế. Giờ thì hết rồi, Chan Chan đang chìm đắm trong tình say của Hà Diễm, Min Min à...giờ này chỉ thuộc về quá khứ là thôi.

Chìm đắm trong mớ cảm xúc hỗn độn, nước mắt tôi rơi mà dường như bản thân cũng chẳng hề hay biết. Nhẹ đưa tay rờ mặt, nóng hổi, thì ra...nãy giờ tôi đang khóc. Tại sao tôi phải khóc vì cậu ta chứ? Tại sao tôi phải khóc vì một con người bội bạc đó và tại sao, tôi không thể ngừng yêu cậu ta?

"Gió bắc xô vào lòng em những cơn lạnh..

Đây là đâu.. sao ko thấy tay anh ôm chặt..

Bao lâu em đã quen khi có anh rồi..

Nhưng làm sao có thể níu tay anh

Đôi vai em ngày càng gầy xanh...

Buồn lắm phút biết em lỡ yêu anh khi đôi mình tay trong tay chiều về ngược gió..

Gió có khê hờn trách em yếu mềm.

Sợ gió sẽ vô tình cuốn anh bước đi xa đời em về một miền trời không tên

Em chỉ hạnh phúc khi được bên anh.

Buốt giá thay mùa đông nói với em là..

Đông lạnh hơn khi anh bước ra đi, không về..

Mưa đêm rơi nhiều hơn khi thấy em buồn,

Rơi làm chi tìm thêm ướt mềm đi..

Không như xưa, ngày còn bé thích tắm mưa..

Nhường anh cho yêu thương khác ấm áp hơn em được không ?

Con tim ơi trả lời đi..

Hay em cứ trẻ con và giữ anh riêng mình

Giờ nếu em có thể khóc thành tiếng đến khi nào cơn đau trong tim e vơi đi..

Em đã chẳng vùi mình vào lặng câm."

Tôi vừa đi vừa lẩm nhẩm bài hát đó, vừa dứt lời thì "két" ầm, mọi thứ xung quanh tôi đổ sụp, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi nghe có tiếng người gọi í ới, có cả tiếng xe cứu thương, có cả mùi máu tanh nữa. Một màn đêm đang kéo đến, nó như muốn nuốt chửng tôi, mọi thứ...chỉ còn là màu đen u ám.

Khi tôi tỉnh dậy thì đã là ba ngày sau đó, đầu tôi đau nhức kinh khủng, cố gắng mở mắt nhìn thế giới xung quanh, hình như tôi đã bị tai nạn rất nặng, cơn đau kéo đến khiến tôi chẳng thể nhớ gì cả.

"Cạch" cửa phòng bật mở, một người con trai với dáng người cao, cách ăn mặc rất thời thượng, tay cầm theo một mớ trái cây, nhìn mặt trong quen lắm nhưng hình như tôi không quen cậu ta.

“Em tỉnh rồi sao? Để anh đi gọi bác sĩ!” Người con trai đó mỉm cười, chừng năm phút sau khi người đó đi thì bác sĩ tới. Ông bác sĩ vạch mắt, vạch mũi, đo huyết áp lum la rồi nói tạm thời tôi đã bình phục, chưa biết vết thương có để lại di chứng gì không.

Chị Hồng Anh bước đến nắm tay tôi, nước mắt chị trào ra, mẹ chồng tôi cũng mỉm cười.

“May quá, em tỉnh lại rồi! Em có biết em làm cả nhà sợ lắm không?” Chị Hồng Anh vừa khóc vừa nói, tôi nhẹ đưa tay lau nước mắt chị.

“Em có...sao đâu!” Tôi nói chuyện vẫn còn khá khó khăn, âm thanh phát ra không chuẩn nữa.

“Em không sao là tốt rồi, anh và mọi người rất lo lắng cho em!” Người con trai lúc này lên tiếng, tôi nhìn cậu ta, sao cậu ta lại lo lắng cho tôi.

“Anh...anh...là ai? Sao anh...lại lo lắng cho tôi? Chồng em đâu chị? Sao em không thấy cậu...cậu ấy vào thăm em?” Tôi hỏi người con trai đó rồi nắm tay hỏi chị Hồng Anh, mắt không ngừng nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Mọi người thì nhìn tôi trân trối, chuyện gì vậy?

“Anh...anh là Chan Chan mà, anh là chồng em mà!” Cậu ta cúi người xuống nắm tay tôi, cậu ta nói cậu ta là Chan Chan.

“Đúng, anh Chan Chan đây mà chị, chị nói gì vậy? Ảnh ở đây suốt mấy ngày liền chăm sóc chị đó!” Thăng Huy Hoàng lên tiếng, tôi nhìn chăm chăm vào mặt người con trai đó, cố gắng gợi nhớ hình ảnh về Chan Chan. Tôi lắc đầu.

“Không phải, anh không phải là Chan Chan của tôi, anh giấu Chan Chan ở đâu rồi hả? Trả Chan Chan lại cho tôi!” Tôi nắm cổ áo cậu ta rồi dấm thùm thụp vào ngực cậu ta, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bác sĩ đi vào, tiêm cho tôi một mũi thuốc gì đó khiến cơ thể tôi như không trọng lực, nó mềm nhũn ra. Mắt muốn nhắm lại, hình như trong mơ tôi có nghe thấy một cuộc nói chuyện mà không rõ là ai nói với ai.

“Tại sao con bé nhớ tất cả mà lại quên đi chồng sắp cưới của nó?”

“Có lẽ do con bé bị sốc tâm lý, trước khi bị tai nạn con bé có lẽ đang giận chồng mình, nên khi tai nạn xảy ra và trong quá trình phục hồi thì hình bóng của chồng con bé bị phai mờ. Đây chỉ là quên tạm thời thôi, con bé sẽ nhớ lại mà! Mọi người yên tâm, hãy cho con bé cảm giác thoải mái nhất khi ở bên chồng mình, đừng tạo áp lực cho con bé!”

Không lẽ, tôi quên Chan Chan thật rồi sao?

27. Chap 27: Làm Lại Từ Đầu

Chap 27: Làm lại từ đầu

Đứng trước cửa nhà, mắt tôi nhìn chăm chăm vào cái cô gái mặc váy xòe đang đứng trước mặt mình mỉm cười. Tôi quen cô ta há sao cười vui dữ?

“Ai vậy chị?” Tôi lắc nhẹ tay chị Hòa Trâm hỏi. Chị nhìn nhìn rồi mỉm cười.

“Hà Diễm đó em!” Cái tên nghe quen quen nhưng chẳng lọt tai tí nào.

“Hà Diễm? Em không quen, mà sao cô ta lại ở nhà mình?” Tôi lại tiếp tục hỏi những câu đáng ra tôi đã biết câu trả lời.

“Chuyện dài lắm, vào nhà đi, chắc em mệt rồi!” Chị Hòa Trâm mỉm cười rồi dắt tôi vào nhà, chị đưa tôi lên phòng. Những khung ảnh...những khung ảnh...hình như...tôi chẳng nhớ được gì cả. Tôi ngồi xuống giường, lắc đầu liên tục.

“Em bị sao vậy?” Chị Hồng Anh hỏi. Tôi nhẹ lắc đầu, người con trai kia lại ngồi xuống kế tôi, nhẹ nhàng vuốt vai tôi.

“Mọi người ra ngoài đi!” Cậu ta khẽ nói với mọi người, thế là lần lượt mọi người đi ra ngoài, cửa phòng khép lại, cậu ta mới thở dài. “Em không nhớ anh thật sao?” Cậu ta đưa tay sờ mặt tôi, không né tránh, tôi nhìn chăm chú vào đôi mắt cậu ta.

“Không, anh có thật...là Chan Chan?” Tôi hỏi một cách ngô nghê, trong trí nhớ tôi, Chan Chan là một người con trai hiền hòa với nụ cười có hơi ấm của mặt trời và hơi lạnh của mặt trăng. Còn trước mặt tôi đây, người con trai này quá đa tình.

“Chúng ta đã từng sắp có con, em nhớ không?” Chan Chan lại hỏi tôi, tay tôi khẽ sờ vào bụng mình.

“Nhớ, nhưng trong trí nhớ tôi...anh không phải là Chan Chan.” Tôi gạt tay cậu ta ra khỏi mặt mình, đứng lên bước đến bên ban công. Cậu ta đi đến vòng tay ôm eo tôi, chiếc cầm khẽ đặt vào hõm vai tôi.

“Em không nhớ anh cũng không sao, bây giờ chúng ta làm lại từ đầu em nhé! Mọi chuyện của quá khứ hãy để nó cuốn theo thời gian! Được không em?” Cậu ta siết chặt eo tôi lại, tôi khẽ gật đầu, có lẽ ông trời muốn tôi quên những nỗi đau trong quá khứ.

Tôi cầm những khung ảnh trong tay, mọi thứ trong đầu tôi hiện lên một cách rời rạc, những mảng kí ức đó không hề rõ ràng. Đường như trước đó ở căn phòng này đã xảy ra chuyện gì đó thì phải.

Có tiếng khóc, tiếng hét, tiếng vỡ vụn của những mảnh thủy tinh. Tôi đập mạnh khung ảnh lên bàn.

“Aaaaaa” Tôi hét lên, ôm đầu gục xuống, tôi không muốn nhớ nữa, những kí ức đó hình như là những kí ức đau khổ nhất.

“Em không sao chứ? Có chuyện gì vậy?” Chan Chan chạy lên ôm tôi vào lòng, tay nhẹ nhàng vuốt ve tôi. Bây giờ tôi cứ như một con mèo nhỏ, rúc vào lòng Chan Chan, tay tôi ôm chặt lấy cậu ta, nước mắt giàn giụa. “Không sao, không sao! Có anh rồi!”

Tôi im lặng, cứ để cho Chan Chan ôm mình như vậy, có lẽ không nhớ gì cả thì tốt hơn, tôi không muốn mình phải đau khổ nữa. Tôi và Chan Chan nên làm lại từ đầu.

28. Chap 28: Chụp Hình Cưới

Chap 28: Chụp hình cưới

Hôm nay tôi quyết định đi dạo phố một mình, không muốn cho ai đi cùng nên đã lén chuẩn khỏi sự quản giáo chặt chẽ của gia đình chồng.

Đi lòng vòng qua vài con phố, đi đến những con đường mang tính chất quá đỗi quen thuộc nhưng tôi vẫn không thể nhớ được về hình bóng của người con trai ấy. Mọi thứ trong tôi cứ mờ mờ ảo ảo, từng mảng kí ức về Chan Chan rất mờ nhạt và lộn xộn.

Đi một hồi thì tôi lại la liếm vào những quầy hàng nhỏ bên đường, ăn cái xúc xích, uống ly nước mía rồi lại đi tiếp.

Đứng ở trạm xe buýt thì tôi gặp anh Vũ-người bạn cũ từng quen. Chúng tôi đã nói rất nhiều chuyện, anh cười rất hiền nhưng đó không phải là nụ cười tôi tìm kiếm.

Anh dẫn tôi đi dạo ở vài con đường khác, bất chợt tôi dừng lại ở một cửa tiệm áo cưới. Không phải có điều gì bất thường mà là vì chiếc váy cưới được trưng ở trong đó, nó thật sự rất đẹp. Tôi rất muốn được một lần mặc thử.

“Em thích nó sao?” Anh Vũ chỉ tay vào chiếc váy đó hỏi tôi, tôi nhìn anh khẽ gật đầu, thích thì đã sao chứ. Quay lưng bước đi thì tay tôi bị kéo lại, anh dẫn tôi vào tiệm áo cưới đó, ôi trời, anh này điên rồi. “Nếu thích thì cứ mặc và chụp một bộ, có sao đâu! Coi như bộ ảnh trước ngày rời hội thôi!” Vừa nói anh vừa cười một cách tinh nghịch.

Tôi bị mấy cô gái xinh đẹp trong tiệm áo cưới quay tròn tròn như chong chóng, hết thử đồ thì chạy qua make up, làm tóc,...

Hơn một tiếng cho phần chuẩn bị thì tôi đã chính thức trở thành cô dâu. Tay tôi cầm bó hoa tulip hồng, đầu cài chiếc vương miện nhỏ xinh, nhìn cứ như là công chúa.

Tôi bất ngờ khi nhìn mình trong gương, quá đẹp, là Min Min tôi sao? Đôi gò má ửng hồng được điểm tô thêm vài lọn tóc vô tình rơi xuống nhìn trông đáng yêu vô cùng.

Tay áo trễ xuống, để lộ phần vai trắng nõn nà càng tăng thêm sức quyến rũ của cô gái mười bảy tôi đây, không phải tự tin nhưng trông tôi đẹp thật.

Cứ như một nàng tiên giáng trần. Tôi liếc nhìn về phía anh Vũ, anh không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu. Tôi cũng thẹn thùng cười theo, ước gì lúc này đây tôi được nghe Chan Chan khen.

Buổi chụp hình kéo dài hai tiếng đồng hồ, chụp đủ kiểu, đứng đủ dáng, chân tôi muốn rã ra vì mỏi. Khi chụp xong, tôi đưa trước một phần tư số tiền, phần còn lại thì chừng nào nhận ảnh sẽ giao luôn. Tôi kí gửi tiệm giao đến tận nhà vì đường đến tiệm nghịch hướng với đường về nhà hoặc đến trường của tôi.

“Em đi đâu cả ngày vậy Min Min?” Vừa bước vào nhà thì tôi gặp ngay bản mặt của tên Chan Chan khó chịu, tôi nhớ Chan Chan kia không bao giờ khó chịu với tôi như vậy cả.

“Em đi ra ngoài thôi!” Tôi nhún vai trả lời, cậu ta đứng lên đi về phía tôi, gì đây, giận quá hóa điên định dè tôi ra giết tại chỗ à? No no no, tôi chưa muốn chết đâu.

“Với ai?” Cậu ta khoanh tay nhìn tôi, thánh nhiều chuyện là đây sao? Sao lại khoái xen vào cuộc sống của tôi vậy, có bao giờ tôi xen vào cuộc sống của cậu ta đâu chứ.

“Tại sao em phải nói với anh?” Tôi nghiêm mặt hỏi lại cậu ta.

“Vì anh là chồng em!” Vì anh là chồng em, tôi có nghe lầm không vậy, là chồng thì có thể quản giáo vợ mình à. Chồng chứ có phải ông nội đâu.

“Anh không phải là Chan Chan, không phải chồng tôi, Chan Chan sẽ không bao giờ dùng năm chữ ”vì anh là chồng em” để quản thúc tôi. Anh không phải Chan Chan!” Tôi gân cổ lên hét vào mặt cậu ta, mặt cậu ta khỏi nói, xám xịt về tức giận. Tôi lách qua cậu ta bước về phòng, ở đây lâu là nhà sẽ có hậu sự mất.

Vừa đóng cửa phòng thì “xoảng” tiếng ly vỡ hàng loạt, điên rồi à? Sau đó là tiếng sập cửa phòng rất mạnh, rung chuyển cả phòng tôi, à chắc rung chuyển luôn phòng của nhà hàng xóm.

Tôi ngồi xuống giường, tay cầm khung ảnh lên xem. Chan Chan đã khác hay tôi đã khác? Ai mới là người thay đổi đây? Còn cô gái tên là Hà Diễm nữa, cô ta là ai sao cứ ở nhà tôi, khiến tôi chướng mắt, ngày ăn không ngon, tối ngủ không yên, chỉ cần nghĩ tới là trong lòng liền cảm thấy không thoải mái.

Hình như tôi và cô ta có mối thù sâu đậm lắm thì phải. Vì ai nhỉ? Chân tôi đá đá vào gầm giường và bị vướng lại, gì nhỉ, có cái gì đó ở dưới giường.

Tôi khom người, thò tay thì lấy ra được một cái hộp màu hồng, thiết kế rất tinh xảo, không phải là hàng bán ở chợ đâu.

Mở nắp hộp ra, hai mắt tôi mở to khi nhìn thấy đồ ở trong đó.

29. Chap 29: Nhớ

Chap 29: Nhớ

Trong cái hộp đó là những bức ảnh của Hà Diễm, nhưng nếu là ảnh của cô ta chụp một mình thì tôi đã không bất ngờ như vậy. Trong ảnh còn có một người con trai chụp chung nữa mà người con trai đó chính là Chan Chan.

“Cốc cốc” Tôi lật đặt cất những tấm hình vào chỗ cũ, giả vờ bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Chan Chan mở cửa đi vào, cậu ta ngó quanh ngó quất như sợ tôi giấu bom trong phòng vậy. Khẳng định không có bom cậu ta mới bước vào.

“Em cho anh xin lỗi chuyện lúc nãy nha! Tại anh chỉ vì quá lo lắng cho em thôi!” Cậu ta nhẹ nắm tay tôi, tôi nhìn cậu ta khẽ gật đầu. Chan Chan mỉm cười, hai lúm đồng tiền duyên vô cùng lộ ra. “Chúng ta đi xem phim nhé!”

“Thôi, em mệt, anh đi đi!” Tôi từ chối, không phải vì mệt mà là vì có một loạt kí ức lộn xộn chạy qua trong đầu tôi.

Chan Chan đứng lên đi ra ngoài, tôi đứng lên đi ra ban công. Mắt tôi nhìn về hướng xa xăm kia chẳng rõ chân trời.

Rất cục một tháng trước là chuyện gì đã xảy ra, tại sao tôi không thể nhớ được một xiu xiu nào. Không lẽ một tháng trước đã xảy ra chuyện gì hải hùng lắm sao.

Và điều đặc biệt là tại sao Hà Diễm lại ở nhà tôi? Cô ta là ai?

Sau giờ ăn tối, Chan Chan cùng Hà Diễm đi lên phòng, tôi cũng chẳng quan tâm đến họ, dù gì thì cả hai cũng ở hai phòng, chẳng có chuyện gì xảy ra được.

Bưng trái cây ra phòng khách thì tôi bị mẹ chồng kéo lại, hỏi thăm sức khỏe tình hình. Tôi trả lời qua loa vài câu rồi ngồi xem ti vi. Đến tám giờ thì tôi đánh bài chuẩn, tôi biết là thế nào mẹ chồng cũng mở qua xem cô dâu 8 tuổi. Chạy trước chắc cú.

“Mẹ, con lên phòng trước nha!” Tôi nói, bà nhìn tôi gật đầu đồng ý. Tôi mỉm cười rồi đứng lên đi về phòng.

“Min Min, em đem cái này lên cho Chan Chan dùm chị nha!” Chị Hồng Anh đưa tôi cái mâm, trên đó là hai đĩa bánh thơm phức mới ra lò. “Đĩa này của em, đĩa này của Chan Chan!” Chị chỉ vào hai cái đĩa, tôi gật đầu mỉm cười.

Lúc bưng lên phòng Chan Chan thì tôi chẳng biết chẳng biết phải làm sao gõ cửa, đang suy nghĩ thì mới phát hiện cửa phòng không hề đóng kín. Tiện chân tôi đá vào.

“Xoảng” tiếng đĩa vỡ, tiếng tim tôi vỡ ra. Thật sự, thật sự tôi chẳng tin vào những gì mình đang thấy nữa. Ai tát vào mặt tôi và nói đó chỉ là ảo giác thôi.

Hai người bọn họ đang hôn nhau rất thắm thiết, hình như tôi đã phá vỡ chuyện tốt của họ. Tôi nhìn họ bằng ánh mắt đầy sự tức giận, còn họ...họ nhìn tôi bằng ánh mắt vô tình.

Hàng loạt kí ức chạy qua trong đầu tôi như một cuốn phim quay chậm, rõ từng chi tiết. Thì ra là vậy, một tháng trước...tôi không thể nào chấp nhận được.

Tôi quay lưng bỏ chạy, hai người bọn họ cũng chạy theo, cả nhà cũng chẳng biết xảy ra chuyện gì nhưng tôi chẳng còn tâm trạng mà quan tâm đến họ nữa.

Tôi xỏ dép vào, chạy nhanh ra cửa, tôi muốn thoát khỏi cơn ác mộng kinh hoàng này, như thế đủ rồi.

“Min Min, nghe...” Chan Chan kéo tay tôi lại, tôi hất mạnh tay cậu ta ra.

“Còn gì để nói nữa sao? Không phải mọi chuyện quá rõ rồi à?” Tôi hét lên, cậu ta nắm lấy vai tôi.

“Nhìn vào mắt anh, mọi chuyện không như em thấy đâu!” Hừ, không như tôi thấy sao?

“Không như tôi thấy thì như thế nào hả?” Tôi hỏi, một lần nữa tôi hất tay cậu ta ra, tôi quá ghê tởm con người khốn nạn ấy.

“Anh và Diễm...anh thật sự không như em nghĩ đâu, cho anh giải thích đi!” Cậu ta nắm lấy tay tôi và cầu xin, tôi cảm thấy vô cùng chán ghét cái con người này.

“Anh nói đi, nói gì cho tôi tin anh đi. Một tháng trước, anh đã bắt đầu lừa dối tôi. Anh và cô ta...đã qua lại với nhau từ một tháng trước. Tôi quên hết, anh vui lắm đúng không?” Đúng chứ?” Tôi nhẹ giọng hỏi, cả nhà nhìn tôi và Chan Chan rồi lại nhìn sang Hà Diễm. Tôi hít sâu một hơi để chờ đợi câu trả lời.

“Anh sai rồi, anh thật sự rất yêu em! Hãy tha thứ cho anh!” Cậu ta quỳ xuống, quỳ như vậy thì xua được nỗi đau trong tôi à? Quỳ như vậy thì vết thương sẽ lành à?

“Anh đứng lên đi! Nếu anh yêu tôi anh hãy chứng minh đi!” Tôi kéo Chan Chan đứng lên, cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt mừng rỡ. “Nếu anh yêu tôi thì anh HÃY TÁN CÔ TA!” Tôi chỉ tay về phía Hà Diễm, cô ta thất kinh há hốc mồm. Bốn chữ “hãy tán cô ta” lọt qua từng kẽ răng nghe lạnh sống lưng vô cùng.

Chan Chan cũng thất kinh nhìn tôi, mắt cậu ta mở to hết cỡ.

“Sao, không làm được à?” Tôi hỏi và nhẹ nhàng rút tay mình ra, quay lưng bỏ đi, không làm được thì đừng ở đó nói yêu tôi các kiểu.

“Min Min” cậu ta kéo tay tôi lại, không kịp hoàn hồn thì một nụ hôn ướt át đặt lên môi tôi. Ngay lập tức tôi đẩy Chan Chan ra, thuận tay...“bóp” năm ngón tay tôi hằn trên gương mặt điển trai đó. Tôi không hề thấy hối hận khi mình đã tán cậu ta, tôi thấy thỏa mãn lắm. Tát được một cái thì lại muốn tát thêm cái nữa nhưng không...tôi không làm vậy.

“Ghê tởm!” Tôi buông nhẹ hai từ coi như lời tạm biệt, quay lưng tôi bước ra khỏi nhà. Căn nhà này, nơi này...không hề thuộc về tôi.

30. Chap 30: Đoạn Tình

Chap 30: Đoạn tình

Tôi vừa chạy vừa khóc trong màn đêm tĩnh mịch. Cứ chạy khoảng ba bốn bước thì ngoái đầu ra sau xem có ai đuổi theo không nhưng thật sự vô vọng. Chẳng một ai ngăn tôi lại.

Tôi ngồi bệt bên lề đường khóc như đứa trẻ lạc mẹ, biết bao người đi ngang qua nhưng họ chỉ ném cho tôi những cái nhìn hiếu kì hoặc thương hại. Tôi thương hại đến vậy sao, thương hại đến độ người khác phải thương hại?

Đêm nay tôi sẽ đi đâu đây? Tôi không muốn về lại căn nhà đó càng không muốn về nhà tôi. Tôi mệt mỏi khi phải nghe những lời chấp vắn từ gia đình. Tôi muốn yên tĩnh mà thôi. Cái tên tôi nghĩ đến lúc này là Thúy Nga. Phải, Thúy Nga sẽ hiểu cho tôi. Quệt đi hai hàng nước mắt tôi móc điện thoại gọi cho nó.

Đỗ chuông khá lâu nhưng vẫn không ai bắt máy. Khi tôi định tắt thì đầu dây được kết nối.

“Thúy Nga hả? Mình đây, bỏ ra chỗ...đón mình được không? Nhanh nha!” Nói xong tôi cúp máy. Chừng mười phút sau con Thúy Nga đi taxi ra đón tôi, nếu từ nhà nó đến nhà Chan Chan thì đi taxi cũng được. Nhưng đằng này trong lúc đau buồn tôi đã chạy loạn sang chỗ khác. Làm cho con đường xa hơn.

“Bỏ lên xe đi, về nhà hẵng nói!” Thúy Nga kéo tôi lên xe. Nó không hề hỏi bất cứ thứ gì. Cả hai cũng chỉ im lặng, lâu lâu nó lại lau nước mắt cho tôi. Thương nó thật!

“Bồ nói thật sao?” Thúy Nga hét lên khi tôi kể toàn bộ sự tình cho nó nghe. Có cần phải hét lên như vậy không chứ, thật là...nó đã phô trương quá mức quy định. “Bồ nhin cho con đó lộng hành à? Dù gì thì bồ cũng là vợ sắp cưới của Chan Chan mà? Không phải Chan Chan rất yêu bồ sao?”

“Cây đến mùa, cây thay lá. Người đến lúc, người cũng thay lòng!” Tôi buông một câu rồi thở dài. Nơi đây, chính căn phòng này đã đưa tôi và Chan Chan đến gần nhau hơn, thế mà giờ đây...thật sự tôi chẳng còn biết phải nói gì nữa, tuyệt vọng sao? Sau mọi thứ tôi làm thì giờ đây là thứ tôi nhận được sao? Bất công!

“Bồ phải nói rõ với cậu ta chứ? Làm sao mà cứ thế này mãi được, bồ cần biết là mình nên dừng lại hay tiếp tục kia!” Con Thúy Nga lải nhải mãi bên tai tôi, hình như tôi đã sai lầm khi chọn đến đây trú ngụ. “Sao, mai có đi học không?” Nó huych vai tôi một cái rõ đau.

“Đi!” Tôi miễn cưỡng trả lời. Nó gật đầu.

“Ngủ đi, mình qua nhà Chan Chan lấy đồ cho ngày mai thay, tập sách luôn, mình khóa cửa nên an toàn lắm, khỏi chờ cửa mình!” Con Thúy Nga nói rồi nó cầm ly ca cao ra khỏi phòng. Cửa phòng đóng lại, tôi cũng trút bỏ vai diễn của một nữ cường nhân. Tôi gục mặt xuống gối mà khóc. Lòng tôi đau, đầu tôi mệt quá rồi.

Tôi chẳng biết mình thiếp đi lúc nào nhưng lúc giật mình tỉnh giấc thì con Thúy Nga đang nằm ôm gối ngủ kế bên. Cặp sách, đồng phục tôi nó để ở sofa. Nhìn đồng hồ...ba giờ sáng rồi. Tôi dán chặt mắt lên trần nhà, ngày mai...tôi phải nói gì với Chan Chan đây.

Sáng hôm sau Thúy Nga đeo tôi đến trường. Nó cứ huyền thuyên mãi cái chuyện từ đêm qua đến tận giờ.

Vừa bước vào cổng trường thì tôi gặp ngay Chan Chan. Cậu ta nhìn tôi, tôi nhìn cậu ta, bốn mắt nhìn nhau mà chẳng nói nên được câu nào.

Tôi nhẹ liềm liềm môi. Tay Chan Chan định nắm tay tôi nhưng tôi đã rụt lại. Tôi nhìn cậu ta với toàn bộ sự thất vọng, niềm tin trong tôi về cậu ta lại một lần nữa lại sụp đổ. Hết Trần Châu thì đến Hà Diễm, tôi đã làm gì sai mà cậu ta cứ bắt tôi phải chịu hết đau đớn khác.

“Ra chơi, gặp anh trên sân thượng!” Tôi nói như thế rồi bỏ đi về lớp, tôi sợ mình sẽ lại khóc trước mặt cậu ta. Tôi không muốn Chan Chan thương hại mình.

Tôi đi lên sân thượng, Chan Chan đã đứng sẵn từ lúc nào. Cậu ta chống hai tay trên thành, mắt nhìn về phương trời nào đó. Bước đến tôi tựa người vào thành, gió nhẹ đùa giỡn với mái tóc tôi. Tôi nhẹ mỉm cười.

“Ước gì...đêm qua em không thấy gì cả, có lẽ mọi chuyện đã ổn!” Tôi nhẹ nói. Chan Chan vẫn im lặng, chắc có lẽ cậu ta không biết bây giờ nên “ừ” hay nên “ờ”. “Bao lâu rồi?” Tôi hỏi tiếp.

“Một tháng trước!” Cậu ta nhẹ trả lời, tôi mỉm cười, mặc dù rất đau nhưng như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai.

“Anh còn yêu em không?”

“Vẫn còn nhưng...” có một chữ nhưng. “Nhưng có lẽ tình cảm anh dành cho em chẳng còn được như xưa nữa. Có lẽ, anh đã bớt yêu em đi!” Cậu ta nói rất nhẹ, tôi mỉm cười gật đầu.

“Vì Hà Diễm?”

“Có lẽ vậy!” Có lẽ vậy, cậu ta cũng chẳng thể nào chắc chắn được bản thân mình đang nghĩ gì nữa mà.

“Cô ấy, tốt hơn em ở điểm nào?” Tôi nhìn thẳng vào mắt Chan Chan. Cậu ta né tránh ánh mắt tôi bằng cách quay mặt đi hướng khác.

“Ở bên cô ấy...anh cảm thấy lòng mình thanh thản hơn!” Có nghĩa bên tôi, cậu ta cực kì thấy áp lực sao. Tôi đã làm gì sai sao? “Anh xin lỗi đã mang đến hạnh phúc cho em quá ít!” Cậu ta nói rất nhẹ. Hạnh phúc quá ít sao? Tôi thấy nhiều đó là nhiều rồi.

Hạnh phúc...cũng như bong bóng xà phòng vậy. Lúc đầu rất nhỏ, rồi to dần, to dần, đến lúc nó rất đẹp, rất lấp lánh, rất nhiều màu sắc và rồi bùng...nó vỡ tan như chưa hề tồn tại.

Giờ đây tôi và Chan Chan cũng vậy, mọi thứ tôi và cậu ấy có lẽ đến đây là được.

Trời cho duyên để chúng tôi gặp nhau nhưng lại quên cho nợ để cuộc tình này mãi được bền lâu.

Tôi mỉm cười nhẹ rồi quay lưng bước đi, nhiều đây...ĐỦ RỒI.

Đau đến tổn thương, mà vẫn giả vờ không nói. Hụt hẫng đến phát khóc mà vẫn quyết tươi cười.

31. Chap 31: Ra Đi

Chap 31: Ra đi

“Bồ phải cho Chan Chan chịu nỗi đau dần xé, không được ra đi không như vậy!” Thúy Nga nói miết từ này đến giờ. Tôi nhúc nhích kinh khủng với nó.

“Bồ để ỉnh yên lặng xíu đi!” Tôi hét lên, con Thúy Nga giật mình im bật.

“Min Min!” Tiếng gọi ngoài cửa vang lên, sao nghe quen thuộc quá, tôi ngước mặt lên, là Chan Chan, cậu ta đến lớp tôi làm gì. Còn gì để nói sao?

Tôi bước đến trước mặt cậu ta, Chan Chan nhìn tôi rồi nhẹ nhàng rút lấy cái điện thoại tôi đang cầm trong tay. Chan Chan nhẹ nhàng tháo ốp lưng điện thoại tôi ra, rồi cậu ta cũng tháo ốp lưng điện thoại của mình ra.

Hai cái ốp lưng, một trắng một đen nằm im trong chiếc hộp màu nâu kia. Lời hẹn ước cùng chiếc điện thoại coi như là hết rồi.

“Mình kết thúc tại đây em nhé! Anh không muốn em đau khổ, hãy để hai cái ốp lưng này ở đây, coi như nó là quá khứ cho tình yêu của mình!” Chan Chan đóng nắp hộp lại, tôi muốn van xin cậu ta đừng như vậy nhưng tôi không làm được, tôi có sĩ diện của mình.

“Min Min, anh xin lỗi, anh không thể tiếp tục yêu em!” Tim tôi thất lên, cứ hễ chia ly thì con người ta chỉ biết xin lỗi thôi sao. Tôi rất sợ giây phút này, tôi sợ cảm giác chia ly.

“Anh đi đi!” Tôi buông ba chữ, Chan Chan quay lưng đi. Tôi quy xuống khóc nức nở, tim tôi nát ra từng mảnh. Cứ tưởng tôi và Chan Chan sẽ có kết thúc đẹp nhưng đâu ai ngờ duyên phận lại quá ngắn, không đủ để cho tôi cùng cậu ấy đi hết con đường.

Thúy Nga ôm lấy tôi, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy đau đớn, hụt hẫng như vậy. Không ngờ Min Min tôi lại có ngày tệ thảm như vậy.

Nước mắt tôi cứ tuôn ra mặc cho tôi cố kìm nén. Có lẽ, sức chịu đựng của tôi hết rồi, bật khóc là việc duy nhất tôi có thể làm.

” Giờ em cứ nhớ

Ngày đầu

Mình giận hờn nhau

Sáng đêm

Anh cuồng quýt

Không biết phải

Làm sao

Dễ dành em

Giờ thì anh chẳng

Nói gì
Chỉ đơn giản
Là cứ lặng im
Em làm gì
Ở đâu với ai
Anh cũng không
Bận tâm
Có biết khi em
Bảo anh đi đi
Là chỉ mong
Anh sẽ ở lại
Là đợi nghe rằng
Thiếu vắng em
Anh sẽ
Buồn lo
Ra sao
Nước mắt
Rơi để làm gì
Anh ơi
Là để thay
Níu kéo
Bằng lời
Và để anh biết
Người con gái
Anh yêu thật
Yếu đuối.” Vâng anh đi đi.

Tôi đẩy cửa bước vào nhà, tôi nhìn cảnh vật xung quanh thật lâu, lần đầu tiên tôi bước vào đây cùng với bao sự ngỡ ngàng. Tính tới tính lui tôi đã làm dâu nhà này hơn một năm rồi.

Cái ngôi đền kia, nơi tôi trao nọ hôn đầu tiên cho Chan Chan, tôi bước lại, ngồi lên bậc thềm. Tôi khẽ mỉm cười trong nước mắt, cái đèn compac mà Chan Chan gắn cho tôi vẫn còn ở đó, từ ngày đó đến nay thì nó chẳng sáng lên lần nào nữa.

Tôi chạm vào cây chổi quét sân, thứ vũ khí mà tôi dùng để rượt Chan Chan. Mọi nơi, mọi thứ của tôi đều gắn liền với Chan Chan. Làm sao có thể quên đây. Tôi đưa tay quệt đi hàng nước mắt đang vô tình rơi trên mặt. Lúc này, tôi cứ như kẻ lụy tình. Tôi xoay người lại thì bắt gặp Hà Diễm đang đứng, trận chiến này, hồi kết đã đến. Tôi không thể mãi níu kéo người chẳng yêu mình. Tôi có giữ cậu ta bên cạnh thì cũng chỉ là cái xác lạnh thôi, còn trái tim cậu ta thì đã dâng trọn cho người con gái khác.

“Hà Diễm, ta nói chuyện đi!” Đây là lần đầu tiên tôi đề nghị nói chuyện với cô ta. “Hãy nói chuyện như hai người bạn chứ không phải là tình địch của nhau!” Cô ta do dự rồi gật đầu, tôi lại nhẹ cười. Khóc đủ rồi, giờ cười thôi.

“Chan Chan đã từng yêu tôi rất nhiều, giờ thì dành toàn bộ tình yêu đó cho cô. Cô biết không, Chan Chan đã bỏ tôi được thì cô...cũng sẽ không quá khó để cậu ta bỏ cô.” Tôi nhìn thẳng vào cô ta nhưng cô ta lại lảng tránh ánh mắt đó.

“Tôi không tin!” Hà Diễm nói. Tôi cũng không dám tin Chan Chan đã ruồng bỏ mình.

“Tin hay không tùy cô. Đàn ông mà, cảm nắng thôi. Tôi mong sao cô hãy thông minh giữ Chan Chan bên mình, đừng là nạn nhân giống tôi. Tôi nói vậy thôi, hiểu hay không tùy cô!” Nói xong tôi bước vào nhà. Lúc ở bậc tam cấp, tôi ngoái lại thì thấy Hà Diễm vẫn đứng đó. Nhẹ lắc đầu, giờ thì tôi sẽ là người ra đi.

“Chan Chan!” Tôi đẩy cửa phòng Chan Chan, cậu ta đang gục đầu trên bàn. Nghe tiếng tôi liền ngước mặt lên. “Là em, không phải Hà Diễm đâu!” Mặc dù tôi biết cậu ta ngạc nhiên vì tôi nhưng tôi vẫn cố tình.

“Có chuyện gì sao?” Cậu ta đứng dậy hỏi. Tôi mỉm cười lắc đầu. Đẩy cửa bước vào. Tự nhiên ngồi lên giường cậu ta.

“Đêm nay em ngủ ở đây nhé! Lần cuối!” Tôi vừa nói, vừa giơ một ngón tay lên. Chan Chan gật đầu.

Nằm kế nhưng tôi và Chan Chan lại có khoảng cách. Không còn như lúc trước nữa, giờ đây tôi không còn được tùy tiện muốn ôm muốn cầu cậu ta nữa. Tôi thêm cái cảm giác được cậu ta ôm chặt thể mà...

Ba giờ sáng, Chan Chan đã ngủ say. Tôi ngồi dậy nhìn gương mặt cool boy ấy lần cuối, cố kìm cho nước mắt không rơi ra. Tôi lấy tay che miệng, ngăn tiếng khóc đánh thức cậu ta.

“Anh ngủ đi, em phải đi rồi!” Tôi nhẹ cuối xuống hôn trộm Chan Chan, tôi yêu cậu ta rất nhiều, thật sự rất nhiều. Tôi nhẹ đặt bức thư và xấp hình hôn nọ lên bàn. Thuận tay tôi úp luôn cái khung ảnh mà lộng hình tôi và Chan Chan, hết rồi, để hình nhau chi nữa.

Về phòng tôi thay quần áo và kéo vali đi một cách im lặng nhất. Lúc bước ra khỏi nhà, tôi đến chào đền thần lần cuối. Như ngày đầu tiên tôi vào nhà này vậy. Nước mắt tôi rơi ra, tôi không muốn đi đâu nhưng số trời định vậy, làm sao thay đổi.

Bước ra khỏi cổng thì có chiếc taxi đậu sẵn, đưa tiếp tay cho tôi luôn luôn là Thúy Nga. Cất hành lý vào cốp xe, ổn định chỗ ngồi thì xe bắt đầu lăn bánh. Cố gắng nhìn căn biệt thự ấy lần cuối.

“Tạm biệt” bóng dáng căn biệt thự đó khuất dần sau những ngọn đèn đường và mất hẳn khỏi tầm mắt tôi. Nước mắt tôi cũng chẳng còn đủ để khóc. Mong sao người ta sẽ chăm sóc tốt cho anh, Chan Chan - người con trai em yêu bằng cả mạng sống của mình.

32. Chap 32: Nơi Đó Không Có Anh

Chap 32: Nơi đó không có anh

Đặt chân xuống sân bay Nội Bài, tôi tháo mắt kính ra. Khí hậu ở đây lạnh hơn hẳn ở Sài Gòn. Ngó quanh ngó quất, tôi thấy một chị rất xinh đẹp đưa tay ngoắc tôi, tôi mỉm cười, kéo vali đi nhanh lại.

“Em là Min Min phải không?” Chị đó hỏi tôi bằng giọng Sài thành.

“Dạ, chị là...” Tôi mỉm cười hỏi lại.

“Chị là Bích Hạ, chị họ của Thúy Nga, chị có nghe Thúy Nga nói sơ về em rồi!” Chị nói. Tôi gật đầu.

Hà thành khác hẳn Sài thành, mọi thứ nhẹ nhàng thanh bình hơn hẳn. Tôi ngồi trong taxi mắt nhìn vào những tán cây xanh, nơi đây tôi sẽ không còn buồn đau nữa. Bởi vì sao à? Bởi vì nơi đây không có sự hiện diện của Chan Chan.

“Chị nghe Thúy Nga nói là em và chồng sắp cưới mâu thuẫn không giải quyết được à?” Chị Bích Hạ bỗng đứng lên tiếng, tôi hoàn hồn trở lại.

“Dạ, tại anh ta dẫn hẳn ả hồ ly tinh về nhà, qua mắt cả nhà.” Tôi nhẹ nói. Chị chỉ gật đầu. Mắt tôi lại nhìn ra những tán cây xanh rờn đó.

Chiếc taxi dừng trước căn nhà một tầng. Tôi ngơ ngác bước xuống nhìn, nhà này không rộng lắm, là nhà mặt tiền nữa nên diện tích vậy có vẻ là khá rồi.

“Đây là nhà chị, chị ở có một mình, chị là sinh viên. Em cứ ở đây chung, đừng ngại!” Chị dắt tôi vào nhà, căn nhà được bố trí rất đẹp, mọi thứ rất hài hoà. Vách tường sơn màu xanh lam nhạt, nhìn rất là thuận mắt. “Đây là phòng em, em dọn dẹp hành lý rồi sau đó xuống nhà chị làm cho vài món.”

“Dạ!” Tôi vui vẻ gật đầu, đóng cửa phòng lại thì tâm trạng tôi quay về lúc đầu. Tôi ngồi bệt xuống sàn, liệu ở đây tôi có quên được Chan Chan.

Nước mắt tôi chảy ra, tôi không lau nước mắt, cứ để vậy cho nước mắt rơi tự do. Cho nỗi buồn được trôi theo nước mắt.

Lau khô nước mắt tôi thay quần áo rồi bước xuống nhà. Chị Bích Hà đang loay hoay làm đồ ăn trong bếp, mùi thức ăn thơm phức khiến tôi quên hết mọi nỗi buồn. Cái bụng tôi bây giờ bắt đầu biểu tình dữ dội.

“Oa, chị làm gì mà thơm thế?” Tôi đi lại đứng kế chị.

“Chị làm tôm chiên lăn bột, món tử của chị đó!” Chị vừa nói vừa cười.

“Vậy để em làm món trăn miệng nha.” Tôi vừa nói, vừa đi đến mở tủ lạnh. “Để em xem có gì nào, trứng này, bột, à được rồi, em sẽ làm bánh flan!” Tôi nháy mắt tinh nghịch, chị mỉm cười.

Hai chị em loay hoay cả buổi trời, chị thì làm được bốn món còn tôi chỉ làm duy món bánh flan.

“Có lẽ em rất rành món ăn này nhỉ?” Chị nói.

“Dạ tại món này Chan Chan...à không!” Tôi nói đến đó thì chợt nhớ mình lại nói đến Chan Chan. Chị cũng không nói gì, cả hai nhẹ mỉm cười. “Oa, món này ngon quá nha!” Tôi lắc lắc cái con tôm chiên giòn trên tay. Hình như Chan Chan cũng từng làm món này cho tôi ăn rồi.

Ăn uống xong xuôi, tôi cùng chị thu dọn rồi nhờ chị dẫn mình đi dạo một vòng quanh đây.

Chị dẫn tôi đi ra hồ Gươm, tôi đứng ngay thành nhón chân nhìn xuống.

“Em kiếm gì vậy?” Chị kéo tôi lại dúi vào tay tôi một cây kem.

“Em kiếm ông Rùa!” Tôi hồn nhiên trả lời.

“Trời, ông Rùa lâu lâu mới ngoi lên, đâu phải lúc nào cũng ngoi lên đâu mà em kiếm, nào nào, ra đây ngồi đi!” Chị kéo tay tôi ra cái ghế đá gần đó. Tôi ngồi xuống nhìn những cặp nam thanh nữ tú dắt tay nhau đi dạo qua lại dập dìu mà tủi thân ghê gớm.

“Nếu em thích, sau này kết hôn, anh sẽ đưa em đi Hà Nội, Bà Nà Hills, Đà Lạt, tất cả những nơi nào em đến thì anh sẽ đến. Anh sẽ nắm tay em đi khắp thế gian.” Nhớ lại lời hứa ngày nào của tên cool boy đó khiến lòng tôi quặn thắt. Đã không làm được thì đừng có mà hứa, hứa làm gì để giờ tôi phải buồn đau như vậy chứ.

Tôi thở hắt ra, ngược mặt lên trời, dùng tay chấm nhẹ hai khóe mắt cố ngăn dòng nước mắt chảy ra.

Nhìn qua chị Bích Hạ, chị hiền lắm, lúc nào cũng cười như trẻ con. Chị rất hồn nhiên, đôi mắt lúc nào cũng long lanh lấp lánh như ánh sao trời. Ước gì, tôi có được sự vui vẻ giống chị.

“Em đang nhớ cậu ta à?” Chị quay qua hỏi tôi. Khiến tôi gật cả mình.

“Không có, em đã quyết định ra đi thì nhớ cậu ta chi nữa.” Tôi phản biện lại. Hình như càng phản biện thì đuôi chuột của tôi càng lòi ra.

“Em ra đi vì muốn người em yêu hạnh phúc chứ đâu đồng nghĩa với việc là em không nhớ cậu ta!” Chị khẽ nói, lúc này tôi thấy trong mắt chị có một màn sương rất mỏng.

“Khi mình thích một bông hoa, mình sẽ hái nó. Nhưng khi mình yêu một bông hoa, mình sẽ ra sức chăm sóc nó. Tình yêu cũng vậy, khi mình thích một ai đó, mình sẽ làm mọi cách để người đó thuộc về mình, nhưng khi mình yêu một ai đó, mình sẽ làm mọi thứ để người đó được hạnh phúc.” Tôi lặp lại câu nói mà ngày đó Chan Chan từng nói với tôi. Vì để cậu ta được hạnh phúc nên tôi lựa chọn mình sẽ ra đi.

Thà làm hai đường thẳng song song mà vẫn thấy nhau. Hơn làm một đường chéo, gặp nhau một lần rồi mất nhau mãi mãi.

33. Chap 33: Nhập Học Lại

Chap 33: Nhập học lại

Con Thúy Nga nó gửi hồ sơ của tôi ra tận Hà Nội cho chị Bích Hạ. Chị nói sẽ nộp hồ sơ vào trường cho tôi, không cho tôi bỏ học giữa chừng vì cái chuyện tào lao ấy. Chị nói sẽ gặp người khác tốt hơn Chan Chan. Sống hạnh phúc và vui vẻ thì mới là sự trả thù đau đớn nhất dành cho đối phương.

Tôi ngồi trên phòng chat face với con Thúy Nga, nó kể nhiều chuyện ở đó cho tôi nghe, tôi cũng kể chuyện ở đây cho nó nghe. Hai đứa kể qua kể lại, rất rảnh.

“Làm sao bồ rút được học bạ của mình???”

“Mình nói cho ba mẹ bồ biết, họ đã hứa sẽ giữ bí mật chuyện này, sẽ để cho Chan Chan biết giữa cậu và con Diễm ai mới quan trọng nhất!”

“Vậy sao?”

“Ừm. Bồ biết bồ bỏ đi một cái thì nhà Chan Chan nháo nhào lên, cả tuần nay nhà đó không ngày nào yên! À, họ đuổi Hà Diễm đi rồi, mà cậu biết ai đuổi không? Là ba mẹ của Chan Chan đấy!” Tôi khá bất ngờ về hành động đó của ba mẹ Chan Chan, sao họ lại đuổi Hà Diễm đi, không phải con trai út của họ rất yêu cô ta sao?

“Tại sao lại đuổi?”

“Ba mẹ cậu ta nói bấy lâu nay Hà Diễm lợi dụng lòng tốt của họ, vì Hà Diễm mà họ đánh mất một cô con dâu ngoan, hiền. Hôm bữa ba mẹ cậu ta đến nhà bồ xin lỗi để ba mẹ bồ bỏ qua và cho họ biết bồ đang ở đâu.” Lợi dụng lòng tốt sao? Sao lại có chuyện lợi dụng gì đó ở đây chứ?

“Lợi dụng lòng tốt là sao?”

“Vụ này thì mình không rõ, Hà Diễm khóc nhiều lắm, khóc như bồ ngày bồ bỏ đi ấy! Mà bồ định buông tay thật à? Bồ hết yêu Chan Chan hay bồ bỏ cuộc vậy?”

Đôi khi buông tay không phải hết yêu hay là bỏ cuộc. Mà là buông tay để người kia bắt đầu một hạnh phúc mới.

Thật sự, kể từ giây phút tôi thấy Chan Chan hôn Hà Diễm trong phòng thì mọi niềm tin trong tôi về cậu ta hoàn toàn sụp đổ. Lúc đó tôi không còn thấy gì là thật cả, tất cả đều dối trá, tất cả chỉ là một vở kịch.

Tôi đóng laptop lại, tôi đã không trả laptop này lại cho Chan Chan, tôi muốn giữ nó xem như là một món quà đánh dấu tôi đã từng có một tình yêu đẹp.

Giờ Chan Chan có đuổi Hà Diễm đi thì mọi chuyện cũng chẳng thể nào quay lại như lúc trước, chẳng thể nào mà xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Tôi nằm dài ra giường, mắt dán chặt lên trần nhà, ở đây...khi không có Chan Chan, tôi nhận thấy rằng cuộc sống của mình yên lặng hơn hẳn.

Từ khi nào Chan Chan đã trở thành một phần cuộc sống của tôi vậy, mọi hành động, cử chỉ của ai đó cũng khiến tôi nhớ về Chan Chan.

Tôi đi vào nhà sách gần nhà mua một vài quyển sách để dành đọc giết thời gian.

” Chiều hôm nay

thoáng nghe tin anh

Người ta nói

anh đang hạnh phúc lắm

Thật không anh

có vui hơn nhiều

cùng ai chốn ấy

Thế là hết,

bao chờ mong

lụi tan theo những tia hi vọng

cõi lòng chợt đau nhói,

cuộc tình tựa làn khói

Nuối tiếc cho lời chưa nói

Nếu ngày ấy chính anh đừng buông tay

mà cố giữ em nhiều hơn có thể

Chắc có lẽ kết quả

không buồn như bây giờ

Chỉ biết trách

dòng đời bao thay đổi

Phải làm sao để lãng quên đi

một người từng cho ta hạnh phúc

Quá trễ để tất cả

quay lại nơi bắt đầu

Để bước tiếp con đường ngày xưa.....

Thời gian qua

chắc anh cho rằng

Người ta đã

yêu anh nhiều hơn em

Vì em không thể trao những gì

mà anh muốn có

Gió ngừng thổi,

mây ngừng bay
Lặng nhìn theo cánh chim cuối trời
Giận lòng người vội vã
Giận lòng mình vì đã
đánh mất đi
điều quý giá
Nếu ngày ấy chúng ta đừng buông tay
mà cố giữ nhau nhiều thêm chút nữa
Chắc có lẽ kết thúc
không buồn như bây giờ
Nếu biết trước thì mình đâu yêu nhau
Phải làm sao để lãng quên đi
một người từng
cho ta hạnh phúc
Quá trễ để tất cả
quay lại nơi bắt đầu
Để bước tiếp con đường ngày xưa....”

Tự dừng nhà sách phát bài nhạc này, tôi đã từng cùng nghe bài này với Chan Chan khi đi biển, lòng tôi lúc đó bất an vô cùng. Không ngờ, đó là thứ tiên đoán trước số phận.

Lúc này lòng tôi cảm thấy buồn vô cùng, sao nội dung bài hát lại giống với thực trạng của tôi quá.

Tôi khẽ chấm nước mắt, cố ngăn không cho dòng nước mắt chảy ra, tôi không muốn ở một nơi xa lạ thế này mà tôi cũng khóc vì cậu ta. Bước nhanh ra quầy thanh toán, tôi nghĩ mình nên nhanh chóng rời khỏi đây trước khi cảm xúc trở nên tồi tệ hơn nữa.

Tôi dạo bước trên đường, sắp vào đông nên tiết trời ở đây lạnh lắm. Càng lạnh thì tôi lại càng nhớ đến vòng tay ấm áp của Chan Chan, cậu ta từng hứa có chuyện gì đi nữa thì cũng sẽ không buông tôi ra.

Thế mà giờ đây cậu ta lại để tôi một mình, cậu có biết giữ lời hứa là gì không hả Chan Chan, tôi khom người nhặt một hòn đá, ném thẳng xuống mặt hồ “Chan Chan, tôi hận anh!”

Quay lưng bỏ đi thì “ầm” tôi va phải một người nào đó. Mông tôi tiếp đất một cách an toàn, đau tê tái chứ chẳng chơi.

“Cô gì ơi, cô không sao chứ?”

“Không sao không sao, lỗi là do tôi thành thật xin lỗi!” Tôi nhặt đồ rồi đứng lên, nhìn vào người mình vừa tông phải, mắt tôi và người đó trở ra. “Chí Hùng!”

34. Chương 34: Gặp Lại Chí Hùng

Chương 34: Gặp lại Chí Hùng

Tôi há hốc mồm, người đứng trước tôi đây không phải là Chí Hùng sao? Cái con người mà khiến cho gia đình bạn bè nháo nhào lên.

Cậu ta cũng chẳng khác hơn tôi là mấy, miệng cũng chữ A mắt O. Tôi đứng lên, phải phúi mông rồi nhanh chóng chặn cậu ta lại, mắt công lại trôi mất nữa.

“Sao lại trôi đến đây?” Tôi cùng cậu ta đồng thanh hỏi nhau. Cậu ta hình như vẫn chưa hết bàng hoàng khi gặp tôi, tôi đây cũng hoang mang không kém cậu ta luôn chứ chẳng chơi.

“Cậu có biết mọi người lo lắng cho cậu nhiều lắm không hả Chí Hùng? Sao đi mà không nói?” Tôi hỏi cậu ta, tôi cũng lo cho cậu ta chết đi được, cứ tưởng cậu ta chết mất xác luôn rồi chứ.

“Qua đây ngồi đi rồi nói!” Chí Hùng chỉ tay qua cái ghế đá gần đó, tôi đi đến ngồi xuống. Cậu ta bỏ đi tuốt.

“Ê, đi đâu đó?” Tôi hỏi với theo, không biết sức mạnh nào khiến tôi không chạy theo cậu ta.

“Đi mua nước, ngồi đó đi!” Cậu ta trả lời, tôi yên tâm ngồi xuống. lát sau Chí Hùng quay lại, đưa cho tôi ly chanh dây lạnh ngắt, tôi giờ tay đón lấy, hút một cái. Lạnh run đến não.

Cậu ta cũng cầm ly nước nhưng không uống, mắt lại nhìn về phía dòng người tấp nập kia. Tôi cũng im lặng, không dám mở miệng hỏi bất cứ câu gì. Bởi hình như cậu ta đang rơi vào khoảng khắc trầm tư của bản thân, tôi không nỡ cắt ngang dòng suy nghĩ ấy.

“Tôi muốn chạy thật xa khỏi cái nơi mà nó để lại cho tôi quá nhiều kí ức đau đớn. Tôi đến đây với mong muốn sẽ có thể...” Cậu ta ngừng lại hồi lâu rồi mới mở miệng nói tiếp. “Có thể quên đi Tường Vi”. Tôi hiểu cậu ta chứ, tôi đến đây cũng vì muốn quên đi tên cool boy tệ bạc đó.

“Còn cậu, Min Min, sao lại trôi đến đây?” Câu hỏi của cậu ta như giáng búa giáng xuống tim tôi. Vết thương trong tôi chưa lành hẳn thế mà có người lại chọc ngoáy vào.

“Tôi hả? Đến đây vì muốn quên đi tên bạn thói tha của cậu đó!” Tôi trả lời, khe khẽ cười chế giễu bản thân.

“Chan Chan? Sao lại như vậy? Không phải hai người còn có con với nhau sao? Đứa bé đâu?” Chí Hùng ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi thở một hơi rõ dài, nhắm mắt, cố nuốt trôi cái nỗi đau gan tủy này. Tôi im lặng một hồi lâu, hình như Chí Hùng cậu ta cũng hiểu cảm giác của tôi nên cũng chẳng nói gì.

“Đứa bé...mất rồi!” Tôi chưa xót khi nghĩ về khoảng thời gian đó, nó cứ như là nỗi ám ảnh kinh hoàng nhất đời tôi. “Chan Chan và tôi thất vọng nhiều lắm, chúng tôi đặt rất nhiều hy vọng cho đứa bé đó. Mặc dù, tôi và Chan Chan còn quá trẻ để làm ba mẹ nhưng...” Nói đến đây thì tôi nấc lên, tôi không thể kiềm được những giọt nước mắt khi nghĩ về đứa con đã mất. Chí Hùng vuốt vai tôi an ủi. “Nhưng chúng tôi nhận ra rằng mình còn rất nhiều thời gian để xây dựng một gia đình như mơ ước. Tôi đã đổ toàn bộ lỗi cho Chan Chan, tôi đã từng hận cậu ta rất nhiều.”

“Rồi sao nữa?” Chí Hùng thấy tôi im lặng khá lâu nên lên tiếng. Tôi mím môi, suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp.

“Nhưng vì tình yêu, tôi đã xóa đi mọi thù hận của mình, tôi cho cậu ta thêm một cơ hội khác. Khi quay về bên nhau, chúng tôi đã có những ngày tháng cực kì hạnh phúc. Chúng tôi còn định cả ngày kết hôn nữa. Nhưng mọi chuyện lại đổ vỡ lần hai khi có kẻ thứ ba xuất hiện!” Tôi cực kì tức giận khi nghĩ về Hà Diễm và Chan Chan giờ này đang hạnh phúc bên nhau. Tay tôi trong vô thức mà bóp méo cả cái ly chanh dây.

“Là ai?” Chí Hùng thắc mắc. Cậu ta hỏi là ai là chuyện bình thường, ai nghe mà không thắc mắc kẻ thứ ba là ai chứ.

“Là Hà Diễm. Một người bạn mà tôi và Chan Chan quen biết khi đi nghỉ hè ở biển.” Tôi nói, Chí Hùng gật gù.

“Nhưng chỉ gặp một lần thì sao là kẻ thứ ba được?”

“Cô ta còn học chung võ với Chan Chan. Cả hai thường xuyên tiếp xúc nên nảy sinh tình cảm. Thế thôi.” Tôi nói nghe nhẹ như bông ấy, cứ như câu chuyện đó chẳng liên quan gì đến Min Min này.

“Vậy cậu để yên cho họ qua mặt à?” Chí Hùng hỏi câu này thì đã lộ rõ vẻ bức xúc như bao người khác.

“Ừm, do tin tưởng Chan Chan nên bị cậu ta cầm chừng chẳng hay. Cậu ta còn dẫn nhỏ đó về nhà với lí do là ở nhờ vài ngày. Tôi biết cả hai ngoại tình nhưng vẫn im lặng. Cậu thấy tôi ngu quá phải không? Đến khi tôi bắt gặp hai người bọn họ hôn nhau trong phòng thì mới làm lớn chuyện.” Tôi quệt đi giọt nước mắt đang lăn trên mặt. Nếu nói không đau thì là nói dối, sống chung gần một năm, cũng có tình cảm với nhau, nghĩ sao không đau được cơ chứ.

“Rồi cậu đến đây?”

“Ừm, đến đây để tránh xa cái nơi mà để lại quá nhiều kỉ niệm. Đâu đâu cũng có hình bóng của cậu ta, con đường nào tôi cũng thấy nụ cười ấm áp đó. Rồi khỏi đó, là cách duy nhất để tôi xoa dịu vết thương này.” Tôi gục mặt, giờ thì chẳng kiềm nén cái nỗi gì nữa, muốn khóc thì khóc cho thỏa. Khóc xong thì thôi, bắt đầu lại mọi chuyện.

“Ừm. Cái thành phố đó, nó có quá nhiều kỉ niệm...” Chí Hùng nói với tôi mà cứ như là đang nói với gió. Cả hai cùng im lặng, dành cho nhau khoảng không gian riêng. Mỗi con người đều chìm vào khoảng trầm tư vô định.

35. Chap 35: Cuộc Gọi Nửa Đêm

Chap 35: Cuộc gọi nửa đêm

Một ngày bận rộn chuẩn bị cho việc nhập học ở đây cũng đủ khiến cho tôi cảm thấy mệt mỏi.

Lê lết tắm thân tàn về nhà, ngay bây giờ tôi chỉ muốn lẩn đùng ra ngủ để quên trời quên đất mà thôi.

Bước vào nhà, tôi ngửi được ngay mùi thức ăn thơm phức. Cái hương thơm đó kích thích não và bắt hệ thần kinh của tôi đang dừng phải chạy lại.

“Oa oa, chị ơi, em đói!” Tôi hét lên, chị từ trong bếp chạy ra mắng yêu tôi.

“Cái con bé này, vừa về đã la làng rồi, chị tét ột cái bây giờ, vào đây, vào đây!” Chị kéo tay vào bếp. Trời ơi, hôm nay chị làm món mực ống dồn thịt chiên, hèn gì...đã quá đi.

Tôi giúp chị dồn thịt vào những con mực kia, chị thì đứng chiên. Vừa chiên thì chị vừa hát bài I Cry. Bài này tôi từng nghe Chan Chan hát rồi.

Ôi, tôi lại nghĩ đi đâu vậy. Chan Chan, lại là tên khốn Chan Chan. Cậu ta là gì mà cứ hễ rảnh rỗi một chút là đầu óc tôi lại nghĩ về cậu ta.

Tự cốc vào đầu một cái rồi đau để nhớ, không được nhớ tới cậu ta nữa. Cậu ta là tên khốn nhất đời.

“Em làm gì thế?” Chị quay qua hỏi tôi. Tôi giật phắt người. Lắc đầu liên tục, tiếp tục dồn thịt vô mực.

Bữa cơm đạm bạc của hai chị em trôi qua một cách lặng lẽ. Ăn món này, tôi thấy nhớ ba mẹ mình, nhớ chị Hòa Trâm, chị Hồng Anh, anh Dũng Văn, ba mẹ của Chan Chan và hai đứa cháu nhỏ xú Sunny và Lunar.

Hiện tại cũng đã khuya lắm rồi, không hiểu sao nay tôi lại dính chứng mất ngủ. Lăn qua lộn lại mãi mà hai mắt vẫn mở to. Cầm điện thoại, mấy đứa bạn trên face đã off từ đời kiếp nào rồi.

Đi xuống nhà, tôi lấy một hộp sữa uống cho đỡ đói. Nhìn đồng hồ thì đã hơn một giờ sáng.

Đứng một mình ở đây lâu tôi có cảm giác không an toàn cho lắm.

“Oa...oa...oa” Oa, má ơi! Tôi cong dò chạy thẳng lên phòng. Tại sao lại để con nít khóc giờ này? Tôi muốn khóc theo nó luôn này. Lạy thánh...A men...

” Tình yêu em trao anh sao cứ lặng thầm

Vì tình yêu trong em cứ mãi im lặng ·

Nhìn anh vui, tim em càng yêu anh hơn.

Anh biết không?”

Biết cái gì mà biết, tôi rửa thầm. So mà mở nhạc giờ này vậy chứ. Mà sao có cái gì đó ùn ụt dưới móng tôi.

Nhắc móng lên, ôi trời...là điện thoại của mình. Tội lỗi quá, tự rửa mình ban nãy luôn.

Số điện thoại này rất lạ, có nên nghe hay không đây? Tay tôi run lên khi trượt thanh nghe.

Đặt vào tai, tôi im lặng, tôi muốn bên kia nói trước.

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, khi tôi định tắt máy thì tôi nghe có tiếng thở dài.

“Min Min!” Âm thanh quen thuộc mà tôi hằng nhung nhớ bấy lâu vang lên. Tim tôi rung lên một nhịp, thật sự, tôi suýt chút nữa thì làm rớt điện thoại xuống giường.

Tôi phải làm gì đây? Ngắt máy hay im lặng mà nghe cậu ta tâm sự đêm khuya.

“Anh đây, em đừng ngắt máy...em im lặng cũng được. Chỉ cần em nghe anh nói!” Ồ hay, cậu lấy quyền gì mà bắt tôi phải nghe cậu nói chứ. Nhưng vì tò mò nên tôi mím môi im lặng nghe cậu ta huyền thuyên chuyện đời.

“Anh xin lỗi, anh biết anh đã sai. Khi em đi, anh mới nhận ra rằng người anh yêu nhất là em. Anh rất hối hận, anh mong em hãy tha lỗi cho anh. Mong em hãy quay về!” Thật sự lúc này tôi rất tức giận. Mọi vết thương cậu gây ra cho tôi rồi bảo xin lỗi là hết chuyện à?

“Những chuyện đó anh tưởng xin lỗi là hết chuyện à? Vậy những vết thương anh gây ra cho tôi là gì đây? Quay về, tôi quay về để anh lại tiếp tục tổn thương tôi sao?” Tôi nghiêng răng nói từng chữ. Thật khó khăn để tôi quên được mọi thứ ở cái thành phố buồn đó. Cứ hễ tôi sắp quên được cậu ta thì có một thứ gì đó xuất hiện bắt tôi nhớ về những ngày tháng đen tối đó.

Nhiều đó vết thương lòng chưa đủ sao? Tôi còn sống nên cậu không vui à? Cậu bắt tôi quay về rồi lấy muối sát vào vết thương nữa sao.

“Anh chỉ muốn chúng ta giống như lúc trước thôi, anh sẽ không làm tổn thương em nữa.” Cậu ta nói, giọng nói rất buồn. Nhưng đây không phải lúc tôi mềm lòng mà bỏ qua tất cả.

“Lúc trước? Không thể đâu Chan Chan. Mọi thứ đã vượt quá giới hạn của nó rồi. Muốn quay về, e là không thể.” Tôi nói, bên kia chỉ có tiếng thở dài. “Hay cô tình nhân của anh buồn, anh đem tôi về, sát muối vào vết thương của tôi để mua vui cho nó. Hả? Anh nghĩ tôi cao thượng lắm sao. Một lần thôi Chan Chan, tôi cũng là con người mà. Sức chịu đựng cũng có giới hạn. Mất đi đứa bé là quá đủ với tôi rồi, tôi cũng đã tha thứ cho anh nhưng anh thì sao. Năm lần bảy lượt anh hứa sẽ cho tôi hạnh phúc rồi cứ năm lần bảy lượt anh tổn thương tôi. Anh bảo tôi làm sao tha thứ cho anh? Tôi mệt mỏi lắm rồi, anh buông tha cho tôi đi Chan Chan, tôi cầu xin anh luôn đấy!”

“Em à, anh thật sự...”

“Thôi đủ rồi, anh đừng nói gì nữa!” Tôi cắt ngang lời cậu ta. “Anh có thể trả lại cho tôi những ngày tháng bình yên mà tôi vốn có không? Anh có thể trả lại cho những thứ mà tôi đáng có ở tuổi mười bảy không? Anh bước vào cuộc đời tôi thì anh lấy đi tất cả. Anh có thể trả không?” Tôi hét vào điện thoại với tất cả sự giận dữ của mình. Im lặng. Chỉ còn là im lặng.

“Xin lỗi! Anh không thể!”

36. Chap 36: Đánh Hội Đồng

Chap 36: Đánh hội đồng

Hôm nay tôi đến trường mới, một ngôi trường xa lạ cũng những con người xa lạ. Nơi đây, bọn họ không thân thiện như tôi từng nghĩ. Trong một lớp lại chia ra bốn năm top khác nhau. Ghê gớm nhất vẫn là hội tiểu thư, học thì dở mà chơi thì giỏi.

Tôi vào lớp thì bị tách riêng ra hẳn, tôi được đưa xuống tuốt bàn chót, ngồi kế một anh chàng một sách.

“Bạn là người thành phố à?” Anh chàng đó hỏi tôi bằng giọng người Sài Gòn, tôi gật đầu vui mừng vì gặp được đồng hương ở đây. “Bạn đừng động vào tụi tiểu thư, chúng nó bá đạo trường này đây, ai dây vào bọn chúng thì mệt! Mình nói vậy thôi!” Nói xong thì anh chàng đó lại cầm cúi đọc sách, tôi ngồi có một cảm giác bất an trong lòng.

Thời gian ở đây dài hơn ở Sài Gòn hay sao ấy, học có ba tiết để đến giờ ra chơi mà lâu ghê gớm. “Tùng” tiếng trống trường vang lên, giây phút mong đợi đã đến. Tôi nhanh chóng đứng lên thu dọn tập vở rồi đi nhanh xuống căn tin, đói chết đi được.

Căn tin nằm đầu nhĩ, tôi xoay vòng vòng một hồi thì cũng tìm được căn tin. Căn tin ở đây rộng hơn tôi tưởng, nó là một cái nhà hàng chứ căn tin gì to thế.

Mua được một hộp milo cùng một gói bánh. Vừa bước ra khỏi cửa thì tôi đâm xầm vào một người, nhanh chóng tôi được người đó đỡ lại. Cúi đầu xin lỗi lẫn cảm ơn rồi rít.

“Em tên gì?” Người đó hỏi tôi, lúc này tôi mới ngược mặt lên nhìn. Là một tên con trai, áo phạch ngực không cài hai khuy trên, đầu tóc dựng lum dựng la. Tai còn đeo khuyên tai nữa. Nhìn khá điển trai nhưng phong cách phát gớm.

“Min Min!” Tôi miễn cưỡng đáp.

“Lớp mấy?”

“12D5”

“Anh tên Hưng, 12D7! Em rất đẹp” Tôi rảnh sao mà quan tâm anh tên gì, học lớp mấy.

“Vớ vẩn! Tôi không rảnh ở đây hầu chuyện anh, tôi đi đây!” Tôi định bỏ đi thì bị kéo tay lại. “Gì nữa đây?” Tôi xuyết xoa cánh tay hỏi anh ta bằng giọng bức bối vô cùng.

“Em không biết anh là ai sao mà nói chuyện bằng thái độ đó?” Anh ta gằn giọng, chỉ là một lũ cậy tiền cha mẹ mà làm càn chứ hay ho gì.

“Anh là ai thì mặc xác anh, tôi không dư thời gian mà đôi co nhiều lời với những tên cậy tiền làm càn đâu!” Nói xong tôi lách người đi, vừa bước qua anh ta thì đụng mặt ngay cái cô tiểu thư gì gì đó chung lớp. Cô ta nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Tôi hừ một cái rồi bỏ đi.

Vừa đến lớp, mông ngồi chưa nóng thì con nhỏ đó đẩy cửa cái rầm bước vào đi đến trước mặt tôi, tạt thẳng cả ly nước đá vào mặt.

“Mày nghĩ mày là ai mà mày lớn giọng với anh Hưng hả?” Nhỏ đó hét bằng giọng chanh chua.

“Tôi không là ai cả...” Tôi vớ tay cầm lấy ly nước cam của thằng một sách tạt thẳng vào mặt nó. “Thế còn cô, cô là ai mà dám tạt nước vào mặt tôi?”

“Tao là Cẩm Trinh con gái của...”

“Tôi chẳng cần biết cô là con gái của ai nhưng tôi biết cô là một đứa vô giáo dục. Thái độ tạt nước vào mặt người khác của cô chứng tỏ cô là một con nhỏ thất học. Đá cửa là một con nhỏ vô văn hóa, đầu cô không chứa não hay não không hoạt động. Tôi tạt nước lại cô vì tôi... không muốn mắc nợ ai thứ gì. Còn nữa, tôi lớn giọng với anh Hưng thì cô sứt cân à? Cô hội gì, hội tiểu thư xinh đẹp à? Nhà cô có gương không? Cô về xem lại mình đi, cô xấu đến nỗi chó nó không muốn dòm nữa kìa. Người như cái chậu mà tưởng mình là hoa hậu...biến đi!” Tôi nói một tràng muốn hụt hơi.

“Mày...mày, mày được lắm, chờ đó!” Cô ta chỉ tay vào mặt tôi rồi bỏ đi. Tôi biết, sắp có biến.

Đến chiều tan học, tôi một mình đi trên vỉa hè với hai bên là hàng cây xanh ngắt. Con đường vắng vẻ ít người qua lại, khiến tôi cũng thấy lo lo.

“Nó đó!” Tôi ngoái lại khi nghe tiếng người thì tôi thấy có một đám nữ sinh chạy xe máy tấp vào lề, sấn đến chỗ tôi một cách hung hãn.

“Mày là Min Min?” Một con hỏi.

“Phải! Sao, chuyện gì?” Tôi cố giữ bình tĩnh mà nói chuyện.

“Haha, con này láo. Mày xúc phạm Cẩm Trinh thì đáng tội gì?” Xúc phạm, nực cười.

“Tôi không xúc phạm nó, chỉ là nhân lúc rảnh rồi dạy dỗ nó một chút. Sao? Mấy người muốn tôi dạy dỗ à? Một lũ vô học!” Tôi biết mình chẳng bình yên đâu, không nói cũng chết mà nói cũng chết thì vậy cứ nói đi.

“Vô học?” Một con sấn đến, tôi chưa kịp phản ứng thì một lực mạnh giáng trời giáng xuống đầu tôi. Một dịch đặc nóng hổi chảy xuống trán rồi án mắt tầm nhìn. Tiếp sau là những cái tát vào mặt. “Đánh nó chết luôn đi!” Rồi nhiều tiếng hét. “Lột đồ nó ra quay phim tung lên mạng!” Một con nào đó lên tiếng, mặc dù tôi không phản kháng lại được nhưng tôi rất cố gắng để tụi nó không lột đồ mình ra.

Giằng co mãi thì áo tôi bị sút hết cả hàng nút, đang cố giữ áo lại thì bị một con tán vào mặt, con khác thì kéo được một bên vai áo xuống.

“Dừng lại!” Một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi chỉ thấy là một thanh niên với dáng người cao chạy lại, quần jean đen, áo thun đen, áo khoác da đen, giày đen,...

Cậu ta cởi áo khoác quần lấy người tôi.

“Mấy cô đang làm gì vậy? Đóng phim sex giữa đường à? Mấy cô cũng là nữ mà sao tồi quá vậy? Lột đồ bạn mình vui lắm à? Tôi nói cho các cô biết, động vào cô ấy một lần nữa đừng trách tôi sao không nường tay. Biến hết!” Cậu ta hét, giọng nói quen thuộc vô cùng, tôi cố ngồi dậy, tay vẫn vịn chặt cái áo khoác đó, hương nước hoa này tôi không thể nào quên được.

“Anh là ai, anh tránh ra, đừng xen vào chuyện tụi em, tụi em chỉ đang dạy dỗ nó thôi!” Một con nhỏ bước lên. Cậu ta cười nhếch miệng, thuận tay bóp lấy cổ cô ả. Cô ả la chí chóc, mấy đứa xung quanh định tiến lại thì “chát” cậu ta tán vào mặt con đó. Giật lấy cái điện thoại trong tay quăng xuống đất, giơ chân đạp nhẹ cho nó nát bầy màn hình.

Những đứa khác cũng tiến lên đều bị cậu ta đánh đến trọng thương, toàn là những thế võ đẹp mắt.

“Xưa giờ, tôi không có luật là không đánh con gái. Biến hết, động vào người của tôi một lần nữa thì lo đào huyệt để chôn hết đi!” Cậu ta cho tay vào túi quần, đợi bọn đó đi hết mới đến bên cạnh tôi. Cậu ta ôm tôi vào lòng.

“Không sao, có anh đây rồi! Tất cả tại anh không tốt!” Tôi nắm lấy tay cậu ta, thốt được hai chữ.

“Chan Chan” tôi ngắt lịm đi trong vòng tay cậu ta.

37. Chap 37: Làm Náo Loạn

Chap 37: Làm náo loạn

Tôi chẳng biết có gì xảy ra tiếp theo cái màn ôm ấp giữa phố phường nữa. Chỉ biết khi tỉnh lại thì đầu được quấn một dải băng trắng, nằm trong một căn phòng cũng trắng nốt.

Cố gắng ngồi dậy, đầu không chỉ hơi nhức mà toàn thân đau nhức, sao tôi lại ở đây chứ.

Lúc này tan học tôi bị đám kia đánh, lúc chuẩn bị bị bọn đó lột đồ thì có anh hùng xuất hiện, người đó là...

Cạch, cửa phòng mở ra, một chàng trai dáng người cao cao bước vào, quần jean bó rách đen, áo thun đen, áo khoác da đen, tóc cũng đen luôn.

“Em tỉnh rồi sao? Nãy làm anh lo muốn chết luôn, giờ em có thấy đau ở đâu không?” Cậu ta dồn dập cho tôi cả tá câu hỏi, tôi chẳng biết trả lời như thế nào cho phải phép nữa.

“Ừm! Vậy sao? Không đau!” Tôi trả lời lại, cậu ta nhìn tôi rồi bật cười, tiến đến ngồi xuống giường, nắm lấy tay tôi, không rút tay lại, tôi cứ để yên xem cậu ta làm gì, nhìn kĩ hình như cậu ta mới đổi kiểu tóc, lúc trước mái ngang, nay để mái xéo, tóc nhìn bông hơn, giống như mấy diễn viên Hàn Quốc ấy.

Chan Chan im lặng, tôi vờ ngóng ngóng ra cửa, cậu ta cũng ngóng theo.

“Em tìm gì?” Chan Chan hỏi.

“Hà Diễm, anh đi du lịch một mình à? Không dẫn cô ta theo sao?” Tôi hỏi.

“Em nghĩ anh đi ra đây là du lịch à?”

“Ừm”

“Ngốc!” Cậu ta kí đầu tôi một cái rõ đau, tôi xoa xoa chỗ vừa bị kí, đầu bị thương mà cứ kí mãi, những nào thì cậu ta chịu trách nhiệm nổi không? “Anh ra đây là tìm em, không có du lịch!”

“Tìm tôi?” Tôi chỉ vào mặt mình, vờ ngạc nhiên. “Không phải anh đang có cuộc sống rất hạnh phúc với Hà Diễm sao?”

“Không!” Cậu ta đứng lên bước đến bên cửa sổ. Tay vịn vào thanh sắt ngay cửa. “Không như em nghĩ đâu, khi em ra đi thì cuộc sống anh như là một quỹ đạo đảo ngược!” Cậu ta nói mà ánh mắt nhìn xa xăm.

“Vậy à?” Tôi nói, tôi cũng chẳng rảnh để nghe những giả thuyết của cậu ta, mệt mỏi vô cùng.

“Anh đã bị lừa, một cú lừa ngoạn mục mà anh không dám nghĩ tới! Em có biết ai lừa anh không? Chính là Minh Sang, đứa bạn thân thứ hai sau Chí Hùng. Em biết cậu ta cũng thích em chứ? Vì điều đó mà cậu ta gài Hà Diễm vào bên anh. Đại khái là ăn không được thì phá cho hôi đó! Lúc em đi thì anh vô tình nghe được cuộc gọi của Hà Diễm và Minh Sang, do quá tức giận anh đã tẩn vào mặt cô ta như lời em bảo.” Cậu ta nhếch miệng tự giễu, số khổ dễ sợ. “Khi em ra đi, do mẹ quá sốc nên đã đuổi cô ta đi và ngã bệnh suốt từ đó đến giờ, mẹ trách anh nhiều lắm. Nhà anh giờ ai cũng buồn, anh đã tìm đến Thúy Nga để xin địa chỉ của em nhưng không được. Trong lúc anh tuyệt vọng nhất cứ ngỡ là mất em mãi mãi thì anh nhận được một cuộc điện thoại của Chí Hùng. Cậu ta lẩn trốn mãi đến giờ mới chịu lộ mặt ra. Em thấy hên không, vừa tìm được em vừa tìm được Chí Hùng. Sau cuộc điện thoại đó, anh và gia đình Chí Hùng đã bay ra đây trong đêm. Tìm được em chỉ là sự vô tình, anh đi dạo thì bắt gặp. May cho em là không bị lộ đồ, nếu không... anh chỉ muốn thân thể của em thì chỉ mình anh thấy thôi!” Cậu ta cười gian trá, từ khi nào mà Chan Chan lại có cái kiểu cách ăn nói bá đạo như vậy chứ?

Tôi mặc kệ cậu ta, vờ nằm xuống nhắm mắt lại ngủ. Không quan tâm nữa. Chan Chan đi lại kéo chăn lên đắp cho tôi, tôi cảm nhận cậu ta đứng đó rất lâu rồi mới đi ra ngoài. Lúc đi ngang cái tủ để đồ, cậu ta nhận tiện lấy luôn cái điện thoại của tôi, định la lên nhưng chợt nhớ là mình đang vờ ngủ mà, ngủ thì làm sao thấy chứ.

Tôi nghỉ hẵn một tuần, đến tuần sau thì tôi mới đi học lại. Lần này tôi không đi một mình mà là đi với Chan Chan, cậu ta chuyển hồ sơ từ Thành phố ra đây. Nản thiệt.

“Anh không yên tâm để em học ở đó?”

“Ý anh là tôi phải quay về thành phố sao?”

“Không, anh sẽ đi học với em. Em đừng nói nhiều, anh đã cất công chuyển đồ từ khách sạn đến đây thì chuyện anh nói là không có gì!”

Tôi thở dài khi nhớ lại đoạn đối thoại gây căng của hai kẻ nguy hiểm. Chan Chan hí ha hí hửng bước trên lầu xuống. Vừa đi vừa chải chải chuốt chuốt.

“Thế nào?” Cậu ta nhướn mắt nhìn tôi, tôi bĩu môi.

“Xấu òm!” Trả lời rồi tôi bỏ đi mang giày. “Chị ơi, em đi học nha!” Tôi nói với vào bếp.

“Chị ơi, em đi luôn nha!” Chan Chan cũng nói với vào rồi hí ha hí hửng sáo mang giày.

“Ừ, cẩn thận nha hai đứa!” Chị cũng nói với ra, chị quan tâm chúng tôi lắm, ở đây lâu tôi xem chị như chị em trong nhà, thương chị ghê gớm.

Tôi cùng Chan Chan bước đi trên vỉa hè, cậu ta lâu lâu nhìn tôi cười. Tôi không thèm ngó.

“Nè!” Cậu ta gọi, tôi theo phản xạ thì quay qua, vừa quay qua thì đã bị cậu ta tặng ột nụ hôn. Tôi mở trừng mắt, còn cậu ta thì tươi rói. “Em thật sự không biết tận hưởng. Đi thôi!” Cậu ta nắm tay kéo tôi đi, gì vậy trời, hôn rồi nắm tay, cứ như chúng tôi chưa bao giờ sứt mẻ.

Bước vào lớp, Chan Chan liếc mắt xung quanh một vòng. Cậu ta co chân, gõ gõ mũi giày xuống đất rồi bước đến chỗ bà cô giáo.

Bà cô mãi ngấm nhan sắc Chan Chan mà quên cả nói chuyện.

“Cô ơi, cô!” Chan Chan gọi bả. “Cô!” Cậu ta hét lên khiến bả giật mình. “Cô chưa có chồng phải không, em có vợ rồi.” Cậu ta nói, liên quan ghê. Cái tên cool boy thần kinh không ổn định này mà mê nổi gì. Bà cô thật là, mất hình tượng quá sức. “À, em muốn ngồi đầu Chan Chan?” Bà cô lấy lại phong độ rồi hỏi. Cậu ta nhíu mày nhìn một vòng quanh lớp rồi đáp.

“Kể Min Min!” Cậu ta nói.

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả, bạn kia, đứng lên!” Cậu ta ra lệnh khiến tên mọt sách kể bên sợ chết khiếp liền lập tức thu dọn mà đứng lên.

Tôi cứ tưởng vậy là ổn, không ngờ giờ ra chơi, cậu ta lại tiếp tục gây họa ở đây. Không có gì to tát ngoài việc đánh lộn cho đối phương trọng thương mà gái vẫn bu quanh cậu ta. Tôi thở dài, sợ cái tên điên khùng này rồi nha!

38. Chap 38: Chảy Máu

Chap 38: Chảy máu

Tôi chạy từ trên lầu xuống xem tình hình, vừa đến nơi thì tôi nghe Chan Chan hét lên.

“Tao chẳng muốn đánh mày nhưng mày là người đánh tao trước, tự vệ là việc tao phải làm!” Nói rồi cậu ta bỏ đi lên lầu. Tôi hiểu rõ bản tính của Chan Chan, cậu ta vốn là một con người hiền lành, không thích đánh nhau, có vẻ tên kia là người gây sự trước.

Tôi nán ở đó hồi lâu thì biết được nguyên do, tên kia đánh Chan Chan vì cậu ta làm màu khi đến trường.

Màu mè hoa lá gì, tôi thấy Chan Chan vẫn vậy mà, giản dị quần tây đen áo trắng đến trường, bọn họ cũng vậy thôi. Nghe mấy đứa con gái nói tên kia đâm vào mặt Chan Chan mạnh lắm. Haiz, vậy cậu ta đánh thẳng này như thế là chí phải, tự vệ thì có gì sai. Học võ là dùng cho những lúc này.

Tôi chạy lên lầu xem tên cool boy đó sống chết thế nào. Cậu ta úp mặt xuống bàn, tôi bước đến, không dám hỏi gì hết, cứ nhìn như vậy, cậu ta thế này khiến tôi nhớ lại cái hôm tôi tán cậu ta nổ đom đóm ở sân nhà, nhớ lại thấy vui vui mà cũng buồn buồn.

Kể úp mặt, kể đứng nhìn đến hết giờ ra chơi, tôi chả biết tên này có bị gì không mà cứ cúi gầm mặt thế này, có thánh mới biết hiện tại cậu ta ra sao.

Tôi lấy tay đẩy nhẹ cậu ta, dù gì cũng vào học rồi, cậu ta cũng nên ngẩng đầu lên chứ.

Đến giờ về sao không giở úp mặt như thế đấy, bỏ đi về trước là hành động đầu tiên mà cậu ta làm.

Cool boy chỉ giỏi làm người khác lo lắng. Tôi chạy theo, cậu ta chân dài đi nhanh gọn, tôi chân ngắn chạy mãi mà chẳng đến đâu.

“Chan Chan!” Tôi gọi với theo mong cậu ta đứng lại, nhưng không, sau trận ẩu đả thì dây thần kinh thánh giác bị đứt rồi.

Tôi cầm đầu chạy, sắp đến thì cậu ta bất ngờ đứng lại, mất đà, tôi lao thẳng vào lưng cậu ta, má ơi, nhiều sao quá.

Chan Chan vòng tay vịn tôi lại nhưng vẫn không quay mặt lại, tôi xoa xoa mũi, cố gắng xem gương mặt cậu ta. Nhón chân trái rồi nhón chân phải, tôi nhoi nhoi ở sân trường như một con điên.

“Đó giờ ngăm nhau chưa đã à? Sao hôm nay cứ đòi xem mặt anh thế?” Cậu ta hỏi.

“Thế thì quay lại cho tôi xem!” Tôi nói, tôi giận dữ, bực tức rồi đấy nhé.

Cậu ta quay lại, cực kì bình thường, tôi lấy tay quay phải quay trái xem trên xem dưới cậu ta, ổng không bị gì cả.

Lần này đến tôi bỏ đi trước, không sao mà cứ làm người ta lo. Bực mình quá đi.

Ăn cơm tối xong tôi lên phòng, cậu ta cũng về phòng làm bài tập. Ngồi ngó mãi mà tôi chẳng biết làm, đành xách tập qua kiểm Chan Chan.

Cậu ta cũng đang làm bài, theo thói quen thì tôi chẳng bao giờ gõ cửa khi vào phòng cậu ta.

“Sao không gõ cửa?” Cậu ta hỏi.

“Để tôi quay ra gõ!” Tôi xoay người đi ra.

“Thôi khỏi, vào rồi thì thôi!”

Tôi te te cầm quyển tập chạy đến, chỉ chỉ hỏi cậu ta bài này làm sao, Chan Chan đứng lên, nhường ghế cho tôi. Vui vẻ tôi ngồi xuống, cậu ta đứng sau, một tay vịn ghế một tay chống bàn giảng bài cho tôi.

Đang nói nói thì “tách” một giọt máu đỏ rơi xuống tập tôi, “tách” giọt thứ hai rơi xuống tay tôi, nó bắt đầu rơi nhiều hơn, tay tôi run run.

Hốt hoảng tôi đẩy ghế đứng lên, Chan Chan đang lấy tay ngăn dòng máu ở mũi lại.

“Chan Chan, anh bị sao vậy?” Tôi hỏi trong sự hốt hoảng. “Chị ơi chị, chị ơi!” Tôi hét lên, chị chạy lên rất nhanh.

“Chuyện gì vậy em?” Chị hỏi.

“Chan...Chan...” Tôi chỉ qua cậu ta, Chan Chan gục xuống, tôi đỡ cậu ta lại. Chan Chan ngất lịm đi, chị cũng hốt hoảng, nhanh chóng gọi xe cấp cứu.

Đứng trong bệnh viện mà lòng tôi thấp thỏm. Tôi cứ đi qua đi lại, tên cool boy đó bị sao vậy trời.

“Cạch” ông bác sĩ bước ra. Tôi chạy đến hỏi.

“Bác sĩ, cậu ta có sao không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Không sao, cậu ta chỉ bị nứt sống mũi do va chạm mạnh thôi!” Trời ơi, nứt sống mũi mà không sao, tôi gật đầu rồi đi vào thăm cậu ta, tên cool boy cứ nằm thiêm thiếp trên giường.

Tôi đi đến nắm tay cậu ta, cái tên khốn khiếp kia, dám đánh cho chồng tôi bị thương. Gì nhỉ? Chồng? Ồi xua xua xua xua, không quan tâm.

Chị cũng bước vào, nhìn cậu ta rồi nhìn tôi. Chị thở dài, tôi cũng thở dài.

“Min Min!” Chị kêu tôi, tôi nhìn chị.

“Dạ!”

“Chị nghĩ em và cậu bạn này nên quay về thành phố đi!” Chị nói thẳng ra, tôi nhìn chị. “Không phải chỉ không thích mấy đứa nhưng ở đây chị thấy hai đứa cứ bị thương hoài, chị xót cho hai đứa lắm.” Thì ra là vậy. Tôi gật đầu, chị đi ngoài.

“Chan Chan, nên về hay tiếp tục ở đây? Thật sự tôi không nỡ nhìn anh bị thương thêm một lần nào nữa!” Cậu ta nằm đó, không trả lời gì, chán dễ sợ, thuốc mê gì mạnh dữ vậy không biết.

Lúc tôi định quay ra ngoài thì cậu ta bất ngờ nắm tay tôi lại.

“Đừng đi!”

39. Chap 39: Niềm Vui Trở Lại

Chap 39: Niềm vui trở lại

Tôi khựng lại, quay đầu nhìn Chan Chan, cậu ta vẫn nhắm nghiền mắt nhưng tay thì vẫn nắm chặt tay tôi.

Haiz, tèm này, thật là, tôi nhẹ mỉm cười, tay kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cậu ta. Lúc thức thì hổ báo sao ấy, ngủ thì cũng chỉ như một đứa con nít vậy. Nhìn cậu ta như thế này, thật su lòng tôi cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tôi nghĩ, quay về thành phố là quyết định tốt nhất, ở đây thật sự không thuộc về tôi và cả Chan Chan nữa. Có thể đây là ý trời, ông muốn tôi và Chan Chan làm lại. Tôi đã từng bảo không bao giờ tha thứ cho cậu ta nhưng bây giờ tôi không làm được. Đơn giản vì tôi còn yêu.

Vạn vật đều có tình, cho dù là hữu tình hay là vô tình thì mãi mãi vẫn không thể nào thoát được chữ “tình”.

Chan Chan hơi cựa mình, mắt bắt đầu chớp chớp rồi mở hẳn. Cậu ta nhìn tôi, miệng mấp máy định nói gì nhưng có vẻ đau quá nên lại thôi.

“Anh nằm im đi, tôi đi kêu bác sĩ!” Tôi nhẹ gỡ tay cậu ta ra, đi ra ngoài gọi bác sĩ vào. Thằng cha bác sĩ lúc này có vấn đề không ổn định về thần kinh hay sao á, cứ cười cười mãi.

Ông bác sĩ dề dề cái gì đó trên mũi cậu ta, Chan Chan nhắm mắt, ông này chơi cũng ít có ác lắm. Thần kinh hạng nặng hay sao ấy.

“Cậu ta không sao, nằm đây đêm nay, mai về được rồi!” Ông nói xong bỏ đi tuốt, tôi quay lại nhìn cậu ta đang trưng ra bộ mặt nhăn nhó nhí nhí như khi mà mặc cười chết mà phải vờ làm mặt lạnh.

“Đau lắm à?” Tôi khoanh tay hỏi, cậu ta gật đầu. “Đánh nhau tiếp đi!” Tôi nói khích.

“Tên kia...ui da đánh anh trước, anh tự vệ nên đánh lại, nếu nhịn thì giờ em đang hốt xác anh rồi!” Nói xong thì lại nhăn mặt, bây giờ cậu ta xấu như quỷ, chả còn gương mặt baby cool boy nữa rồi.

“Thôi, nằm đây đi, tôi đi mua sữa cho!” Tôi nói.

“Ở đây có ma không?” Trời đất, hỏi chuyện liên quan dữ. Tôi thở hắt một cái rồi đáp.

“Có!” rồi bỏ đi mặc cho cậu ta kêu í ới, cho cậu sợ chết luôn, mà vậy mà sợ mà, à mà nói về ma tôi cũng sợ, khỏi cần nói chi cậu ta.

Tôi đang thu xếp hành lý để mai quay về thành phố, hồ sơ tôi cũng nhờ chị rút rồi. Chan Chan cậu ta thì cứ suốt ngày nhăn nhó nhí nhí soi gương và hỏi đi hỏi lại chục câu hỏi mà không thấy nhàm.

“Em thấy anh còn cool không?” Bắt đầu rồi đấy.

“Không” tôi đáp.

“Em không đùa?”

“Không”

“Đừng có giỡn nha!”

“Ừ”

“Huhu, còn đâu gương mặt cool boy làm nao lòng các cô gái?” Cậu ta chuẩn bị cho cái màn tn trời trách đất. Kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe là cậu ta đấy.

Tôi bỏ đi để cậu ta tự diễn, mắc công rồi tôi phải đỡ. Xuống lầu tôi thấy chị đang nói chuyện với ai đó mà có vẻ căng thẳng lắm.

Thấy tôi chị liền cúp máy.

“Ai vậy chị? Sao chị không nói tiếp, để em đi ra ngoài là được mà!” Tôi nói, chị không nói gì, chỉ mỉm cười hiền.

“Vậy là em quyết định quay về thành phố sao?” Chị hỏi tôi bằng giọng buồn buồn.

“Dạ, em nghĩ như vậy sẽ tốt hơn. Nếu ở đây, em không chịu nổi nếu táy Chan Chan ngày nào cũng bị thương!” Tôi đáp, chị mỉm môi rồi nhẹ cười.

“Min Min!” Cậu ta chạy từ trên lầu, chưa thấy hình mà đã nghe tiếng.

“Giặc đến chưa?” Tôi chóng hông nhìn cậu ta, mặt cậu ta thì ngơ ra nhìn tôi. Nhìn là biết cậu ta chẳng hiểu tôi nói gì rồi. Nói chuyện mà cứ như một đứa ở Mặt Trăng đứa ở Diêm Vương Tinh vậy. “Kêu tôi vụ gì?” Tôi nên nói quịch tẹt trước khi nào cậu ta chảy thành nước.

“À, Chí Hùng hẹn gặp tụi mình ngay bây giờ!” Cậu ta nói.

“Now?”

“Yes”

Cuộc đàm thoại ngắn bằng tiếng anh kết thúc. Tôi bỏ đi một mạch trước, Chan Chan lại í ới gọi tôi. Đạo này mắc chứng gì tôi khoái chọc tên cool boy này, thấy vui vui sao á.

Chí Hùng trong bộ đồ màu xanh thẫm ngồi đợi chúng tôi ở Hồ Gươm, tay còn cầm hai chai late. Tôi đi đến, vỗ vai cậu ta cái bốp, Chí Hùng giật mình, cứ như là đang suy nghĩ việc gì đó.

“Xin lỗi làm cậu giật mình!” Tôi nói, Chí Hùng cười cười. Chan Chan chết trôi ở đâu giờ mới mò tới.

“Á” Chí Hùng bỗng dưng hét lên làm tôi hết hồn.

“Gì vậy cha?” Chan Chan chạy một nên phát cáu. Chí Hùng bật cười khanh khách.

“Cậu đó hả Chan Chan? Sao nay xấu lạ vậy?” Chí Hùng nói một câu mỉa làm Chan Chan nổi giận đùng đùng. “Thôi, giỡn xíu thôi, làm quá!”

Sau màn chào hỏi chả giống ai thì cả ba cùng ngồi xuống ghế, tôi ngồi chính giữa, hai tên ngồi hai bên. Im lặng là trạng thái hiện tại.

“Giống như chuyện tình tay ba ha?” Chan Chan nói.

“Đừng làm tôi ảo tưởng sức mạnh, nhìn vậy thôi cứ tưởng tôi là nữ chính ngôn tình nhưng thật ra chỉ là nữ phụ đam mỹ. Hai người có đang lén lút nắm tay sau lưng tôi không?” Hình như tôi bị ảo tưởng sức mạnh thiệt rồi.

“Khổng!” Hai tên đồn loạt trả lời. Không cọng không là có.

“Kêu ra đây làm gì?” Chan Chan hỏi.

“Ra ngắm Hồ Gươm!” Chí Hùng đáp.

“Rảnh!” Tôi đáp tiếp. Cả ba im lặng rồi cùng bật cười như ba đứa điên, thật là, lâu quá không gặp nhau nên sinh bệnh.

“Chúng ta đi chơi đi, coi như lần cuối trước khi quay lại Sài Gòn!”

“Được!”

Thế là cả ba chúng tôi đã bỏ lại sau lưng những buồn vui trước đó, hòa mình vào những trò chơi cảm giác mạnh. Để được hét cho khỏa nỗi lòng. Mặt trời xuống núi, ba chiếc bóng nắm tay nhau đi trên con đường đầy gió.

“Qua đi rồi ngày dài khổ đau và niềm vui...trở lại!”

40. Chap 40: Thành Phố, Nơi Thuộc Về Tôi

Chap 40: Thành phố, nơi thuộc về tôi

Chan Chan tựa người vào ghế, từ Hà Nội vào Thành Phố có bốn lăm phút mà cũng tranh thủ ngủ, tên cool boy ham ấm ham ngủ chết tiệt. Gia đình Chí Hùng đã đi lúc tối hôm qua nên giờ chỉ có hai chúng tôi, thôi, cậu ta ngủ rồi, tôi ngủ luôn.

Nhắm mắt có tí xiu mà đã đến nơi, nhanh thật. Xuống máy bay, check in xong hết thì tôi bước ra khỏi cái nơi ồn ào đó, hít một hơi thật sâu cái không khí đầy khói bụi của Sài Gòn - thành phố không ngủ này.

Chan Chan nắm lấy tay tôi, tôi nhìn cậu ta, cậu ta không hề nhìn tôi, mắt nhìn chăm chăm ra phía trước. Tôi bật cười, có thể đây là cảm giác hạnh phúc.

“Chúng ta sẽ làm lại từ đầu em nhé?” Chan Chan hỏi tôi, tôi mỉm cười gật đầu.

“Ừm!” Chan Chan cũng cười, cả hai chúng tôi nhìn nhau. Sau bao khó khăn thì tình yêu cũng đã chiến thắng tất cả.

Tôi ngồi trên taxi mà lòng hơi thấp thỏm, không biết sẽ nói sao với gia đình Chan Chan đây. Hình như cậu ta biết tôi đang rất lo lắng hay sao mà nhẹ đan tay vào lòng bàn tay tôi. Tôi nhìn cậu ta, Chan Chan khẽ gật đầu, tôi cố mỉm cười.

Đứng trước cái cổng nhà to oành màu đen thân thuộc mà hai chân tôi muốn nhũn ra, chẳng biết phía sau cánh cửa đó có ai nữa, chắc họ giận tôi lắm.

Chan Chan nhẹ mở cửa, nắm tay tôi đi vào, mỗi đứa kéo một cái vali theo sau. Căn nhà im ắng lạ thường, hình như nó không còn sức sống nữa. Tôi cúi đầu chào đền thần một cái rồi đi vào. Cởi giày ra, nhẹ đặt qua một bên, tôi cùng Chan Chan bước lên lầu, mọi người thấy tôi đều ngạc nhiên nhưng Chan Chan ra hiệu im lặng, dắt tôi đi thẳng đến phòng cha mẹ.

Nhẹ đẩy cửa vào, tôi thấy bà đang đứng ở bên cửa sổ, không còn cái dáng vẻ trước đây nữa, bà gầy đi rất nhiều, tại tôi sao? Nếu vậy tôi thật sự có lỗi quá nhiều.

“Me!” Chan Chan khẽ gọi, bà không quay lại, Chan Chan kéo tay tôi vào.

“Me!” Tôi nhẹ lên tiếng, tôi thấy đôi vai bà run lên một cái, bà chậm rãi quay lại nhìn tôi, tôi mỉm cười nhìn bà, bà cũng cười trong nước mắt. Nhanh chóng tôi chạy đến ôm bà, bà nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi.

“Cái con bé hư đốn này, tại sao lại bỏ đi không nói lời nào vậy? Mẹ sẽ phạt con, xem con còn dám đi nữa hay là không?” Bà vừa nói vừa đánh nhẹ vào mông tôi, tôi xiết chặt vòng tay ôm bà. Từ lúc làm dâu nhà này, tôi không hề nghĩ bà thương tôi nhiều đến vậy.

“Dạ được, mẹ phạt con sao cũng được!” Tôi khẽ nói.

“Được, mẹ phạt con từ giờ không được bỏ nhà đi nữa, biết chưa?” Bà nghiêm giọng, tôi gật đầu mỉm cười, mọi người đứng ở ngoài cũng cười theo. Đây mới là hạnh phúc thật sự mà tôi cần.

Tôi đang ngồi đối mặt với cha mình, mặt ông nghiêm túc nhìn tôi, nghĩ bụng có khi nào ông chơi giống phim kiếm hiệp không. Chẳng hạn đánh đánh rồi chưởng các kiểu ấy. Tôi lo lắng trong lòng. Hai người chúng tôi ngồi đối diện “ngắm nhan sắc” nhau hơn nửa tiếng rồi mà ông vẫn không mở lấy một lời.

“Bốp” chết mày chưa con muối. Tôi phui phui bàn tay rồi nhìn cha, nhanh chóng tôi lấy lại dáng vẻ nghiêm túc.

“Con biết lỗi con chưa?” Ông bỗng mở miệng khiến tôi giật mình.

“Dạ rồi ạ!” Tôi gật gật đầu, ông gật đầu hài lòng.

“Lỗi gì?” Ông lại hỏi, tay tôi vò vò gấu áo. Cẩn cẩn môi dưới đấu tranh tư tưởng.

“Dạ...lỗi gì ạ?” Thật tình tôi thấy tôi có phạm lỗi gì nghiêm trọng đâu, chỉ sơ sơ là bỏ nhà đi, mà đâu phải vô duyên vô cớ tôi bỏ đi. Cái gì cũng có nguyên do của nó, cái nguyên do của nó là nằm ở tên cool boy đáng ghét ấy.

“Thôi, vào nhà đi!” Cha thở dài rồi đứng lên đi vào, thế là xong. Hết phim lãng xẹt vậy sao, ngồi nãy giờ là vậy thôi đó hả? Tôi đứng lên phui mông đi vô nhà, lên phòng lăn đùng ra giường.

“Ting” gì thế? Tin nhắn à? Tôi với tay vợ lấy cái điện thoại đầu giường, mở hộp thư lên. Thì ra tên điên khủng ương ương dở dở Chan Chan.

“Em ngủ chưa?” Nội dung tin nhắn ngắn gọn ba chữ xúc tích. Tôi bủ môi suy nghĩ một hồi rồi mới trả lời.

“Rồi!” Nhanh chóng tôi nhận được thư hồi âm, hình như cậu ta cầm sẵn điện thoại trên tay hay sao ý.

“Vậy ngủ đi. Thứ hai tuần sau đi học lại nhé! Em là thánh!” Tên này viết gì vậy trời, khủng rồi, tôi mỉm cười, chưa bao giờ cậu ta chúc tôi ngủ ngon cả. Hôm nay cũng vậy, không chúc là không chúc mà. Ôm điện thoại vào ngực, tôi chìm vào mộng đẹp. Sài Gòn, nơi thuộc về tôi.

41. Chap Cuối: Màn Cầu Hôn Thế Kỷ

Chap cuối: Màn cầu hôn thế kỷ

Hôm nay tôi lại quay về trường, quay về cái lớp thân yêu và gặp lại bốn mươi mấy cái bản mặt mốc meo của mấy đứa bạn. Tôi bước vào lớp, nguyên lũ con trai nhìn tôi, nhìn gì mà nhìn, tôi nhớ tôi đâu có thai với ai nữa đâu.

Sau đó là vài tiếng xầm xì khiến tôi cảm thấy khó chịu và cuối cùng là sự im lặng làm ngơ. Tôi nhíu mày rồi bước về chỗ cũ, con Thúy Nga cũng chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Ôi Trời ngó xuống mà xem, tôi đã làm gì sai mà tụi nó làm ngơ hết vậy. Tôi chọc chọc vào eo con Thúy Nga, theo bình thường thì nó sẽ làm ầm lên nhưng hôm nay nó lại im re.

“Nè, vụ gì vậy? Sao làm ngơ với mình vậy?” Tôi kéo tay nó, đẹp cái gương trong tay nó qua một bên bắt nó nhìn vào mặt tôi. Thế mà nó cũng chẳng thèm nhìn, ý vậy là ý gì.

Tôi quê nguyên cái lớp này rồi nha, buồn bực nên đứng ra đi ra khỏi lớp. Trước khi đi còn quay lại nhìn xem nó có nút kéo mình không? Hạnh phúc ghê, câu trả lời là không. Liếc thôi nó còn không thèm liếc, lấy đâu ra việc nút với chả kéo.

Bước ra hành lang, tôi gặp ngay Chan Chan, cậu ta đang nghĩ gì mà vừa đi vừa cười, tôi cũng mỉm cười và quê nhất là cậu ta rẽ lên cầu thang đi lên sân thượng. Sao vậy? Hôm nay ngày gì vậy trời, tôi bị bỏ xó không ai quan tâm là sao? Cảm thấy tuổi thân ghê nơi luôn.

Học được tiết một, hai, ba mà tôi thấy cứ như là ba thế kỉ. Không người nói chuyện, mọi người lạnh nhạt với tôi, cảm giác khó chịu dâng lên đến tận não bộ.

Xuống căn tin, mua một cái bánh, một ly nước rồi ngồi một mình một bàn nhìn người ta nói chuyện rôm rả mà ganh tị. Trước khi bỏ đi Hà Nội tôi cũng được như bọn họ chứ thua gì, thế mà...haiz

“Bóp” tiên sư thằng nào chơi mất dạy, muốn xui vai của bốn cung đây. Quay ngoắt lại là nụ cười tươi rói rói của tên Chí Hùng, thấy mặt cậu ta tôi buồn càng thêm buồn. Chung quy là buồn tên bạn cậu ta rồi đâm ra buồn cậu ta luôn.

“Ngồi đây vui hen?” Tên này nào có vấn đề, ngồi một mình mà vui, thật là không biết trả lời thế nào nữa. Tôi cắn mạnh một miếng bánh thay cho câu trả lời, cậu ta cười hề hề rồi bỏ đi. Vui ghê!

Hôm nay tôi phải học đến buổi chiều, cả ngày không được nói là sắp phát điên rồi, còn cả ngày cũng chẳng thấy mặt Chan Chan chết trôi phương nào nữa. Tức chết mà.

Tôi đi về một mình, lại một mình, tôi chán mọi việc phải diễn ra một mình. Tôi đã quen với việc có Chan Chan đưa đón, giờ một mình thấy cũng lạ. Thôi, cái gì cũng phải tập quen. Đẩy cửa vào nhà, gặp ngay cảnh tượng hai thằng em đang làm trò lố lăng ngay lối vào. Thằng nhỏ lông nách, thằng móc gổ mũi. Giời ạ, chán. Đi ngang tôi đá vào hông thằng Huy Hoàng một cái, quá bực bội mà.

Bỏ lên phòng, tôi nằm dài ra, Chan Chan, tôi nguyên rửa cậu, đã hứa hôm nay có điều bất ngờ mà sáng giờ có thấy gì đâu. À, mà bất ngờ thật, nguyên khối bơ tôi luôn.

Buồn bực đến nỗi chả làm gì được, đành lẩn đùng ra ngủ để quên hết buồn bực. Chả biết ngủ bao lâu nữa, chỉ biết tôi giật mình tỉnh dậy khi điện thoại reo lên. Lần mò mãi mới tìm được cái điện thoại được giấu một cách kĩ càng. Mắt nhắm mắt mở tôi thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình là Chan Chan. Hừ một tiếng tôi mới kéo thanh nghe.

“A nhò!” Nửa tỉnh nửa mê, giọng tôi nghe thấy ghê dễ sợ, bên kia im lặng hồi lâu, không có tiếng trả lời. “Alo, chuyện gì vậy Chan Chan?” Tôi hỏi lại, vẫn là sự im lặng ghê rợn. Lòng tôi liền dấy lên một sự thấp thỏm khó tả.

“Min Min!” Không phải giọng Chan Chan, không phải giọng Chí Hùng, là ai vậy?

“Ai vậy? Chan Chan...Chan Chan đâu? Ai đang giữ máy vậy?” Tôi hỏi dồn dập, lòng tôi như lửa đốt, cậu ta đừng xảy ra chuyện gì nha. Bên kia cũng chỉ là sự im lặng. “Trả lời tôi đi, Chan Chan đâu?” Tôi hét vào điện thoại, toàn bộ sự lo sợ dồn nén này giờ đã tuôn theo câu nói đó.

“Đến trường đi! Tút...tút...tút...” Người bên kia để lại cho tôi ba chữ “đến trường đi”, tôi biết làm gì với ba chữ đó. Trong đầu tôi lúc này chỉ còn đúng một suy nghĩ là phải đến trường. Tôi đứng lên, cột tóc lại, khoác bừa một cái áo khoác rồi phi như bay xuống lầu.

“Mẹ ời! Con đi đây một chút!” Tôi nói với vào bếp, mẹ chỉ chạy ra mà chẳng kịp hỏi tôi cậu nào.

Tôi chạy muốn tắt thở ngoài đường, trời hôm nay khá lạnh thế mà người tôi đổ mồ hôi nhễ nhại, lấy tay quạt mồ hôi trên trán lẫn nước mắt trên mặt. Chan Chan, cậu đừng xảy ra chuyện gì nha.

Giờ này thì xe buýt không còn tuyến, đành chạy bộ vậy. Hình như lúc này trường học xa hơn mọi khi, sao tôi chạy này giờ mà vẫn chưa đến. Càng lo lắng thì bước chân của tôi càng chậm, chậm một cách thấy rõ.

Chạy cả buổi trời thì cuối cùng tôi cũng đến được trường, cổng trường im lìm không có dấu hiệu mở cửa. Không lẽ tôi bị troll, đứng đó nhìn xung quanh một vòng cố gắng tìm kiếm dáng hình quen thuộc nhưng tôi chẳng thấy cậu ta đâu.

Chan Chan, cậu ở đâu vậy? Tôi lo cho cậu sắp chết rồi đây này. Ngồi gục xuống ngay cổng trường, tôi bật khóc như một đứa con nít lạc mẹ.

“Ting!” Điện thoại tôi reo lên một tin nhắn, lật đặt tôi mở lên, là tin nhắn được gửi từ điện thoại của Chan Chan.

“Mở cửa đi vào trường rồi đi thẳng lên sân thượng!” Dòng tin nhắn vồn vện mấy chữ cũng đủ khiến tim tôi như muốn rớt ra ngoài. Đứng lên chùi nước mắt, tôi đẩy nhẹ cổng trường. Sao hôm nay cổng trường không khoá lại chẳng thấy bảo vệ đâu nữa, con chó hay canh ở đây cũng không thấy.

Sao giống trong phim ma dữ vậy. Toàn bộ các dãy đèn hành lang trường đều tắt tôi thui, chỉ có đèn ở sân là được phát sáng. Nhưng ánh sáng yếu ớt đó chẳng đủ sáng để tôi có đi lên đến sân thượng. Lần mò theo quảng tính tôi bước từng bước khó khăn trong bóng tối để đến được cầu thang dẫn lên sân thượng.

Cầu thang nằm giữa hai khu C và D, để đi đến cầu thang thì tôi phải đi qua phòng thí nghiệm sinh học, nơi chứa các tiêu bản ghê rợn. Tiếng gió rào rạt thổi vào các tán cây ở sân trường làm bối cảnh thêm phần ghê rợn.

Thật khó khăn khi con người sống trong tình trạng thiếu ánh sáng như thế này, bước từng bước khó khăn nặng nhọc lên từng bậc thang tối om, tôi đã sẩy chân rất nhiều lần. Sau bao khó khăn gian khổ, tôi cũng đã lên đến được sân thượng.

“Két” tôi đẩy cái cửa sắt gỉ sét đó ra, âm thanh của gió xen chút khí lạnh khiến tôi cảm thấy xung quanh đây không một sinh vật sống nào trừ tôi ra.

Tối đen là cảnh tượng tôi thấy lúc này, trong sự mờ mờ ảo ảo của bóng tối. Tôi nhận ra được dáng vẻ của Chan Chan từ xa nhưng...tại sao cậu ta lại đứng ở đó, có chuyện gì thì về nhà nói, đâu nhất thiết là gọi tôi ra đây. Không lẽ, đó không phải là Chan Chan?

Tim tôi đập lên một nhịp hoảng sợ, tay tôi run rẩy mở đèn pin điện thoại, quá hoảng sợ khiến tôi đánh rơi cả điện thoại xuống đất. Khom người lần mò thì tôi chạm phải một cái gì đó, hình như là cái chân của một người. Chính xác là chân người. Tôi muốn ngắt đi cho rồi.

“Bùm, đùng...” bỗng đâu tiếng trống vang lên, tiếp theo sau là tiếng nhạc, gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Bắt đầu có tiếng hát vang lên, giọng hát cực kì quen thuộc, bài hát cũng rất quen. Nhưng hình như nó đã được remix với tiết tấu nhanh hơn. Tôi chả hiểu việc gì, chỉ thấy rằng đầu óc mình đang quay cuồng trong một chuỗi sự việc hỗn loạn.

Bài hát kết thúc, toàn bộ đèn trên sân thượng được mở lên. Đối diện tôi là tên cool boy với nụ cười tươi rói. Dưới chân tôi là hai tên con trai đang nằm thành hình trái tim, xung quanh là những con hạc giấy nhiều màu. Gì vậy?

Chan Chan bước đến gần tôi hơn, đến khi khoảng cách đủ gần thì cậu ta quỳ một chân xuống. Tay đưa bó hoa lên.

“Ghi tên vào hộ khẩu nhà anh nhé!” Tôi bất ngờ không thốt nên lời, cậu ta đang cầu hôn tôi sao. Có phải tôi đang mơ không?

“Đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi!” Những đứa xung quanh bắt đầu hò hét, trong đó có cả Thúy Nga. Nước mắt hạnh phúc của tôi lăn dài trên gò má, tay cầm lấy bó hoa to tướng. Gật đầu lia lịa.

“Em đồng ý, em đồng ý!” Chan Chan vui mừng đứng lên, cậu ta rút một chiếc nhẫn được giấu trong bông hoa hồng màu xanh để chính giữa đeo vào tay tôi. Tôi nhìn chiếc nhẫn rồi ôm chầm lấy cậu ta, chưa bao giờ tôi dám nghĩ mình sẽ có được ngày này.

Chan Chan siết chặt eo tôi, khẽ thì thầm: “Cảm ơn em!” Khi cậu ta định cúi xuống hôn tôi và tôi đang đón chờ nụ hôn đó thì...

“E hèm, e hèm...dọn dẹp nè Chan Chan, dọn xong rồi muốn làm gì tụi này không cấm. Chứ tụi này không dám để cậu hôn đâu, hôn xong là quên hết trời đất!” Câu đùa của Chí Hùng làm nguyên đám bật cười,

tôi và Chan Chan cũng bật cười. Cả hai cùng nhau dọn dẹp, hôm nay là ngày tuyệt vời. Cảm ơn anh, Chan Chan!

I Love You Forever

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-muoi-bay>